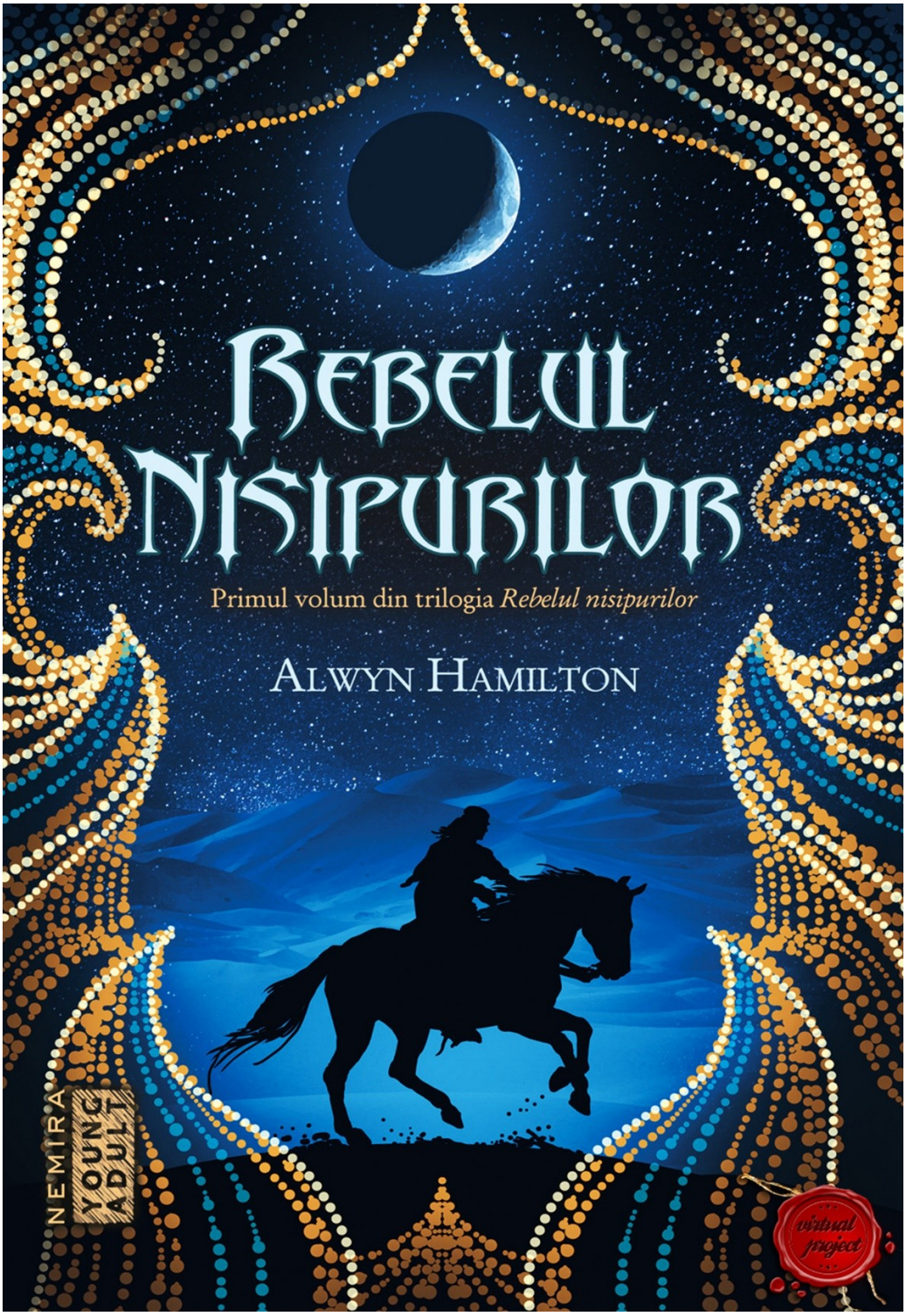
Rebelul nisipurilor
Primul volum din trilogia *Rebelul nisipurilor*
Alwyn Hamilton
NEMIRA
YOUNG ADULT
virtual project

ALWYN HAMILTON

Seria: Rebel of the Sands

Volumul 1

REBELUL NISIPURILOR

Original: *Rebel of the Sands* (2016)

Traducere din limba engleză:
FLORINA PÎRJOL

virtual-project.eu

NEMIRA

2018

1.

Se spune că după lăsarea întunericului în Deadshot rămâneau numai cei fără gânduri curate. Nici eu nu prea aveam gânduri curate. Dar nici gânduri tocmai murdare.

M-am dat jos de pe Blue şi am priponit-o de un stâlp, în spatele unui bar numit „Gura prăfuită”. Puştiul de lângă gard mă măsura din ochi bănuitor. Sau poate că aşa erau ochii lui negri. Mi-am tras mai jos pălăria cu boruri largi când am ieşit din curte. O furasem de la unchiu-meu, împreună cu calul. Mă rog, mai degrabă o împrumutasem. Oricum, absolut tot ce aveam, până şi hainele de pe mine, îi aparţineau, potrivit legii, unchiului meu.

Uşile de la bar s-au deschis zgomotos, dând la iveală lumină, zarvă şi un gras beat, ţinând de mijloc o fată drăguţă. M-am repezit cu mâna la sheema mea înainte să mă gândesc mai bine şi am verificat dacă e strâns legată, ca să am faţa cât mai acoperită. Mi-am înfăşurat-o până la ochi şi chiar la ore bune după apusul soarelui încă asudam sub pânza groasă ca un păcătos la rugăciune. Cred că arătam mai degrabă ca un nomad rătăcit decât ca un adevărat trăgător de elită, dar, câtă vreme nu arătam ca o fată, nu conta prea mult. În seara asta aveam de gând să mă car de aici şi măcar să scap cu viaţă. Dacă plecam şi cu câteva monede în buzunar, cu atât mai bine.

N-a fost prea greu să desluşesc Groapa Pistoalelor de cealaltă parte a barului Deadshot. Era cea mai zgomotoasă clădire din oraş, dar asta nu prea însemna nimic în acest oraş. Un hambar uriaş, dărăpănat, la capătul străzii prăfuite, era plin de cadavre şi de lumină, proptit de o casă de rugăciune pe jumătate dărâmată, cu uşa bătută în cuie. Hambarul se poate să fi folosit la negoţul cinstit cu cai odinioară, dar, la cum arătau lucrurile, asta va fi fost acum amar de ani.

Mulţimea se îngroşa pe măsură ce mă apropiam. Ca vulturii ce roiau spre un hoit proaspăt.

Un bărbat cu nasul plin de sânge era pus la zid de alţii doi, iar un altul îl izbea întruna cu pumnul în faţă. O fată striga de la o fereastră nişte vorbe care l-ar fi făcut şi pe un fierar să

roşească. Un grup de muncitori încă în uniformă se înghesuiau în jurul unui nomad într-o rulotă distrusă, care striga că vinde sânge de djinn, care le-ar îndeplini tipilor de treabă toate dorinţele inimii. Rânjetul lui larg părea disperat în lumina unsuroasă a lămpii şi pe bună dreptate.

De ani întregi nimeni de prin părţile astea nu mai văzuse o fiinţă primordială în carne şi oase, să nu mai vorbim de djinni. În plus, el ar fi trebuit să-şi dea seama că locuitorii deşertului n-ar fi crezut că unui djinn nu-i curge sânge, ci foc pur sau că toată lumea din Deadshot se crede de treabă. Toată lumea din Ultimul Ţinut era dusă la biserică atât cât să ştie mai bine şi de una, şi de alta.

Am încercat să privesc înainte, ca şi cum aş mai fi văzut toate astea.

Dacă mă căţăram pe clădiri, puteam să mă uit dincolo de nisip şi să curăţ tot drumul până acasă, la Dustwalk, deşi nu mai erau decât case întunecate. Dustwalk se trezea şi se culca odată cu soarele. Cinstea şi purtarea aleasă nu se potriveau cu orele întunecate ale nopţii. Dacă s-ar putea muri de plictiseală, toţi cei din Dustwalk ar fi nişte cadavre în nisip.

Dar Deadshot era plin de viaţă.

Nimeni nu m-a băgat în seamă când m-am strecurat în hambar. O mulţime mare se strânsese deja la Groapa Pistoalelor. Şiruri de lămpi uriaşe de petrol atârnau de cornişele din tavan, aruncând o strălucire unsuroasă pe feţele nătăfleţilor. Nişte copii sfrijiţi stabileau ţintele şi evitau loviturile unui zdrahon de bărbat care le striga să se mişte mai repede. Orfani, la cum arătau. Cel mai probabil, copii ai căror taţi lucraseră în uriaşa fabrică de arme de la margine de Dustwalk până când maşinăriile stricate îi făcuseră bucăţi. Ori până în ziua în care se duseseră la muncă beţi şi se arseseră atât de rău, încât nu mai supravieţuiseră. Praful de puşcă nu era deloc o treabă pe care s-o faci în deplină siguranţă.

Mă holbam atât de preocupată, că aproape m-am izbit de uriaşul de la uşă.

— În faţă sau în spate? m-a întrebat el, proptindu-şi mâinile fără să vrea pe un iatagan de pe şoldul stâng şi pe un pistol de pe şoldul drept.

— Poftim? am spus, amintindu-mi la timp să cobor tonul.

Făcusem exerciţii toată săptămâna imitându-l pe prietenul meu Tamid, dar vocea tot îmi suna a voce de băiat, nu de bărbat. Însă musculosului tocmit să păzească uşa nu prea i-a păsat.

— Costă trei fouza să stai în spate şi cinci să stai în faţă. Pariurile încep la zece.

— Şi cât costă să stai la mijloc?

Fir-ar al naibii! Mi-a scăpat. Mătuşa Farra încercase vreun an să-mi închidă gura asta spurcată, dar degeaba. Am avut impresia că m-ar fi durut mai tare dacă ar fi încercat şi tipul ăsta acelaşi lucru.

Însă doar s-a încruntat de parcă m-ar fi crezut încet la minte.

— În faţă sau în spate. Nu există la mijloc, băiete.

— Dar eu n-am venit să mă uit, am zis înainte să-mi pierd şi ultimul dram de tupeu. Am venit să trag.

— Şi-atunci, de ce mă faci să-mi irosesc timpul cu tine? Ai nevoie de Hasan.

M-a împins spre un bărbat masiv, în pantaloni bufanţi, de un roşu-aprins şi cu o barbă închisă la culoare, perfect aranjată, care stătea la o masă joasă, plină de monede ce săreau în timp ce bătea darabana cu degetele.

Am tras o gură zdravănă de aer prin sheema şi am încercat să nu pară că sunt cât pe ce să vărs.

— Cât costă să intru?

Din pricina cicatricei, buza lui Hasan arăta ca încreţită într-un rânjet.

— Cincizeci de fouza.

Cincizeci? Era aproape tot ce aveam. Tot ce pusesem deoparte în ultimul an ca să fug la Izman, capitala statului Miraji. Să plec departe de aici.

Deşi avea faţa acoperită de la nas în jos, Hasan probabil că mi-a observat ezitarea. Atenţia lui era deja îndreptată în altă parte, ca şi cum s-ar fi prins că sunt pe punctul să plec.

Şi de la asta mi s-a tras tot. Am aruncat banii pe masă, un pumn de louzi şi jumătăţi de louzi care au zdrăngănit, bani pe care-i strânsesem unul câte unul în ultimii trei ani. Mătuşa Farra spunea mereu că pe mine nu mă deranjează să pic de prost, dacă aşa reuşesc să demonstrez că altcineva a greşit. Deci se poate să fi avut dreptate.

Hasan s-a uitat neîncrezător la monede, dar după ce le-a numărat cu viteza unui avar profesionist a văzut că sunt toţi. Iar satisfacţia asta mi-a potolit o clipă nervii.

A împins spre mine o bucată de lemn prins de sfoară ca un pandantiv. Pe ea scria cu negru 27.

— Ai experienţă mare în mânuitul pistolului, 27? a întrebat în timp ce eu îmi trăgeam şirul de deasupra capului.

Eticheta sălta peste bandajele cu care-mi strânsesem sânii ca să nu se vadă.

— Destulă, m-am eschivat eu.

Tânjeam cam după aproape orice în Dustwalk, de fapt, în Ultimul Ţinut. Mâncare. Apă. Haine. Doar două lucruri aveam din belşug: nisip şi arme.

— Atunci, pufni Hasan, ar trebui să fii în stare să nu-ţi mai tremure mâinile.

Mi-am apăsat mâinile de corp ca să se oprească din tremurat când am intrat în groapă. Dacă nu puteam să ţin drept un pistol, nu prea mai conta că am învăţat să trag la ţintă înainte să învăţ să citesc. M-am aşezat la rând în nisip, lângă un bărbat care, sub uniforma murdară de la fabrică, părea făcut din oase. Un altul a venit şi s-a aşezat lângă mine, pe partea cealaltă, cu un 28 în jurul gâtului gros.

De jur-împrejurul nostru standurile erau pline. Participanţii la întrecere strigau sorţi şi numere. Dacă aş paria, aş pune rămăşag că n-ar paria nimeni pe mine. Nimeni întreg la minte n-ar risca bani pe un slăbănog care n-avea curaj nici să-şi dea jos sheema şi să-şi arate faţa. Poate aş câştiga ceva pentru vreun beţiv sărit de pe fix, dacă aş dovedi că cei întregi la minte se înşală.

— Bună seara, oameni buni! se întinse glasul lui Hasan peste mulţime, potolind-o.

Zeci de copii începură să alerge printre noi, împărţindu-ne pistoalele. O fată cu codiţe, în picioarele goale, mi l-a dat pe al meu. I-am simţit imediat greutatea liniştitoare în palmă.

Am deschis iute încărcătorul; erau şase gloanţe frumos aliniate.

— Toată lumea ştie regulile. Ar fi bine să le respectaţi. Dacă nu, ferească Dumnezeu! Vă sparg cu mâna mea feţele alea de escroci!

Un hohot de râs a izbucnit din standuri, urmat de câteva răcnete. Oamenii deja-şi dădeau sticlele de la unul la altul şi bărbaţii deja arătau spre noi, într-un fel pe care-l ştiam de când îl studiam pe unchiul meu, care făcea negoţ cu cai.

— Bun. Deci aveţi şase gloanţe, şase sticle. Dacă vă rămân sticle la sfârşit, ieşiţi din joc. Primii zece, aliniaţi-vă!

Restul am rămas nemişcaţi, în timp ce numerele de la 1 la 10 şovăiau luându-şi poziţia, cu degetele de la picioare aşezate pe o linie albă, trasată pe pământ. Am estimat că între ei şi sticle erau mai bine de trei metri şi jumătate.

Până şi un copil ar putea face asta.

Şi totuşi, doi bărbaţi au reuşit să rateze încă de la primele gloanţe. Până la urmă, doar jumătate din bărbaţi au lovit toate ţintele.

Unul era de două ori mai mare decât toţi concurenţii. Purta ceva ce fusese cândva o uniformă militară, deşi era prea uzată ca să ştii sigur dacă avea culoarea aceea aurie a armatei sau dacă era doar murdară de praf din deşert. Avea numărul 1 pictat ca o tăietură îndrăzneaţă pe bucata de lemn de pe piept. El era cel mai aclamat dintre toţi. „Dahmad! Dahmad! Campion!” a strigat lumea când el s-a întors, înşfăcând unul dintre micuţii care se agitau să adune sticla spartă. Dahmad a vorbit prea încet ca să-l pot auzi, apoi i-a făcut vânt copilului. Puştiul s-a întors cu o sticlă de lichior maro. Dahmad a început să gâlgâie, tolănindu-se peste barele ce separau groapa de tribune. N-avea să rămână multă vreme campion, dacă avea să se pilească.

Următoarea rundă a fost şi mai groaznică. Doar unul dintre ochitori a lovit toate ţintele. Pe măsură ce învinşii se cărau, chipul câştigătorului era din ce în ce mai limpede. Băiatul nu era nimic din ce m-aş fi aşteptat să fie. Nu era de prin partea locului, fără îndoială; ăsta e primul lucru pe care l-am observat. Toată lumea din jur era de pe-aici. De altfel, niciun om întreg la minte n-ar alege să se afle în Ultimul Ţinut.

Era tânăr, poate cu câţiva ani mai mare decât mine, îmbrăcat ca noi, purtând o sheema verde, neglijent răsucită la gât, şi haine de deşert destul de largi, aşa că era greu de spus dacă era într-adevăr atât de mare pe cât părea. Părul lui era la fel de negru ca al oricărui băiat mirajin, chiar şi pielea-i era suficient de închisă la culoare încât să poată trece drept unul dintre noi.

Dar el, pur şi simplu, nu era. Avea nişte trăsături ascuţite, ciudate, cum nu mai pomenisem, cu pomeţii ridicaţi, maxilar proeminent şi nişte sprâncene desenând tăieturi întunecate deasupra celor mai neobişnuiţi ochi pe care i-am văzut vreodată. În plus, nici n-arăta prea rău. Câţiva dintre bărbaţii pe care i-a învins au scuipat la picioarele lui. Străinul cel tânăr a schiţat un surâs, stăpânindu-se să nu râdă. Apoi, ca şi cum mi-ar fi simţit ochii asupra lui, s-a uitat la mine. Iar eu am privit imediat în altă parte.

Mai rămăseserăm unsprezece şi ne înghesuiam să ne facem loc de-a lungul liniei, deşi eu nu eram nici jumătate din oricare tip de aici.

— Mişcă, 27!

Am simţit un cot înghiontindu-mă. Mi-a bubuit capul şi mi-a venit pe limbă o replică. N-am apucat s-o zic, fiindcă l-am recunoscut pe Fazim Al'Motem strecurându-se lângă mine.

M-am abţinut cu greu să nu înjur. Fazim mă învăţase toate înjurăturile pe care le ştiam, demult, pe vremea când el avea opt ani şi eu, şase. Când ne-au auzit că le folosim, mi-au frecat gura cu nisip, iar el a dat toată vina pe mine. Dustwalk era un oraş mic. Îl ştiam pe Fazim de-o viaţă şi l-am urât de când am început să mă coc la minte. Pe-atunci îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în casa unchiului meu, unde şi eu eram obligată să trăiesc, încercând să-şi bage mâinile pe sub hainele verişoarei mele, Shira. Din când în când, mă apuca şi pe mine de pe ici, pe colo atunci când ea nu se uita.

Ce dracu' făcea el aici? De fapt, văzându-l cu arma în mână, m-am prins.

La naiba cu el!

Să mă dau în vileag că sunt fată era una. Dar dacă Fazim mă recunoştea era cu totul alta. Intrasem într-o mulţime de necazuri de când fusesem prinsă înjurând, dar numai o singură dată era să fiu omorâtă în bătaie. S-a-ntâmplat imediat după ce a murit mama, când am încercat să-mprumut unul din caii unchiului ca s-ajung până la Dustwalk. Făcusem jumătate de drum până la Juniper City înainte să mă prindă. După ce mătuşa Farra şi nuiaua ei m-au pus la punct, n-am putut sta pe cal o lună întreagă. Dacă mătuşa Farra ar fi aflat că sunt în Deadshot şi pariez la jocuri bani furaţi, m-ar fi bătut până chiar m-ar fi omorât.

Cel mai inteligent ar fi să fac stânga-mprejur şi să plec. Doar c-ar însemna c-aş fi cu cincizeci de fouza mai săracă. Şi rezervele de bani erau mai mici decât cele de inteligenţă.

Mi-am dat seama că stau ca o fată şi m-am îndreptat înainte să mă întorc cu faţa spre ţinte. Copiii încă alergau de colo colo, aranjând sticlele. Fazim le urmărea mişcările cu ţeava puştii, strigând „bang, bang, bang!" şi râzând când ei tresăreau. Îmi doream să se descarce arma în el şi să-i zboare zâmbetul ăla de pe faţă.

Copiii au făcut repede curat şi am rămas doar noi, ţintaşii, şi sticlele noastre. Pistoalele deja se declanşaseră în jur. M-am concentrat pe cele şase sticle ale mele. Aş putea face trageri de astea şi legată la ochi. Dar eram atentă. Am verificat distanţa şi vizibilitatea şi am întins ţeava pistolului. Când am fost mulţumită, am apăsat pe trăgaci. Sticla cea mai îndepărtată din dreapta a explodat şi umerii mi s-au mai relaxat un pic. Următoarele trei sticle au fost doborâte într-o succesiune rapidă.

Degetul meu a apăsat pe trăgaci a cincea oară. Un strigăt m-a distrat din concentrarea mea. Un trup s-a izbit în mine fără niciun fel de avertisment.

Împuşcătura mea a trecut pe deasupra.

Pe Fazim îl împinse într-o parte un alt pistolar şi se izbise în mine înainte să cadă la pământ, cu un alt pistolar deasupra. Mulţimea a huiduit când s-a încăierat în nisip cu celălalt bărbat. Zdrahonul de la uşă întrerupsese deja lupta. Fazim a fost târât de ceafă în partea cealaltă. Plictisit, Hasan l-a urmărit până a dispărut, apoi s-a întors spre gloată.

— Câştigătorii din această rundă.

— Hei, mai vreau un glonţ! am strigat eu fără să mă gândesc.

În jur s-a iscat un hohot de râs. S-a zis cu planul de a nu atrage atenţia asupra mea. Îmi ardea gâtul de la toate privirile alea aţintite la mine. Dar era prea important. Prea important să nu cer asta. Hasan avea un dispreţ zugrăvit pe toată faţa şi, drept răspuns, am simţit că mi se pune în gât un nod de umilinţă şi de furie.

— N-aşa merg lucrurile, 27. Şase gloanţe, şase sticle. Nicio a doua şansă.

— Dar nu e corect! El m-a împins.

Am făcut un semn spre Fazim, care avea grijă de falca lui, lipit de zid.

— Şi aici nu suntem în curtea şcolii, băieţică. Nu e nevoie să fim corecţi. Acum poţi să-ţi foloseşti ultimul glonţ şi să ratezi sau să ieşi din rând şi să pierzi.

Eram singura căreia îi mai rămăseseră gloanţe. Mulţimea a început să-şi bată joc de mine să mă dau la o parte şi un val de furie mi-a copleşit chipul ascuns.

Stând singură în rând, am ridicat arma. Simţeam greutatea singurului glonţ în magazie. Am scos cu nesaţ o gură de aer, drept care sheema mi s-a lipit de buze.

Un glonţ. Două sticle.

Am făcut doi paşi la dreapta şi apoi o jumătate de pas înapoi. M-am răsucit şi am încercat să văd totul în minte. Un punct mort, şi n-aş reuşi niciodată să lovesc a doua sticlă. Prinde-le de la prea mare distanţă, şi niciuna n-o să se spargă.

Cincizeci de fouza.

M-am izolat de strigătele şi batjocurile din jur. Am ignorat faptul că fiecare ochi de aici era aţintit asupra mea şi că am ratat orice şansă de a trece neobservat. Frica s-a strecurat la locul ei. Aceeaşi teamă care mi s-a chircit în stomac în ultimele trei zile. Din noaptea în care mişunam pe lângă casa unchiului după ce se întunecase, în drum spre Tamid’s, şi o auzisem pe mătuşa Farra rostindu-mi numele.

— Amani?

N-am prins ce se spusese înainte despre mine, dar a fost suficient ca să mă opresc.

— Are nevoie de un soţ.

Vocea unchiului Asid a continuat să se audă mai tare decât cea a primei lui soţii.

— Un bărbat ar reuşi, până la urmă, să-i bage minţile în cap. În mai puţin de o lună va fi un an de când a murit Zahia, şi ea va fi curată şi va avea voie să se căsătorească.

Pentru că fusese spânzurată, cu timpul oamenii nu-i mai rostiseră numele, ca şi cum ar fi fost un blestem. Unchiul amintise acum de moartea ei mai mult ca o chestiune de afaceri.

— Şi-aşa e destul de greu să le găseşti şi fiicelor tale un soţ.

După voce, mătuşa Farra părea iritată.

— Acum vrei să-ţi găsesc unul şi pentru plodul soră-tii?

Mătuşa Farra nu pronunţase niciodată numele mamei mele. Nu după ce fusese spânzurată.

— Atunci, o iau eu de soţie.

Unchiul Asid a spus-o ca şi cum ar fi fost vorba despre vânzarea unui cal. Braţele aproape mi s-au îndoit în nisip.

Mătuşa Farra a scos un şuierat dispreţuitor din spatele gâtului.

— E prea tânără.

Avea o nerăbdare în glas, un ton cu care în mod normal se încheia o conversaţie.

— Nu e mai tânără decât Nida. Oricum, locuieşte în casa mea. Şi mănâncă mâncarea mea.

Mătuşa Farra conduce casa, fiind prima soţie, dar din când în când soţul ei punea piciorul în prag şi chiar în acel moment unchiului Asid începuse să-i placă ideea enervant de rapid.

— Poate fie să stea aici, ca soţie a mea, fie să plece şi să fie soţia altcuiva. Eu aleg să rămână.

Eu n-am ales să rămân.

Am ales să scap sau să mor încercând.

Şi, uite-aşa, totul a intrat în centrul atenţiei. Eu şi ţinta mea. Nimic, în afară de ţintă, nu mai conta.

Am apăsat pe trăgaci.

Prima sticla s-a spart pe loc. A doua s-a clătinat o clipă pe marginea barei de lemn. Am văzut ciobul din sticla groasă unde am nimerit cu glonţul. Mi-am ţinut respiraţia în timp ce sticla se legăna înainte şi înapoi.

Cincizeci de fouza pe care s-ar putea să nu-i mai văd niciodată.

Cincizeci de fouza pe care să-i pierd şi singura mea scăpare.

Sticla s-a lovit de pământ şi s-a făcut ţăndări.

Mulţimea a explodat în ovaţii. Am expirat prelung.

Când m-am întors, Hasan mă privea de parc-aş fi fost un şarpe scăpat dintr-un laţ. În spatele lui, străinul mă privea cu sprâncenele ridicate. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc în spatele sheemei.

— Cum m-am descurcat?

Lui Hasan i s-a rotunjit buza.

— Aliniaţi-vă pentru runda a doua!

2.

Nu ştiu de câtă vreme trăgeam. De suficient de multă încât transpiraţia să înceapă să alunece pe spate.

Suficient de multă încât Dahmad Campionul să aibă timp să dea pe gât trei sticle întregi de băutură între runde. Şi suficient de multă încât bărbaţii să fie scoşi din joc unul după altul. Dar eu încă aveam o armă în mână.

Ţinta mă sfida din celălalt capăt al camerei, nişte sticle care se deplasau lent pe o placă de rotaţie pe care un copil o învârtea cu o manivelă. Am apăsat pe trăgaci de şase ori. N-am auzit sticla spărgându-se din cauza vuietului mulţimii.

O mână mi-a coborât pe umăr.

— Concurenţii finalei din seara asta! a strigat Hasan aproape de urechea mea. Campionul nostru, Dahmad!

S-a împiedicat din cauza băuturii şi şi-a ridicat braţele:

— Concurentul nostru care se întoarce: Şarpele din Est.

Străinul abia dacă a mulţumit pentru măscări şi ovaţii, doar şi-a ridicat un colţ al gurii şi n-a privit în sus.

— Şi un nou-venit în această seară minunată.

Mi-a smucit braţul ridicându-l şi mulţimea s-a dezlănţuit, urlând şi bătând din picioare până când hambarul a început să se clatine.

— Banditul-cu-ochi-albaştri.

Numele acesta mi-a ucis tot entuziasmul dintr-o singură lovitură. L-am căutat pe Fazim prin Groapa Pistoalelor. Nu conta că puteam trece drept băiat, ochii nu i-aş fi putut ascunde. Totul la mine era atât de întunecat cât trebuia să fie pentru o fată din deşert, dar ochii deschişi la culoare mă scoteau în evidenţă. Aşa netot cum era, dacă era încă aici, Fazim probabil că era destul de inteligent încât să adune doi cu doi şi să nu-i dea trei. Totuşi, am zâmbit în spatele sheemei şi am lăsat uralele să mă împresoare. Hasan mi-a dat drumul la braţ.

— Zece minute să faceţi ultimele pariuri, oameni buni. Urmează runda finală.

Participanţii s-au năpustit. Neavând altceva de făcut, m-am scufundat în nisip într-un colţ mai liber al gropii, rezemându-mă de balustradă. Încă îmi simţeam picioarele un pic nesigure de la emoţiile încă neconsumate, cămaşa mi se lipea de pântece de la sudoare şi îmi simţeam faţa îmbujorată în spatele pânzei din care era făcută sheema.

Dar aveam să câştig.

Am închis ochii. S-ar putea chiar să plec cu potul cel mare.

Am socotit rapid în gând. Premiul în bani ajungea la peste o mie de fouza. Ar fi trebuit să economisesc până la moarte ca să strâng o mie de fouza. Mai ales că minele din Sazi se prăbuşiseră în urmă cu câteva săptămâni. Un accident. Explozibili prost plasaţi, aşa se zvonea. Se mai întâmplase şi înainte, deşi poate că nu atât de grav. Doar am auzit şi niscai zvonuri despre sabotaj. Că cineva ar fi plantat o bombă. Iar zvonurile cele mai fanteziste spuneau că a fost o fiinţă primordială. Un djinn care pusese la pământ Sazi pentru păcatele lui.

Şi, indiferent ce se întâmpla, dacă nu se scotea deloc metal din mine însemna că nu mai am arme, adică nu mai am bani. Toată lumea strângea cureaua în ultima vreme. Dar eu n-aveam nici măcar atât cât să-mi pot cumpăra o curea.

Dar, cu o mie de fouza aş putea face dracului mult mai mult. Să plec din fundătura asta de deşert, care funcţiona ca fumul de la fabrică. Să fug direct spre Izman. Tot ce trebuia să fac era să ajung la Juniper City cu prima caravană. Şi de acolo sunt trenuri spre Izman.

Izman.

Nu mă puteam gândi la oraş fără să-l aud şoptindu-mi, ca o rugăciune plină de speranţă spusă de vocea mamei. Promisiunea unei lumi mai mari. O viaţă mai bună. Una care să nu se încheie cu un ştreang de gât şi o cădere în gol.

— Deci Banditul-cu-ochi-albaştri.

Am deschis ochii când străinul se scufunda în nisip lângă mine, sprijinindu-mi braţele pe genunchi. Nu s-a uitat la mine când a vorbit:

— Oricum, e mai bine decât Şarpele-din-Est.

Ţinea în mână un burduf cu apă. Până atunci nu-mi dădusem seama cât de sete mi-era şi am urmărit din ochi burduful în timp ce el a luat o înghiţitură zdravănă.

— Cu toate astea, are ceva murdar.

Se uită la mine cu coada ochiului.

În cuvintele lui era ceva pieziş care l-ar fi făcut şi pe cel mai credul fraier să se gândească că tipul aduce belele.

— Ai şi un nume adevărat?

— Sigur. Dar poţi să-mi spui Oman, dacă vrei să-mi spui cumva.

Poate că ochii mă trădau într-o oarecare măsură, dar să-i zic că mă cheamă Amani Al'Hiza m-ar fi trădat mult mai mult.

Străinul pufni.

— Ce nostim! pufni străinul. Şi pe mine mă cheamă tot Oman.

— Da, nostim, am încuviinţat şi eu sec, cu un zâmbet forţat.

Mă gândeam că jumătate din bărbaţii născuţi în Miraji se numeau Oman, după numele preamăritului nostru Sultan. Habar n-am dacă părinţii lor se gândiseră că asta le-ar aduce vreun favor de la conducătorul nostru – nu că ar fi ajuns vreodată la o aruncătură de băţ distanţă de el – sau dacă crezuseră că Dumnezeu s-ar putea să le acorde favoruri din greşeală. Dar ştiam că pe străin nu-l cheamă Oman, cum nici pe mine nu mă chema aşa. Totul la el era străin, de la ochi până la tăieturile unghiulare ale feţei şi la felul în care purta hainele din deşert, ca şi cum nu se potriveau cu pielea lui. Chiar şi cuvintele-i aveau un anumit accent, deşi vorbea mirajin mai curat decât majoritatea oamenilor de pe-aici.

— De und' eşti, mă rog? am întrebat, fără să mă pot stăpâni.

Ori de câte ori deschideam gura, aveam o nouă ocazie să fiu dată în vileag că sunt fată. Dar nu mă puteam abţine. Străinul a luat o înghiţitură de apă.

— De nicăieri anume. Tu?

— De nicăieri interesant.

Şi eu puteam să joc acelaşi joc.

— Ţi-e sete?

Mi-a întins burduful, cu o atenţie un pic prea încordată. Eram moartă de sete, dar n-am îndrăznit să-mi ridic sheema nici măcar un pic. În plus, eram în deşert. Acolo te obişnuieşti să-ţi fie sete.

— O să supravieţuiesc, am spus, încercând să nu-mi trec limba peste buzele uscate.

— Cum vrei.

El a luat o înghiţitură zdravănă. I-am urmărit mărul lui Adam cum urcă şi coboară cu nesaţ.

— Prietenul nostru cu siguranţă pare să fie. Însetat, vreau să spun.

I-am urmărit privirea şi m-am uitat la Dahmad. Scurgea încă o sticlă, roşu la faţă.

— Cu atât mai bine pentru tine, am ridicat eu din umeri. Oricum o să vă bat pe amândoi. Dar măcar acum o să ieşi al doilea.

Străinul a izbucnit într-un râs relaxat. M-am simţit prosteşte de mulţumită de mine c-am reuşit să-l fac să râdă. Unul dintre bărbaţii care se împingeau să ajungă în faţa participanţilor la pariuri ne-a privit, încruntându-se. Ca şi cum am fi conspirat.

— Îmi place de tine, puştiule, a spus străinul. Şi tu eşti talentat, aşa că o să-ţi dau un sfat: ieşi din joc!

— Chiar crezi că replica asta o să meargă la mine? am încercat eu să bravez, îndreptându-mă de spate cât am putut de mult.

— Îl vezi pe prietenul nostru de-acolo? a dat din cap spre Dahmad. Joacă din partea casei. Hasan o să se îmbogăţească, dacă Dahmad câştigă. Nu le place când îl învinge străinii.

— Şi cum de ştii atâtea, dacă nu eşti din prin părţile locului?

Străinul se aplecă spre mine conspirativ.

— Pentru că l-am învins săptămâna trecută.

Amândoi îl urmăream pe Dahmad clătinându-se pe picioare, apucându-se de perete ca să se sprijine.

— Nu pare atât de greu.

— Nici nu e. Totuşi, cei doi bărbaţi trimişi de Hasan să mă încolţească pe o străduţă ca să-şi ia banii înapoi au fost o provocare mai mare.

A deschis şi a închis pumnul şi i-am văzut vânătăile de la încheieturi, care începuseră să se vindece.

— Nu-ţi face griji! mi-a zis când mi-a surprins privirea şi mi-a făcut cu ochiul. Ar trebui să-i vezi pe ceilalţi băieţi cum arată.

Mi-am alungat de pe chip ceea ce el crezuse că era îngrijorare.

— Şi acum ai apărut şi tu să le dai o a doua şansă.

Şi-a îndreptat toată atenţia asupra mea şi orice aer de glumă a dispărut.

— Câţi ani ai? Treisprezece?

Şaisprezece, aproape şaptesprezece, ca fată, dar, ca băiat, păream mic.

— Unul care trage ca tine va ajunge departe în câţiva ani, dacă nu va fi ucis diseară. N-ar fi nicio ruşine să renunţi. Ştim cu toţii că tragi bine. Nu trebuie să mori ca să dovedeşti.

L-am ţintuit cu privirea.

— Şi-atunci, *tu* de ce te-ai întors, dacă e atât de periculos?

— Fiindcă am nevoie de bani.

A mai luat o înghiţitură din burduf înainte să se ridice în picioare.

— Şi fiindcă eu întotdeauna scap cu viaţă din necazuri. Cel puţin, până acum.

Am simţit un junghi. Ştiam cum e să fii disperat. Mi-a dat mâna să mă ridic. N-am luat-o.

— Nu cred că ai mai mare nevoie decât mine, am spus încet.

Şi o clipă am simţit că ne înţelegeam unul pe altul. Eram de aceeaşi parte. Şi totuşi, eram unul împotriva celuilalt.

Străinul şi-a retras mâna.

— Cum vrei tu, Banditule.

A plecat. Am mai stat acolo un moment, convingându-mă că el pur şi simplu încerca să mă intimideze ca să mă dau bătut. Ştiam că amândoi puteam să-l învingem pe Dahmad. Dar străinul era un ţintaş acceptabil.

Eu eram mai bună. Trebuie să fiu mai bună.

Cei care se ocupau de pariuri îşi alungau ultimii clienţii când noi trei ne-am întors la linia de tragere. De data asta, când a venit în fugă, fetiţa în picioarele goale a adus doar un singur glonţ. În cealaltă mână avea o fâşie de pânză neagră.

— Runda finală din seara asta! a declarat Hasan. Cacealmaua orbului.

M-am întins după eşarfa de legat la ochi, dar un sunet de focuri de armă m-a oprit.

M-am ferit înainte să-mi dau seama că sunetul venea din exterior. Cineva a ţipat. Jumătate din spectatorii noştri era în picioare, înălţându-şi gâturile unii peste alţii ca să se poată uita afară la noua distracţie. Eu nu vedeam, dar auzeam strigătul destul de clar.

— În numele Prinţului Rebel Ahmed! Un nou început, un nou deşert!

Am simţit înţepături din cap până-n picioare.

— La naiba!

Străinul îşi frecă bărbia cu degetele.

— N-a fost o idee prea deşteaptă.

Un nou început, un nou deşert. Toată lumea auzise chemarea Prinţului Rebel, dar numai în şoaptă. Trebuie să fii idiot ca să-ţi strigi în gura mare sprijinul faţă de fiul răzvrătit al Sultanului. Prea mulţi oameni cu idei vechi şi arme noi aveau ceva de spus împotriva Sultanului în Ultimul Ţinut.

Frânturi de voci s-au ridicat din murmurul confuz.

— Prinţul Rebel a fost ucis în Simar acum câteva săptămâni.

— Am auzit că se ascunde în peşterile din Derva cu diavoliţa lui de soră.

— Ar trebui spânzurat pe loc.

— E în marş spre Izman chiar în acest moment.

Auzisem şi eu jumătate din poveştile astea. Şi încă vreo câteva. Încă din ziua întrecerilor pentru sultim, când prinţul Ahmed a reapărut, după ce dispăruse cu cincisprezece ani în urmă, să concureze pentru tronul tatălui său, poveştile despre el erau la graniţa dintre adevăr şi legendă.

Se spunea că ar fi câştigat indiscutabil la întrecerile pentru sultim, iar sultanul ar fi încercat să-l ucidă, în loc să-l numească moştenitor. Că ar fi trişat cu ajutorul magiei, dar, chiar şi aşa, tot ar fi pierdut. Toate versiunile susţineau însă că, nereuşind să câştige tronul la întreceri, ar fi dispărut în deşert ca să comploteze o răscoală spre a lua tronul.

Un nou început. Un nou deşert.

O scânteie de entuziasm s-a aprins în mine. Majoritatea poveştilor pe care le ştiam erau despre lucruri întâmplate cu mult timp în urmă unor oameni care muriseră acum amar de vreme. Povestea Prinţului Rebel era o poveste pe care toţi încă o trăiam. Chiar dacă el putea fi ucis dintr-un moment în altul.

Încăierarea de afară a fost scurtă şi neghiobul de la uşă a târât înăuntru de guler un copil. Probabil că era cam la fel de tânăr pe cât păream eu, fiind deghizată. Nişte huiduieli de beţivani au străbătut mulţimea când a trecut.

— Ia te uită! a trecut glasul lui Hasan peste hărmălaie, încercând să atragă din nou atenţia mulţimii.

Băiatul s-a poticnit, cu sângele curgându-i pe faţă. Încasase câteva lovituri zdravene, dar nimic mai mult. Încă n-avea găuri de gloanţe sau răni.

— Se pare că avem un voluntar!

Mitocanul îl târî pe băiat mai departe şi îl împinse în faţa ţintei. Puse sticla pe capul puştiului. Inima mi se prăbuşi în stomac ca o piatră.

— Înseamnă că avem un nou joc! Cacealmaua *Trădătorului*, jubilă Hasan, cu braţele deschise.

Mulţimea răspunse printr-un urlet.

Puteam să trag la ţintă fără să-l rănesc pe puşti. Şi străinul putea. Dar campionul se legăna pe picioare şi dădea pe gât încă o sticlă de băutură. Nu eram sigur că nimereşte solul, dacă se întâmpla să calce pe de lături, restul nici nu mai conta.

Puştiul se clătină pe picioare şi sticla zdrăngăni monoton în nisip. Mulţimea răspunse cu huiduieli. Părea că mai are puţin şi plânge când neghiobul lui Hasan l-a lovit peste umăr până când a stat drept, după care i-a pus sticla la loc pe cap.

— Puştiul e prea rănit ca să stea drept în picioare, darămite să păstreze sticla nemişcată, l-am surprins pe străin zicându-i lui Hasan. Nu se poate trage la o ţintă care nu stă pe loc.

— Atunci, nu trage, făcu semn cu mâna Hasan. Dacă tu şi Banditul sunteţi prea fricoşi, puteţi pleca pur şi simplu. Şi-l lăsaţi pe omul meu să câştige.

Rânjetul din vocea lui spunea tot. Şi fix pe asta conta Hasan: ca eu şi străinul să ne îngălbenim de frică şi să-l lăsăm pe Dahmad să câştige. Doar ca un puşti oarecare să rămână în viaţă.

Un puşti oarecare, mai mic decât mine şi cu braţele deja pline de cicatrici de la munca din fabrică.

Nu.

Unul dintre noi trebuia să moară.

Oricum, puştiul ăsta n-avea să supravieţuiască mult în deşert cu revolta pe buze. Mai ales acum, când jumătate din Ultimul Ţinut l-ar sfâşia în bucăţi pentru trădare. Ce mai conta dacă trăgeam eu, dar îl ucidea altcineva? N-ar fi căzut vina pe capul meu, dacă murea.

— Sau împuşcă-l în cap şi o să zicem că te-ai descurcat, a glumit Hasan.

Mâna mi s-a încordat.

— Nu-mi pasă.

Bineînţeles că aşa era. Miza pe faptul că o să plecăm. Amândoi ştiam asta.

— Nu crezi că o să pară un pic suspect dacă amândoi renunţăm şi îl lăsăm pe omul tău să câştige? am întrebat, întrerupându-l din ce se pregătea să spună.

Hasan răsucea un glonţ între degete.

— Cred că buzunarele mele vor fi doldora de aur, şi ale tale nu.

— Sigur că da, i-am aruncat eu peste umăr, fără să-mi iau ochii de pe disperatul ăla de tânăr răzvrătit care stătea în picioare, cu spatele lipit de ţintă.

Nu merita să fie o victimă a deşertului, cum nici eu nu meritam.

— Şi o să fie mai mare buclucul decât aurul când clienţii tăi o să-şi dea seama că au fost păcăliţi.

A fost limpede din tăcerea lui Hasan că la asta nu se gândise. Am cercetat din priviri mulţimea, încercând să par plictisit, ca şi cum nu mi-ar fi păsat. Ca şi cum eu n-aş fi încercat să-l duc cu preşul, cum încerca şi el.

— Ai o cameră plină de beţivi care au pus la bătaie bani câştigaţi cu greu. Trăim vremuri strâmtorate în ultimul timp, din cauză că nu se mai scot metale în stare brută de la Sazi. Şi asta îi face pe toţi foarte ţâfnoşi, din câte-am observat. Nu simţi asta până în măduva spinării?

Nici n-a fost nevoie să verific dacă Hasan îmi urmărea sau nu privirea; până şi un orb putea să vadă masa aia de muncitori faliţi, băieţi subnutriţi şi bărbaţi cu încheieturile deja jupuite, tânjind după o eliberare. Până şi puştiul cu buza despicată, aşezat pe post de ţintă, era unul dintre cei care nu-şi găseau liniştea. Doar că el nu era beat de la lichiorul de doi louzi, ci de revolta prinţului. La naiba, ştiam sentimentul ăsta. Şi mă bazam pe el ca să mă ducă la Izman.

— Trăiesc sub soarele nostru, dar asta nu-i face pe oameni să nu gândească limpede. Mai ales, să zicem, dacă un Şarpe-din-Est şi un Bandit-cu-ochi-albaştri aveau se-apuce să vorbească pe-acolo.

M-am uitat spre Hasan pe furiş, rugându-mă să mă împuşte.

— Totuşi, să-ţi zic ceva. Eu te pot ajuta să pleci de aici.

— Poţi să faci asta acum? pufni Hasan, dar asculta în continuare.

— O să pierd şi o să iau locul puştiului. Pentru o mie de fouza.

Străinul m-a ocolit, spunând ceva într-o limbă pe care n-o ştiam, dar care suna ca nişte înjurături.

— Eşti nebun, puştiule? s-a întors el spre mirajin. Vrei să fii împuşcat în locul lui?

— Dacă am noroc, o să-i fie dor de mine.

Îmi simţeam pieptul urcând şi coborând cu fiecare respiraţie gâfâită. Puştiul se legăna pe nisipul care sigur era plin de cioburi. Era în picioarele goale, dar nu se smiorcăia.

— Tragem la ţintă sau ce? a urlat Dahmad, azvârlind cu sticla goală spre copil şi aproape nimerindu-l.

Eu încă mă uitam la Hasan; înţelegerea încă nu se făcuse.

— Dacă n-am noroc, nu trebuie să-mi plăteşti nimic şi mulţimea are parte şi de sânge.

Lui Hasan i s-a schimonosit buza într-o grimasă urâtă.

— Şi toată lumea pleacă acasă fericită.

— Mai puţin Banditul, care o să fie mort, a spus străinul, suficient de încet încât să fiu singurul care a auzit, apoi a ridicat tonul: O să ieşim din joc.

Străinul nu mă slăbea din ochi, deşi vorbise cu Hasan. Am deschis gura să-l contrazic, dar ceva din privirea lui m-a făcut să mă opresc. Acum nu mai eram de aceeaşi parte a baricadei.

— Dacă Banditul-cu-ochi-albaştri, aici de faţă, e atât de hotărât să ajungă acolo, sus, ţintă, trag eu mai întâi. O să ratez sticla, fără să-l împuşc în cap. Apoi îl las pe Bandit să tragă. Cu mine drept ţintă. Şi el o să rateze.

Îmi simţeam umerii încordaţi, de parcă braţele mele ar fi ştiut că nu suport să ratez vreo lovitură. Dar el avea încredere în mine. Aşa că am dat din cap foarte uşor.

— Campionul tău câştigă automat. Şi toţi plecăm de aici neatinşi de glonţ. Iar cu banii, am ciripit eu înainte ca străinul să ne facă pe amândoi demni de onoare şi săraci, plecăm cu o mie din câştigurile casei. Fiecare.

— O să vă dau o sută la fiecare, a spus Hasan.

— Opt, am replicat.

— Cinci şi să fiţi şi recunoscători că nu pun pe nimeni să vă rupă degetele şi să-mi aducă banii înapoi.

— S-a făcut!

Cinci sute nu erau chiar o mie, dar era mai bine decât nimic. Şi-aş putea să ajung la Izman şi cu atâta.

Mulţimea era tot mai gălăgioasă. Un strigăt se ridică din standuri.

— Băi nătărăilor şi fricoşilor, aveţi de gând să trageţi sau nu? Puştiul ăla mai are un pic şi face pe el!

Hasan se îndepărtă de noi.

— Domnilor! Cine vrea cu adevărat să-l vadă împuşcat pe puştiul ăsta rebel? Oricum, e mult prea scund.

Hasan a şterpelit sticla de pe capul copilului.

— Şterge-o!

Puştiul se uită la el de parcă ar fi fost călăul care tăiase laţul.

— *Du-te*! l-am îndemnat şi eu în tăcere.

Şi după aceea s-a îndepărtat, poticnindu-se.

Tensiunea din piept mi s-a mai atenuat, chiar dacă s-a auzit un murmur de nemulţumire. Hasan a ridicat o mână şi i-a redus la tăcere.

— Nu v-ar plăcea mai degrabă să-i vedeţi pe aceşti trei bărbaţi care au ceva de rezolvat între ei cum devin ţintă unul pentru altul?

Zarva din tribune era asurzitoare, picioarele bocăneau atât de tare, că toată clădirea se zguduia până la temelii.

— Ieşi în faţă, Banditule!

Am tras o gură zdravănă de aer, tremurând. Poate că ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Sau cel puţin să ţin mai mult să iau o mie.

— Hai, puştiule! mi-a zis o voce la ureche. Ai încredere în mine, nu?

M-am uitat la rânjetul încrezut al străinului.

— Nici măcar nu te cunosc.

A întins mâna şi mi-a tras pălăria de pe cap. M-am bucurat că mă gândisem să-mi bag iar părul sub sheema, care era trasă până la sprâncene, dar tot mă simţeam descoperită fără pălărie.

— Un motiv în plus să ai încredere în mine.

Drumul de-a lungul hambarului a părut prea lung.

Hasan a rânjit când mi-a pus sticla în echilibru pe cap.

— Mai bine-ţi câştigi banii şi stai nemişcat, puştiule. Dacă nu, toată lumea o să vadă sticla tremurând ca o fată în noaptea nunţii.

Mă rodea mânia; sticla însă nu tresărea deloc. Nici când străinul a înaintat spre linie. Nici când a băgat singurul lui

glonţ în armă. Nici măcar când a ridicat arma şi a îndreptat-o direct spre capul meu. Doar că eu nu puteam respira. A ţintit cu atenţie, reglându-şi lovitura. Nu se grăbea, iar nervii mei cedau tot mai mult, cu fiecare secundă care trecea.

— Trage odată, laşule!

Strigătul acesta mi-a scăpat de pe buze exact în clipa în care s-a declanşat arma. N-am avut timp nici să clipesc.

Un huiduit s-a înălţat din mulţime. Şi eu l-am auzit fiindcă eram încă în viaţă.

Mi-am înclinat capul şi sticla mi-a căzut intactă în mâini. M-am uitat şi am văzut că un glonţ fusese introdus în perete cu un fir de păr, din partea stângă a căpăţânii mele. Abia atunci am început să tremur. Nu eram sigură dacă era de la nervi sau de la agitaţie. Oricum, mi-am pus mâinile în jurul sticlei s-o ascund.

M-am întors spre linie însoţit de un val fără vlagă de huiduieli. La jumătatea drumului, în timp ce se îndrepta spre ţintă, străinul a trecut pe lângă mine. S-a oprit o secundă, punându-mi pălăria înapoi pe cap.

— Eşti bine? m-a întrebat.

— Ai tras precis.

Mi-am dat pălăria jos din nou.

— Ce-i cu tine, Banditule? a continuat, de parc-ar fi fost al naibii de amuzant. Te simţi un pic mai puţin nemuritor?

Am împins sticla spre el.

— Eu n-aş lua peste picior pe cineva care e gata să îndrepte un pistol spre capul tău.

El a râs şi a mers mai departe.

Şi acum stăteam eu în spatele liniei vopsite alb şi el era ţinta. Puteam să lovesc sticla fără nicio problemă, dacă voiam. Ce şanse avea Dahmad să-l lovească pe străin într-o zonă fatală? Şi, chiar dacă l-ar fi avut, până la urmă cine era străinul ăsta pentru mine? Nu era niciun premiu de o mie de fouza.

Am tras. Sticla a rămas intactă.

— Jocul s-a încheiat, a ţipat Hasan în hărmălaie. Dahmad se declară campionul vostru!

Unii au aplaudat, probabil cei care ţineau în mână hârtiuţe pe care era numărul lui.

Şi încet, încet o nouă lozincă s-a format din mulţime.

— Trage! Trage! Trage!

Nesigur pe picioare, campionul şi-a croit drum.

— Da! Şi eu vreau să trag în şarpe.

Străinul îşi luase sticla de pe cap, dar acum campionul se îndrepta ţanţoş spre linie, luând poziţia de tragere şi făcându-i semn să se întoarcă la loc.

— Au dreptate! a spus Hasan jubilând. Nu putem avea un câştigător dacă Dahmad nu trage şi el.

El s-a uitat la mine. Am înţeles destul de limpede ce voia să spună. Niciun câştigător însemna niciun fel de câştiguri pentru casă. Adică noi nu primeam niciun ban.

— Ce părere ai, Şarpe-din-Est?

Ochii mi s-au izbit de ochii străinului şi am dat din cap. El mi-a susţinut privirea o clipă şi orice urmă de glumă a dispărut. Apoi a făcut un pas înapoi şi şi-a pus iar sticla pe cap.

Campionul s-a împleticit până la linie. Abia putea sta în picioare. A mijit ochii spre străin, ca şi cum încerca să-şi dea seama exact unde se află. Tatăl meu era cam la fel de beat tot timpul, când venea acasă de la fabrică. Uneori nu reuşea nici măcar să deschidă uşa şi de dimineaţă îl găseam dormind afară. Şi aveam sentimentul că mama ştia de la bun început că el e acolo.

Dahmad a ridicat arma. De unde stăteam, vedeam că ţinteşte direct pieptul străinului.

Străinul îl învinsese pe campion data trecută. Dahmad era suficient de beat încât să creadă că răzbunarea e o idee mai bună decât să câştige competiţia. Şi un om era o ţintă destul de mare ca să poată fi nimerită chiar şi de un beţiv.

Când mâna campionului a apăsat pe trăgaci, cuvintele lui Hasan de mai devreme s-au năruit în jurul meu. Nu mai exista o a doua încercare în acest joc. M-am năpustit cu totul pe diagonală, fără să mă gândesc, şi m-am prăbuşit peste Dahmad.

Lovitura a trimis glonţul la aproape un metru distanţă, spre stânga. Băutura l-a pus jos pe Dahmad, în nisip, când eu mă împleticeam încercând să-mi recapăt echilibrul, să mă agăţ cu un braţ.

Mulţimea era ca un butoi cu pulbere în aşteptarea scânteii potrivite.

Ştiau că fusese trasă pe sfoară, dar nimeni nu părea să ştie cum anume. Unii ţipau că străinul şi cu mine ne înţeleseserăm;

alţii strigau că Hasan i-a înşelat. Într-o clipă au năvălit asupra celor care se ocupau de pariuri.

— Fiu de târfă!

O pereche de mâini m-a apucat de partea din faţă a cămăşii. Dahmad era din nou în picioare şi m-a ridicat deasupra pământului. Degetele de la picioare lăsau urme în nisip. Am stârnit praful, dar el m-a împins cu spatele de peretele gropii de pistoale, scoţându-mi tot aerul din plămâni. Şi avea un cuţit în mână. S-a apropiat de mine, cu un rânjet ce-i scotea dinţii la vedere, cu suflarea fierbinte duhnind a rachiu lângă obrazul meu.

— O să te spintec de la buric până la nas şi o să-ţi culegi maţele de pe jos!

Mâna străinului l-a prins de încheietură pe campion, mişcându-se prea repede ca să văd ceva. Dar am auzit o pocnitură scârboasă. M-am prăbuşit grămadă în nisip, iar campionul a căzut pe o parte, răcnind de durere. Cuţitul a zdrăngănit, rostogolindu-se departe de el. I-am văzut osul ieşind din braţ. Străinul a înşfăcat cuţitul de jos.

— Fugi! a poruncit.

Tot locul se transformase într-un iad.

Un beţiv s-a izbit de-un felinar; felinarul a căzu în standuri, zdrobindu-se într-o mare de ulei şi flăcări.

M-am întors să mă îndrept spre intrare, dar încăierarea ajunsese deja prea departe. Nu se putea ieşi pe acolo. Eu şi străinul stăteam în picioare, sprijiniţi de perete. Uitaseră de noi şi haosul nu mai avea legătură cu noi. Tot hambarul se umpluse de fum. Aveam să ne sufocăm în câteva secunde.

— Presupun că nu ştii să zbori, a strigat el tare, cât să-l pot auzi în gălăgie, arătând cu bărbia deasupra noastră.

Era o fereastră la îndemână, deasupra tribunelor.

Am rânjit spre el, chiar dacă nu mă vedea.

— Nu, nu ştiu să zbor, dar nu sunt prea gras.

A înţeles perfect ce am vrut să zic. Împletindu-şi degetele, a format un punct de sprijin. Mi-am băgat în buzunar pistolul pe care încă îl aveam la centură. Să fiu al naibii dacă las aici o armă aşa de bunicică!

Am făcut câţiva paşi mici înapoi şi am luat-o la fugă. La al treilea pas, cizma dreaptă mi-a aterizat chiar peste degetele strânse ale străinului, care m-a aruncat în sus. M-am lovit cu

braţele de marginea ferestrei atât de tare, încât aveam să fac vânătăi. Mâinile lui erau acolo, sub mine, ţinându-mă în echilibru în timp ce mă târam în sus peste pervaz. De pe acoperişul casei de rugăciune se cobora uşor şi în câteva secunde eram în aerul nopţii. Muream de nerăbdare s-o iau la sănătoasa.

Dar m-am întors, proptindu-mi picioarele mele de acoperiş ca să-l trag în sus, până când a ieşit şi el pe fereastră şi a ajuns pe acoperiş, lângă mine.

Am sărit jos de pe casa veche de rugăciune, rostogolindu-ne înainte să ajungem pe nisip. Un glonţ a ricoşat într-un lemn lângă capul meu.

— În regulă, Banditule, icni el. Unde te duci?

Unde te duci? m-a întrebat, în oraşul în care cerul miroase a fum şi vacarm de flăcări răsare în întuneric.

Trebuia să mă întorc acasă la unchiul meu.

Trebuia să scap de el. Verişoara mea mai mică, Nasima, a fost o dată pălmuită pentru o prostie: a adus acasă un şoarece găsit sub clădirea şcolii. Era uşor de ghicit ce-aş fi păţit eu, dacă aduceam fie şi undeva în apropiere de casă un străin vagabond. Şi asta nici măcar nu lua în calcul ce ar fi făcut străinul, în cazul în care ar fi aflat că sunt fată.

— Nu, o să fiu bine.

M-a privit peste umăr:

— Trebuie să ajungi undeva anume?

Deja mă îndepărtam, fiindcă pusesem ochii pe barul unde-l lăsasem pe Blue, rugându-mă la Dumnezeu să găsesc calul acolo.

— Mersi pentru tot.

M-am străduit să-i zâmbesc, chiar dacă el nu mă putea vedea.

— Dar tre’ s-ajung la un bar să dau de-un cal.

Şi înainte să poată răspunde ceva, am tăiat-o.

3.

— Ridică-ţi fundu’ ăla puturos şi du-te la magazin, dacă vrei să mănânci azi!

Cineva a smuls pătura de pe mine. Am gemut, strângând ochii la lumina soarelui şi la faţa mătuşii.

— Şi să n-ai pretenţii să mănânci şi mâine!

I-am numărat paşii când s-a îndepărtat tropăind. Zece paşi şi cu siguranţă avea să ajungă în bucătărie. Am crăpat un ochi, ridicând pleoapa. Oare cât dormisem? Câteva ore, poate. Voiam mai mult să dorm decât să mănânc. Dar lumina pală a zorilor se scurgea înăuntru şi chemările la rugăciune începuseră.

M-am rostogolit de pe saltea pe podeaua de lemn, trăgând pătura peste cap în timp ce căutam nişte haine. În jurul meu se agitau cele şase verişoare cu care împărţeam camera asta înghesuită. Micuţa Nasima s-a ridicat ţeapănă în picioare, după care a căzut iar, zgomotos, îndesându-şi colţul păturii în gură.

Podeaua de sub saltelele noastre abia se zărea. Camera noastră arăta ca un câmp de luptă, cu haine împrăştiate peste tot ca nişte oameni căzuţi la datorie, şi pretutindeni erau teme pentru acasă, ace de cârpit şi cartea aia ciudată, cu foile răsfirate ca nişte schije în toate zările. Numai colţul Oliei avea podeaua curată. Ea încercase chiar să agaţe o zdreanţă de tavan ca să se separe de surorile ei. Ne-a luat ceva timp să ne obişnuim în ea, în cameră, adică.

În casa tatălui meu nu existaseră decât două camere. Cea în care dormea el cu mama şi camera mare, unde mâncam şi unde eu am dormit aproape şaisprezece ani. Camera aceea dispăruse acum, cu tot cu restul casei în care crescusem.

Am căutat ceva şi mi-am găsit până la urmă roba albastră cea bună, făcută ghem şi vârâtă sub salteaua mea. Era boţită, aşa că am făcut tot posibilul să-i netezesc cutele cu mâna înainte să mi-l pun repede pe deasupra şalvarilor maro, simpli în care eram îmbrăcată.

— Ai putea să nu te mai vânturi pe-aici ca o curcă beată? a oftat Shira cu capul în pernă. Unii dintre noi încearcă să doarmă.

În colţul ei, Olia şi-a tras iar pătura peste cap.

Am găsit o gheată şi i-am dat drumul de la o distanţă atât de mare, că s-a lovit de podea cu o bubuitură puternică. Shira a tresărit. Ea era singura dintre verişoarele mele cu care eram rudă de sânge. Celelalte erau rude cu celelalte soţii ale unchiului meu. Mătuşa Farra i-a dăruit soţului ei trei băieţi, apoi pe Shira.

Ea mi-a zâmbit prin pleoapele grele de somn.

— Arăţi groaznic, vară-mea. N-ai dormit bine?

Degetele mi s-au poticnit de cingătoarea pe care mi-o prindeam în jurul taliei. Shira a surâs cu un aer superior, plin de subînţeles.

— Se pare că şi tu te-ai întors de pe o parte pe alta.

Am rezistat impulsului de a-mi trage mâneca în jos peste cotul învineţit. Bineînţeles că Shira ştia că mă furişasem afară. Dormea la mai puţin de un metru de mine.

Nu că ar fi putut ghici unde fusesem plecată. Dar asta n-ar opri-o să mă pârască, dacă i se părea că aşa obţine ceva, chiar dacă era doar satisfacţia de a vedea cum iau bătaie.

— Cum să dorm? m-am întors eu la legatul eşarfei cu degetele adormite. Ştii că sforăi?

Olia a pufnit sub pledurile ei.

— Vezi? Ţi-am spus eu! i-a trântit-o ea surorii vitrege.

Uneori aproape că-mi plăcea a doua cea mai mică verişoară a mea. Ne înţelegeam destul de bine înainte să locuiesc sub acoperişul unchiului meu, unde să mă urască toată lumea a devenit una din regulile casei, stabilite de mătuşa Farra.

— Sau poate că n-ai fost tu noaptea trecută, am înţepat-o pe Shira. E destul de greu să sforăie o grămadă de pături.

Patul Shirei era la fel de gol ca al meu când m-am căţărat înapoi pe fereastră, după ce-am folosit o parte din apa noastră atât de preţioasă ca să mă spăl de mirosul de fum şi praf de puşcă. Judecând după parfumul dulce bolnăvicios de uleiuri de pe ea, probabil că ieşise să se vadă cu Fazim. Şi el probabil că-i zisese că se duce la groapă cu pistoale şi o să se întoarcă de-acolo bogat.

Am încercat să nu zâmbesc când mi-am adus aminte cum fusese scos din competiţie. Nici măcar nu eram sigură că Fazim reuşise să scape cu viaţă.

Eram într-un impas. N-o să spun nimănui, cât timp n-o să spună nici ea. După o clipă, Shira s-a trântit înapoi în pat şi a început să-şi treacă un pieptene prin păr, ignorându-mă.

Mi-am trecut şi eu degetele prin claia de păr negru, în timp ce mă îndreptam spre bucătărie. Verii mei începuseră deja să mişune pe-acolo în drum spre lucru, strigând unul la altul cât să acopere dangătul clopotelor care chemau la rugăciune. Nimeni de la fabrică n-avea timp de rugăciuni decât în zilele de sărbătoare.

M-am strecurat pe lângă vărul Jiraz, care era pe jumătate îmbrăcat în uniformă, pe jumătate răsucit de mijloc, fiindcă se scărpina la o arsură de pe piept care se vindeca. O avea de la una dintre maşinării, care acum câteva luni scuipase foc pe el în chip cu totul neaşteptat. Avusese noroc că pierduse doar o lună de muncă, nu şi viaţa.

Am luat cutia de cafea de pe raftul de sus. Era foarte uşoară. Iar cafeaua era amestecată cu rumeguş, ca s-o mai subţieze. Mi s-a strâns stomacul. Lucrurile se înrăutăţeau întotdeauna când era puţină mâncare. De fapt, lucrurile erau întotdeauna rele. Dar acum pur şi simplu erau şi mai rele.

— Farra!

Unchiul Asid a intrat în bucătărie, frecându-şi faţa cu mâna. Nida, cea mai tânără dintre soţiile lui, îl urma cu ochii în pământ şi cu mâinile pe pântecele de femeie însărcinată. M-am uitat în altă parte, cât să mă prefac că n-am observat că unchiului i se scurg ochii după mine.

— Încă n-avem cafea?

M-a apucat o nelinişte extraordinară. N-aveam de gând să rămân acolo. Oricât de uşoară simţeam punga de bani legată de mijloc după noaptea trecută.

— Dă-o încoace!

Mătuşa Farra a înşfăcat cutia cu o singură mână şi cu cealaltă m-a plesnit brusc peste ceafă. Am tresărit.

— Ţi-am spus să deschizi magazinul, m-ai auzit?

— N-aveam cum să *nu* aud.

M-am îndepărtat de ea, nu că asta m-ar fi scutit de la o bătaie mai târziu. Eram bucuroasă că plec naibii din casa asta şi din vizorul unchiului, dar nu puteam să-mi pun frână la gura asta spurcată. Dacă strigai mai tare, tot oraşul putea să-ţi audă ţipetele. Am lăsat uşa să se închidă cu un zăngănit în urma mea

şi m-am repezit în jos pe scări, apoi am ieşit în stradă, în timp ce mătuşa Farra mă amenința că o să-mi tragă nişte ciomege pe spate, însă amenințările ei dispăreau tot mai mult cu fiecare pas pe care-l făceam.

Magazinul şi casa unchiului meu erau unul la un capăt, altul la celălalt din Dustwalk, adică la două sute cincizeci de paşi cu totul. Singura stradă din Dustwalk era aglomerată ca întotdeauna, bărbaţii se târau spre fabrică, iar femeile şi bătrânii se grăbeau spre casa de rugăciune înainte ca soarele arzător să alunge şi ultima pală de aer rece al nopţii. Familiaritatea aceea mă apăsa. În ultimul timp mă gândeam că cineva ar trebui să distrugă pur şi simplu acest oraş din milă. Nu mai cobora deloc oţel din munţi. Trecuseră ani buni de când fusese văzut un buraqi. La vânzare mai rămăseseră câţiva cai obişnuiţi, care însă nu valorau prea mult.

Un singur lucru îmi plăcuse mereu la Dustwalk: tot spaţiul dinafara lui. Dincolo de casele din lemn, cu faţade plane, lipsite de viaţă, puteai să alergi ore în şir fără să dai de altceva decât de tufişuri şi nisip. Acum îl uram pentru cât de departe era de orice alt loc. Dar când eram mai mici îmi era de ajuns doar să alerg. Suficient de departe să nu-l mai aud pe tata jignind-o pe mama că e o curvă străină consumată, care nu e în stare să-i dea un fiu. Suficient de departe să nu mă mai vadă nimeni, pe mine, o fată cu un pistol furat, trăgând până-mi iau foc degetele; şi ţinteam atât de bine, c-aş fi putut doborî un pahar între degetele tremurânde ale unui beţiv.

Ajunsesem în cel mai îndepărtat loc pe vremea când mama-mi spunea poveşti despre Izman la culcare. Numai atunci când tatăl meu nu ne putea auzi. Oraşul cu o mie de cupole de aur, cu turnuri care zgâriau albastrul de pe cer şi cu la fel de multe poveşti câţi oameni. Un loc unde o fată putea să fie stăpână pe propria soartă şi cu atâtea posibilităţi, încât aproape că te împiedicai pe stradă de aventuri. Ea mi-a citit poveştile despre prinţesa Hawa, care a cântat zorii zilei pe cer mai demult, când Izman a fost atacat noaptea de coşmaruri. Despre fiica negustorului fără nume, care l-a păcălit pe sultan şi i-a luat giuvaierurile când tatăl ei şi-a pierdut averea. Şi mi-a citit şi scrisorile de la sora ei, Safiya.

Safiya era singura fiinţă despre care auzisem că ar fi plecat din Dustwalk. A fugit cu o noapte înainte să fie căsătorită cu

forţa şi a ajuns la Izman. Scrisori de la ea, din capitală, ajungeau foarte rar la mama cu o caravană. În ele se vorbea despre minunile oraşului, despre o lume mai mare şi o viaţă mai bună. Pe vremea aceea mama vorbea tot timpul despre Izman. Despre cum o să plecăm şi o să fim lângă Safiya într-o bună zi.

Dar în cea mai fierbinte zi din deşert de care-şi aminteau oamenii n-a mai vorbit. Sau poate că era doar una din zilele acelea pe care oamenii le ţineau minte atât de bine din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Eu eram atât de departe în deşert cât puteam să fiu fără să pierd din ochi casa. Soarele strălucea atât de tare peste cele şase sticle goale pe care le aliniasem, încât trebuia să mă uit chiorâş, chiar şi cu sheema trasă până la nas şi pălăria îndesată pe ochi în timp ce ţinteam. Mi-am amintit că am lovit cu mâna o muscă de pe gât când am auzit trei focuri de armă. M-am oprit. Dar n-am fost foarte surprinsă. Aşa era în Ultimul Ţinut. Apoi a început să se ridice fumul.

Şi atunci am fugit înapoi spre oraş.

Casa tatălui meu era în flăcări. Mai târziu aveam să aflu că mama îl împuşcase pe tata în stomac de trei ori şi apoi dăduse foc la casă. Dar ţin minte că tot ce am simţit când au târât afară cadavrul tatălui meu a fost uşurare. Nici măcar nu era tatăl meu adevărat. Iar gâtul devenise o rană vie de la atâta ţipat când l-au prins în laţ.

Iar visarea cu ochii deschişi la locurile în care mama spunea că o să mergem n-a mai fost de ajuns când trapa s-a căscat sub picioarele ei.

Eram aproape în mijlocul oraşului când am observat mulţimea strânsă în locul acela mare de lângă casa de rugăciune, unde era casa în care crescusem. Am observat în îmbulzeală părul negru, prea îngrijit, despărţit printr-o cărare, al lui Tamid. M-am strecurat până am ajuns lângă el. Oamenii se ţineau departe de Tamid. Ca şi cum ar fi crezut că ar putea să ia un şchiopătat de la el. Ceea ce-mi lăsa mie cu atât mai mult loc.

— La ce ne holbăm aşa?

M-am dus să iau locul cârjei de lemn de sub braţul lui stâng. Care-şi făcea treaba bine, dar prostănacul creştea tot mai înalt şi ori de câte ori îi făurea cineva o cârjă nouă, el se apuca şi creştea din nou.

Mi-a aruncat un zâmbet la care i-am răspuns cu o limbă scoasă.

— Tu ce crezi?

I-a dat cârja înapoi Hayfei. Era unica slujitoare din oraş, având în vedere că familia lui Tamid era singura care îşi permitea şi să cumpere hrană, şi să plătească pe cineva să gătească. S-a sprijinit cu toată greutatea de mine. Tamid era palid la faţă ca păcatul pentru oamenii deşertului. Dar corpul lui înalt şi slăbănog măcar părea mai puţin cocoşat astăzi.

La început, în strălucirea răsăritului de soare am văzut doar bine-cunoscuta cărămidă înnegrită de la fabrica de arme a sultanului, aflată la marginea oraşului. Singurul motiv pentru care fuseseră păstrate maghernițele din jur era să deservească fabrica. Apoi am prins licărul soarelui pe metalul lustruit.

Venea armata sultanului.

Ostaşii mărşăluiau câte trei în rând, coborând de pe dealuri. Purtau un fel de sheema aurii, care îi fereau de soare şi la un şold le atârnau spade, iar la celălalt arme, pantalonii albi, largi ţinându-i băgaţi în cizme, iar cămăşile aurii strânse la mijloc. Marşul le era încet, dar inevitabil. Era întotdeauna inevitabil.

Măcar nu erau uniforme albastre presărate printre cele albe şi aurii. Uniformele albastre însemnau armata gallană. Poate că oastea sultanului nu-ţi uşura viaţa, dar ei erau totuşi mirajini, iar noi eram poporul lor.

Gallanii erau străini. Ocupanţi. Erau periculoşi.

Oamenii de prin partea noastră de lume nu prea vorbeau despre politică şi istorie, dar, din câte auzisem eu, marele şi slăvitul nostru sultan Oman şi-ar fi dat seama cu două decenii în urmă că el era mai potrivit decât tatăl lui să conducă Miraji. Aşa că ar fi făcut o alianţă cu armata gallană. Străinii i-au ucis tatăl şi pe toţi care au refuzat să i se închine lui ca sultan. Şi, în schimb, el a lăsat oastea gallană să-şi instaleze tabăra în Miraji şi să ia armele pe care noi le făceam ca să se ducă şi să-şi câştige războaiele pe ţărmurile îndepărtate.

— Nu se întorc de la Sazi un pic cam devreme? m-am uitat eu cu ochii mijiţi în lumina zorilor, încercând să-i număr.

Nu păreau la fel de mulţi ca de obicei.

— N-ai auzit? Groapa Pistoalelor din Deadshot a ars din temelii noaptea trecută.

Am înţepenit, sperând că Tamid n-o să bage de seamă.

— A fost nu ştiu ce răzmeriţă. Tata a auzit de dimineaţă, ceva despre Prinţul Rebel. El zice că soldaţii coboară din munţi să rezolve problema.

— Adică să spânzure nişte beţivi şi nişte cartofori.

Armata sultanului trecuse cu doar câteva zile în urmă pe aici, în drum spre Sazi. Se ducea să vadă minele, probabil, ca să afle dacă meritau salvate. Era neliniştitor s-o vezi venind înapoi aşa de repede. În mod normal, Al Cincisprezecelea Comandament Mirajin venea o dată la trei luni să ia armele pe care fabrica le producea pe bandă rulantă şi să le ducă gallanilor.

— Deadshot a fost întotdeauna sălaşul păcatului, şi-au făcut-o cu mâna lor. M-am dus azi-dimineaţă la oraşul de aur Habadden.

Glasul lui Tamid deveni pios. Citea Cărţile Sfinte până se toceau cotoarele şi jur că în ultima vreme începuse să-mi ţină predici mai ceva decât Sfântul Părinte.

— Neamul lor era atât de pervertit de bogăţie, încât i-au întors spatele lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu l-a trimis pe războinicul djinn să-l cureţe cu focul lor fără fum.

Bineînţeles că mai erau şi poveştile mai puţin sfinte despre djinnii care seduceau femeile, furându-le de la taţii şi soţii lor şi ducându-le în turnuri secrete.

Asta fusese însă în vremurile de demult. Nimeni nu mai văzuse un djinn de zeci de ani. Şi-acum ca să dai foc la un loc de pierzanie n-a fost nevoie decât de o fată, de un străin şi de o grămadă de beţivi.

— Vezi tu, a continuat Tamid, şi acum semăna din nou cu prietenul meu dojenitor, pun pariu că te bucuri că mi-ai ascultat sfatul despre mersul la Groapa Pistoalelor.

Eu m-am schimonosit la faţă. Era ca şi cum aş fi recunoscut că sunt vinovată.

— Nu! Doar *n-ai făcut* aşa ceva! s-a întunecat el.

— Gura! m-am uitat la Hayfa, care se holba la cârja lui Tamid, prefăcându-se că n-ascultă. Vrei să mă spânzure?

Când a oftat, i-am simţit dezamăgirea.

— Deci iată de ce arăţi ca o epavă în dimineaţa asta.

— Lumea zice că nu eşti cine ştie ce tip fermecător.

Dar m-am frecat cu mâna pe faţă, ca şi cum aşa aş fi putut îndepărta urmele nopţii trecute.

— Aş fi putut să câştig...

M-am aplecat mai aproape de Tamid, ca să n-audă nimeni:
— ... dacă ar fi jucat măcar pe jumate corect.
— N-am zis că nu poţi, Amani.
El nu-mi împărtăşea entuziasmul.
— Am zis că n-ar trebui.

Era o discuţie veche. Pe care o aveam de mult, când mama era încă în viaţă. Când vorbea despre Izman. O discuţie pe care n-am mai avut-o după ce a murit. Nu m-am mai obosit să-i spun lui Tamid că eu tot mai plănuiam să mă duc acolo. Nu până în noaptea când l-am auzit vorbind pe unchiul meu.

Am plecat în patru labe de unde stăteam ghemuită, sub fereastră, direct spre casa lui Tamid. Am sărit la el pe fereastră, cum făceam de când eram destul de mare să sar peste pervazul ferestrei. Şi, ca întotdeauna, Tamid m-a salutat, încercând să pară exasperat şi fără vlagă. I-am spus că sunt în criză de timp, că trebuie să plec acum sau niciodată. Vorbind, a devenit mai puţin glumeţ.

Tamid nu înţelesese niciodată cu adevărat nevoia mea de a pleca din Dustwalk. Şi, dintre toţi oamenii din acest oraş uitat de Dumnezeu, el era singurul care ar fi trebuit să înţeleagă.

În noaptea aceea mi-a zis ce-mi spunea întotdeauna. Oriunde ne-am duce, nimic n-ar schimba ceea ce eram: un infirm şi o fată. Dacă n-aveam niciun fel de valoare aici, de ce am fi avut altundeva? Am încercat să-i explic altfel. Despre scrisorile de la mătuşa Safiya. Despre o viaţă mai bună. Despre lucruri mai importante decât să trăieşti şi să mori în fundătura asta din deşert. Dar, pentru cineva atât de plin de zel faţă de cele sfinte, Tamid nu prea era genul de credincios cu credinţă oarbă. Aşa că l-am lăsat să creadă că mă convertise şi nu i-am zis că plănuiam să-mi leg strâns sânii ca să se turtească şi s-o iau la sănătoasa, într-o direcţie sau alta. Eu nu eram ca el, aveam nevoie să cred că la Izman e mai bine decât aici sau, dacă nu, nu prea mai avea niciun sens să trăiesc nicăieri.

— Nu e deloc treaba mea, şi-a dres glasul Hayfa, dar o să întârziaţi la rugăciuni, domnule.

Am schimbat o privire cu Tamid, amândoi stăpânindu-ne râsul ca şi cum am fi fost din nou nişte copii într-o sală de clasă.

— Să întârzii e un păcat, ştii, a spus Tamid, mimând severitatea.

La şcoală, întârziam amândoi tot timpul. De obicei, încercam să dăm vina pe piciorul lui şi învăţătoarea ne mustra că e un păcat să întârzii. Ar fi putut să ne sperie, numai că la ea totul era păcat. Tamid citise Cărţile Sfinte de trei ori şi, din câte a înţeles el, nici să întârzii, nici să vorbeşti în timpul orei şi nici să adormi la şcoală nu era păcat.

Dar Tamid şi-a luat înapoi cârja de la Hayfa când ea a încercat să-l conducă spre casa de rugăciune şi departe de mine.

— Discuţia asta nu s-a terminat aici, a strigat Tamid când m-am întors spre direcţia opusă.

M-am răsucit suficient atât cât să-l salut ironică, înainte să gonesc peste nisipul dogoritor, spre magazin.

Am deschis grilajele de fier de la uşa din faţă a magazinului, după care am dat un picior să se deschidă ca să pătrundă cât mai multă lumină a soarelui înainte să intru şi eu. Am verificat sacii de sare şi rafturile aranjate cu diverse lucruri la conservă, înotând în nişte sucuri groase, care le făcea să ţină neobişnuit de mult, şi încercând să dibuiesc orice umbră care s-ar putea mişca.

Uşile şi ferestrele magazinului erau în rame din fier, ca toate casele din Ultimul Ţinut, dar asta nu împiedica întotdeauna anumite lucruri să se târască înăuntru în toiul nopţii. În deşert învăţai să cauţi stafii în întuneric. Strigoii apăreau într-o mie de forme diferite. Metamorfici înalţi, fără chip, care devorează carne de om şi iau forma lui ca să se poată ospăta şi cu familia lui. Coşmaruri mici, tari, ca pielea, care-şi înfigeau dinţii în piepturile bărbaţilor când dormeau şi se hrăneau din frica lor până când sufletul era complet scos afară. Doar fierul îi ţinea departe. Era şi singurul care-i ucidea. Se ascundeau de lumina soarelui şi le-ar fi venit de hac doar un glonţ în ţeastă sau un cuţit de fier care să le străpungă coastele.

Fierul prefăcea toate lucrurile nemuritoare în lucruri muritoare. Neputincioase. Aşa a reuşit Distrugătorul de Lumi să ucidă primele fiinţe primordiale. Şi-aşa i-au ucis oamenii, la rândul lor, pe strigoii Distrugătorului de Lumi.

Nu mai erau atâţia strigoi ca pe vremuri. Ultimul om fusese ucis de un strigoi prin părţile acestea în urmă cu zece ani. Dar din când în când se târa câte unul printr-o spărtură în fier şi

apoi în colţurile întunecoase ale vreunei case, unde primea un glonţ în cap pentru problemele create.

După ce am constatat mulţumită că magazinul era gol ca o sticlă de beţiv, am proptit uşa să stea deschisă, ca să intre orice adiere de aer înainte să arunc pe tejghea ce mi-a mai rămas din bani. Mi-au ieşit tot şase fouza şi trei louzi, deşi i-am numărat de mai multe ori. Cu ei nu puteam nici măcar să ajung până în punctul din care Dustwalk nu se mai zărea, să nu mai vorbim de Izman. Şi, chiar dacă aş fi golit casa de bani a magazinul fără să fiu prinsă, tot n-aş fi ajuns atât de departe.

Aveam nevoie de un nou plan. Şi aveam nevoie de el repede.

Clopoţelul de fier de la uşă a zăngănit, avertizându-mă cât să am timp să-mi adun jalnica mea colecţie de monede înainte să intre Pama Al'Yamin, mânându-şi din urmă cei trei băieţi.

Ziua se scurgea cu lentoarea unei după-amiezi în deşert, în timp ce eu mă gândeam la o soluţie să plec din Dustwalk. Spre sfârşitul după-amiezii capul îmi cădea în piept, deoarece căldura încerca să mă ademenească la somn.

Tropăitului copitelor însă m-a făcut să ridic privirea la timp să văd trecând o mână de soldaţi care trăncăneau. Am sărit în picioare, cu gura uscată. Tamid spunea că armata vine să se ocupe de Deadshot. Deci ce făceau aici? Dacă le-a zis cineva de Banditul-cu-ochi-albaştri şi le-a arătat drumul spre singura fată din deşert care ar fi putut juca acest rol?

O siluetă a dispărut în magazin iute ca o umbră, mulându-se în unghiul mort dintre uşă şi fereastră. Eu bâjbâiam după puşca pe care mătuşa Farra o ţinea sub tejghea. Dar omul n-a venit după mine. Era atât de nemişcat, încât am crezut că nu mai respiră. Un alt cal a trecut în galop fără să se uite la magazin.

Am aşteptat să plece, apoi am vorbit:

— Ce zi potrivită ca să te-ascunzi!

S-a răsucit în loc. Sheema prost înfăşurată i-a căzut de pe faţă şi am reuşit să-i văd limpede chipul în lumina după-amiezii târzii care se scurgea prin fereastră. Inima mi-a tresărit un pic ciudat. Străinul.

M-am străduit să afişez o expresie impasibilă. Mi-a aruncat un zâmbet care nu se potrivea cu tensiunea din umerii lui.

— Pur şi simplu aveam nevoie să scap de soare într-o zi ca asta.

Vocea-i era sigură şi calmă, cum mi-o aminteam de noaptea trecută. Din partea lui, niciun indiciu că m-ar fi recunoscut şi am simţit un licăr de dezamăgire.

— Ştii, nu e un oraş prea mare. N-au cum să nu caute şi aici, mai devreme sau mai târziu. Presupun că mai devreme.

Un alt cal a trecut zdrăngănind, apoi a încetinit, învârtindu-se primprejur. A ajuns la un popas din afara magazinului şi soldatul călare a strigat ceva. Au apărut alţi doi cai. Străinului i-a zvâcnit un muşchi de pe faţă. Cuţitul de lângă el era cel pe care-l scosese din Dahmad noaptea trecută. Când mă salvase îl lăsasem să se descurce singur.

— Poate vrei să găseşti o ascunzătoare mai bună.

Mâna lui încă se juca cu mânerul cuţitului când a ridicat privirea întrebător.

Am făcut un pas înapoi, arătându-i din cap deschizătura de sub tejghea. Soldatul descăleca acum. În secunda când s-a întors cu spatele, străinul s-a năpustit în spaţiul îngust dintre uşă şi tejghea.

A sărit peste tejghea şi a aterizat atât de aproape de mine, încât i-am simţit umărul frecându-se de al meu înainte să se ghemuiască dedesubt. M-am adaptat rapid, aşa încât stăteam drept în picioare în faţa lui, cu o clipă înainte să intre soldaţii. Primul a rămas în prag un moment, uitându-se în fiecare colţ al acestui locşor, iar ceilalţi au făcut la fel. În cele din urmă, privirea lui iscoditoare s-a oprit asupra mea.

Era tânăr. Avea părul pieptănat pe spate cu mai multă atenţie decât majoritatea soldaţilor şi o faţă rotundă, care-l făcea să pară moale. Dar centura aurită de peste uniformă îmi arăta că e la comandă.

— Bună ziua, domnule, am spus cu cea mai bună voce de vânzătoare pe care o aveam.

Eram pe deplin conştientă de prezenţa străinului de sub tejghea, care încerca să-şi liniştească respiraţia.

— Pentru tine, „comandante”.

I-a zvâcnit mâna, dar ca să mascheze s-a prefăcut că-şi îndreaptă manşetele.

— Vă pot ajuta cu ceva, *comandante*?

Învăţasem de mică să le arăt celor din armată un respect fals.

Cei doi soldaţi care îl urmaseră pe comandantul lor se poziţionaseră la uşă. Ca şi cum ar fi vrut s-o ia la sănătoasa. Unul din ei era mai în vârstă şi arăta a soldat de carieră din cap până-n picioare: spate ţeapăn, ochi negri privind drept înainte. Al doilea era mai tânăr decât comandantul, poate chiar mai mic şi decât mine. Înota într-o uniformă care nu i se prea potrivea, cu o privire sticloasă întipărită pe chip. Pun pariu că n-o să apuce niciodată să arate ca un soldat adevărat.

— Caut pe cineva.

Comandantul avea un accent nordic, ascuţit. Am simţit braţul străinului atingându-mi uşor piciorul în timp ce se încorda. N-am ştiut dacă e de la glasul soldatului sau fiindcă se aştepta ca eu să-l trădez.

Am dat din gene cât am putut eu de nevinovat spre comandant.

— Ce nostim! Majoritatea bărbaţilor de pe-aici îşi caută câte-o femeie.

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să-mi amintesc că ar fi putut să mă împuşte în cap şi să numească asta a face dreptate. Soldatul mai în vârstă a tuşit ca să-şi acopere un hohot de râs.

Comandantul doar s-a încruntat, probabil crezând că n-am înţeles ce a spus.

— Un criminal. L-ai văzut?

— Am văz’t câţiva oameni azi, am ridicat eu din umeri. Fat Pama şi fiii ei erau aici, cu câteva ore în urmă, la fel şi Sfântul Părinte.

— Bărbatul ăsta nu-i de pe-aici.

Capul i-a zvâcnit dintr-o parte în alta, cercetând micuţul magazin. Se plimba de jur-împrejur cu paşi egali, iar călcătura lui făcea sticlele de lichior de pe raftul din spatele meu să vibreze şi să se ciocnească una de alta.

— Serios?

Îl urmăream îndreptându-se spre uşa magaziei şi privind cu ochii mijiţi printre stivele de alimente la conservele care se tot micşorau. Proviziile noastre erau prea puţine pentru a putea ascunde pe cineva acolo.

Când s-a întors cu spatele la mine, am observat o pată roşie, proaspătă pe tejghea. Ca o picătură de sânge. Am atins-o cât de firesc am putut.

— Ţi-ai da seama, dacă l-ai vedea, spunea tânărul comandant cu accentul lui bine strunit.

Am zâmbit de parcă nu mi-ar fi bătut inima să-mi iasă din piept, spunându-mi să fug spre dealuri.

— Cum am zis, nu prea au fost bărbaţi pe-aci azi. Nici străini.

— Sigur?

— Păi, am fost aici toată ziua. Şi e destul de linişte de la căldură.

— Mai bine fii deşteaptă şi nu mă minţi, *fetiţo*!

Mi-am muşcat limba. Era doar un pic mai mare decât mine. Optsprezece. Nouăsprezece ani, cel mult. Probabil era de-o vârstă ca străinul. Mi-am încrucişat braţele, având grijă să ascund pata de sânge, şi m-am aplecat peste tejghea cu un zâmbet pe buze.

— Vai, dar eu nu mint, comandante! Minciuna e un păcat, nu?

Unde era Tamid când aveam nevoie de el să împărtăşim şi noi o glumă?

— Deşertul ăsta e plin de păcat, a intervenit, spre surprinderea mea, cel mai mic dintre cei doi soldaţi.

Comandantul s-a uitat la soldatul său exact în clipa în care m-am uitat şi eu. Mă aşteptam să primească o mustrare aspră fiindcă vorbise neîntrebat. Dar comandantul n-a scos niciun cuvânt. Nu era de mirare că soldatul mai mare nu s-a mai străduit atât să-şi ascundă râsul. Niciun comandant care vrea să fie respectat n-ar lăsa un soldat să vorbească neîntrebat.

Soldatul cel tânăr mi-a întâlnit privirea şi mi-am dat seama tresărind că ochii lui erau la fel de albaştri că ai mei.

N-am mai cunoscut în viaţa mea un mirajin cu ochi de culoare deschisă. Locuitorilor din deşert li se hărăziseră păr închis la culoare, piele asemenea şi ochi negri. Gallanii, în schimb, erau opusul lor.

Pentru că aveau dreptul la armele noastre, cei din armata gallană aveau impresia că au dreptul la toate celelalte lucruri din deşert. Cu câţiva ani în urmă, oamenii din Dustwalk o spânzuraseră pe tânăra şi frumoasa Dalala Al'Yimin, după ce pusese ochii pe ea un ostaş gallan. Toate femeile din oraş o mângâiaseră pe mama Dalalei, spunându-i că s-o spânzure era cea mai bună idee, având în vedere că nu mai era de folos nimănui după ce el îşi făcuse de cap cu ea.

În noaptea aceea mă uitasem la propriii mei ochi albaştri şi mă gândisem la gallanii cu ochii şi părul lor deschise la culoare. Ani buni nu înţelesesem cu adevărat ce voia să spună tatăl meu când îl apuca vreo criză de beţie şi o făcea pe mama curvă de străin. Dar eu aveam paisprezece ani pe-atunci, eram destul de mare să înţeleg că oamenii credeau pe bune că bărbatul cu ochii negri din deşert cu care mama mea cu ochi negri se căsătorise era tatăl meu adevărat.

M-am gândit că mama fusese mai isteaţă decât Dalala. Reuşise să se căsătorească cu Hiza la timp ca să susţină că el era motivul pentru care purta un prunc în pântece, şi nu vreun soldat străin care o prinsese singură şi o siluise într-o noapte întunecată în deşert. Şi când am venit pe lume cu ochii mei de altă culoare, nimeni n-a spus decât că sunt fiica lui Hiza, cel puţin nimeni din acest oraş.

Mi se părea că sfrijitul de soldat avea o mamă la fel de isteaţă ca a mea. Dar nu atât cât să-l ţină departe de armată. Soţul mamei lui o fi vrut să scape de el, am presupus. De aceea o fi îmbrăcat uniforma prea de mic, când era prea firav şi prea slobod la gură ca să reziste prea mult.

Când privirea lui albastră a întâlnit-o pe a mea, căldura deşertului parcă a devenit dintr-odată sufocantă. Magazinul se făcea tot mai strâmt în jurul nostru, aerul îngroşându-se din cauza căldurii tensionate. Am simţit o boabă de sudoare rostogolindu-mi-se în jos pe ceafă.

— Chiar aşa, Noorsham.

Brusc, vocea comandantului mi-a atras iar atenţia la el, în timp ce îşi trăgea din nou manşetele nervos. Le-a făcut un semn celor doi soldaţi. Soldatul mai în vârstă s-a aplecat spre cel mai mic şi i-a zis ceva înainte de a-l scoate afară, prinzându-l strâns de cot. Mi s-a părut un gest ciudat.

Dar n-am avut timp să mă gândesc. Pentru că iată-mă, din senin, singură cu comandantul. Şi cu un străin pe care-l ascundeam. Credeam că nu vrea decât să scape de oricine ar fi putut interveni. Am atins cu mâna puşca de sub tejghea.

Ca să mă poată studia direct, comandantul m-a prins între braţele lui, să nu scap.

— Omul e periculos. E mercenar şi cei de teapa lui se învârtesc în jurul banilor. E război.

De parcă eu aş fi trăit şaisprezece ani fără să-i observ pe soldaţii gallan la noi în deşert.

— Miraji are mai mulţi duşmani decât poţi tu să înţelegi. Şi oricare dintre ei ar fi putut să-l plătească pe bărbatul respectiv. Dacă i-ar fi de folos, i-ar tăia gâtul unei fete cu nesaţ. Doar că înainte i-ar face şi altele, dacă pricepi ce vreau să zic.

M-am întors cu gândul la noaptea trecută, la străinul care păşise în bătaia unui pistol ca să salveze un puşti.

— Dacă totuşi o să-l vezi, mai bine-i spui tatălui tău.

M-am încruntat, prefăcându-mă că nu înţeleg.

— Eu n-am tată.

— Atunci, soţului.

S-a îndepărtat de mine, netezindu-şi manşetele cu un tic nervos.

— Nici de ăsta n-am, am continuat să fac pe proasta. Totuşi, i-aş putea spune unchiului, dacă-i bine aşa.

Comandantul a dat din cap, parcă mulţumit că sunt proastă făcută grămadă, nu o mincinoasă. L-am urmărit cu privirea tot drumul spre uşă.

Dar nu m-am priceput niciodată să-mi ţin gura.

— Domnule... Comandante! am strigat eu cu ochii în jos, ca o fată respectuoasă în prezenţa unui ofiţer.

Cu capul în jos, mă holbam direct în ochii străinului. Iar pe faţa lui a apărut ceva şi o clipă m-am întrebat dacă el nu mă recunoaşte de noaptea trecută.

— Criminalul ăsta pentru ce e căutat?

Comandantul s-a oprit pe verandă.

— Pentru trădare.

Am ridicat din sprâncene spre străin în semn de întrebare. Sub tejghea, el mi-a făcut cu ochiul, iar eu n-am putut să nu-i zâmbesc.

— Atunci, o să fiu cu ochi-n patru, domnule.

Am aşteptat până nu s-a mai auzit calul comandantului înainte să-l ajut pe străin să se ridice în picioare.

— Trădare?

— Minţi destul de bine, mi-a zis şi un zâmbet mic încă îi juca pe faţă. Pentru cineva care nu minte.

— Am exersat destul de mult.

Mâna lui a zăbovit pe-a mea, iar degetele lui m-au pipăit ca să simtă pulsul. Am lăsat braţul în jos şi am ridicat ochii. Şi

atunci am observat pata roşie care îi colora cămaşa albă, ca sângele de pe tejghea.

— Întoarce-te!

Am tras aer printre dinţi. Spatele cămăşii era roşu tot.

— N-aş vrea să te îngrijorezi, am spus, încercând să-mi păstrez vocea calmă, dar ai observat că ai fost împuşcat?

— A!

Uitându-mă la el de mai aproape, am băgat de seamă că se ţinea strâns de tejghea ca să rămână în poziţie verticală.

— Aproape uitasem.

4.

Ne-am aşezat pe podea, în spatele tejghelei, pentru ca străinul să se poată ascunde dacă intră cineva. Sângele era mai mult uscat şi cămaşa i se lipise de piele. A trebuit să i-o tai cu cuţitul. Era lat în umeri şi numai muşchi; respira uşor, iar muşchii când i se încordau, când i se relaxau atunci când eu desprindeam materialul distrus. Eram aproape cât să simt mirosul de fum de la incendiul din noaptea trecută.

Am luat o sticlă de băutură de pe raft. Străinul stătea perfect nemişcat, iar eu am înmuiat în rachiu un colţ de la cămaşă şi am trecut-o peste pielea lui. Aveam de irosit mai multă băutură decât apă.

— N-ar trebui să mă ajuţi, să ştii, a spus după o clipă. N-ai auzit ce-a zis cinstitul comandant Naguib? Sunt periculos.

— Da, mă rog…, am pufnit eu, şi el e la fel.

Eram cât se poate de sinceră, având în vedere că nu puteam să-i spun că Banditul-cu-ochi-albaştri îi era dator.

— În plus – mâna îmi ţâşni în sus –, cuţitul e la mine-n mână.

Când a simţit lama pe gât, a îngheţat. I s-au ridicat şi firele de păr de pe ceafă. Şi apoi a râs.

— Se pare că da.

Când a vorbit, pielea i s-a frecat periculos de aproape de cuţitul ca o lamă de ras.

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău.

— Ştiu.

Am încercat să sune ca un avertisment şi m-am întors la îngrijitul umărului. Am scotocit cu vârful cuţitului în pielea lui. Muşchii i s-au strâns sub mâna mea, dar n-a urlat de durere.

Când să ajung sub glonţ, am observat un tatuaj pe coaste. M-am întins şi i-am atins marginea cu vârfurile degetelor. Muşchii i s-au încordat sub mâna mea, dându-mi fiori în tot braţul.

— E un pescăruş.

Când a vorbit, pasărea de cerneală s-a mişcat sub vârful degetelor mele.

— Pescăruşul negru. Aşa se numea primul vas pe care m-am înrolat. Pe vremea aceea mi se părea o idee măreaţă.

— Ce făceai pe un vas?

— Navigam.

Îi simţeam neliniştea crescând sub degetele mele. A expirat cu putere, ceea ce a făcut pasărea să zboare. Mi-am tras mâna şi l-am simţit mai relaxat.

— Nu cred că glonţul a rupt vreun muşchi din umăr, am spus, scobind cu cuţitul. Nu te mişca!

M-am sprijinit cu coatele de corpul lui pentru susţinere. Avea un tatuaj cu o busolă pe celălalt umăr; se ridica şi cobora lângă mine în timp ce respira cu greutate. Glonţul a căzut cu un clinchet pe pământ şi sângele i-a ţâşnit nestăvilit. Am apăsat iute cămaşa distrusă peste rană, cu o singură mână.

— Ai nevoie de copci.

— O să fiu bine.

— Poate, dar o să fii şi mai bine cu copci.

A râs, dar nu părea un râs relaxat.

— Carevasăzică ai făcut o şcoală medicală?

— Nu, am spus, apăsându-i cârpa îmbibată în rachiu pe spate mai tare decât trebuia, apoi am luat de pe raft o papiotă urâtă de aţă galbenă şi un ac, dar prin părţile astea nu se poate să nu vezi zeci de oameni împuşcaţi.

— Eu credeam că în oraşul ăsta nici nu există mai mult de câteva zeci de oameni.

— Exact asta cred şi eu, am răspuns şi, deşi nu-i vedeam faţa, ştiam că zâmbeşte.

Şi-a înfipt unghiile în podea când i-a alunecat acul în piele. O întrebare creştea în mine ca o mâncărime, aşa că a trebuit să-i dau glas.

— Şi cum l-ai trădat pe Sultan, când tu nici măcar nu eşti din Miraji?

— M-am născut aici, a zis el după o clipă.

Dar ştia că eu nu asta voiam să întreb. *Ce fel de trădare putea să comită un mercenar*? Întrebarea îmi stătea pe vârful limbii.

— Nu prea s-ar zice, am comentat în schimb.

— Nu aici. În Izman.

A amintit de capitală, ceea ce m-a lovit în moalele capului acum, că fusesem atât de aproape să ajung acolo noaptea trecută.

— Deşi mama era dintr-o ţară numită Xicha. Acolo am trăit cea mai mare parte din viaţă.

— Cum e pe-acolo?

El n-a răspuns şi eram sigură că n-avea de gând să-mi spună.

— Presupun că n-ai văzut niciodată o furtună, a zis, şi nu ştii cum e aerul greu, care ţi se agaţă de piele şi ţi se strecoară degetele pe sub haine.

Ochii mi se îndreptară spre propriile mele degetele aflate pe spatele lui gol; umerii când i se ridicau, când îi coborau în timp ce vorbea.

— Aerul din Xicha e aşa tot timpul. Şi pe cât de uscat şi de mort e tot în ţara asta, pe atât de verde şi de viu e tot acolo. Bambusul creşte atât de repede, că într-o bună zi ar putea smulge casele din temelii. Chiar şi în oraş. De parcă ar încerca să ne ia înapoi pământul pe care ne-am clădit casele. Şi e atât de cald, că femeile umblă cu evantaie de hârtie aşa de colorate, încât stârnesc invidia duhurilor. Ne răcoream sărind în mare îmbrăcaţi şi străduindu-ne să nu ne lovim de vreun vas. Vase din întreaga lume. Cele din Albish, pe care erau sculptate sirene goale, şi cele din Sves, construite să apere de frig. Şi cele din Xichian, care arătau ca nişte dragoni, sculptate dintr-un singur copac. Unii copaci din Xicha sunt mai înalţi decât turnurile din Izman.

— Cre’ că n-ai de gând să-mi spui ce cauţi aici, nu? am întrebat.

— Cre’ că nu, răspunse el, tresărind când i-a trecut acul prin piele. Cre’ că n-ai de gând să-mi spui ce te-a făcut să-l minţi pe-amicul nostru, comandantul Naguib Al’Oman pentru mine, nu?

— Cre’ că nu, am replicat şi acul mi s-a oprit în pielea lui. Naguib Al’Oman?

Erau nume comune, dar…

— E fiul sultanului?

— De unde ştii?

A înclinat un pic capul, trăgând adânc aer în piept când eu terminam de cusut rana.

— Toată lumea ştie povestea Prinţului Rebel şi a celorlalţi prinţi care au concurat în întrecerile pentru sultim.

Când sultanul Oman era de puţină vreme pe tron, una dintre cele mai frumoase soţii ale lui i-a dăruit un fiu, Ahmed. Un băiat puternic şi inteligent şi, chiar dacă haremul sultanului s-a mărit

şi mai multe soţii i-au dăruit şi alţi fii, Ahmed era primul care se bucura de favorurile tatălui său. Trei ani mai târziu, aceeaşi soţie a dat naştere unei fiice, dar nu era un copil, ci un monstru, pe jumătate om, pe jumătate djinn, cu solzi în loc de piele, gheare în loc de degete şi coarne ieşindu-i din capul violet.

Văzând că l-a trădat cu un djinn nemuritor, Sultanul şi-a bătut soţia până la moarte. În aceeaşi noapte, copilul-monstru şi Ahmed au dispărut fără urmă.

Peste paisprezece ani, a venit timpul pentru întreceri. Aşa se alegea sultimul, urmaşul la tron, de pe vremea când apăruse miraji. Potrivit tradiţiei, cei mai mari doisprezece prinţi se luau la întrecere pentru coroană.

Se întâmpla acum mai bine de un an. Mama era încă în viaţă. Şi, când vestea despre întreceri a ajuns la Dustwalk, chiar şi cei care spuneau că jocurile de noroc sunt un păcat s-au apucat să parieze care dintre tinerii prinţi avea să câştige tronul.

În ziua concursului, cei doisprezece fii s-au aliniat şi tot oraşul s-a adunat să se uite. Apoi un al treisprezecelea s-a alăturat mulţimii. Când şi-a scos gluga, era leit sultanul Oman când era tânăr şi nimeni n-a putut să-l contrazică în clipa când a zis că e prinţul Ahmed şi că s-a întors. Dincolo de bănuielile despre întoarcerea bruscă a prinţului, legea tradiţiei a fost respectată. Prinţul Ahmed avea să concureze şi cel mai mic dintre cei doisprezece prinţi a fost exclus din concurs. Pe acela îl chema Naguib. Îi ştiam numele pentru că, atunci când oamenii pariau în întrecerile pentru desemnarea sultimului, înainte să vină vestea despre Prinţul Rebel, pariurile indicau că Naguib avea să fie primul ucis în întrecere. Se pare că fratele risipitor i-ar fi salvat viaţa lui Naguib, excluzându-l din întrecere.

Ahmed i-a învins pe toţi ceilalţi unsprezece prinţi la proba de isteţime, un labirint imens, plin de capcane, construit în palat, şi la proba de înţelepciune, o ghicitoare formulată de cel mai înţelept sfetnic al sultanului. La proba de putere, care consta în luptă corp la corp, Ahmed a câştigat toate luptele până când au mai rămas în picioare numai el şi prinţul Kadir, întâiul născut dintre fiii sultanului. S-au luptat toată ziua, până când Kadir s-a dat bătut. În loc să-şi execute fratele mai mare, Ahmed i-a cruţat viaţa.

S-a întors cu spatele la el şi a dat ochii cu tatăl lor să revendice titlul de sultim. În spatele lui Ahmed, Kadir a ridicat sabia, pregătind o lovitură care i-ar fi ucis fratele. În clipa aceea, sora lui Ahmed, fiica-monstru a djinnului, a coborât din mulţime şi a renunţat la chipul omenesc, folosindu-se de puterile supranaturale moştenite de la tatăl ei pentru a devia lama lui Kadir, care astfel a dat greş. Mânios pe gestul acesta, sultanul l-a declarat sultim pe Kadir şi a poruncit executarea lui Ahmed. Dar tânărul prinţ a scăpat în deşert împreună cu adepţii lui şi cu sora-monstru ca să declanşeze o revoltă pentru a-şi obţine tronul. *Un nou început, un nou deşert.*

Am legat firul şi am retezat cu cuţitul ce era în plus.

Străinul s-a întors, lăsându-mă să-i văd pentru prima dată pieptul gol. Dintr-odată, am simţit nevoia să mă uit oriunde, dar nu la el. Ceea ce era o prostie, pentru că eram în deşert şi îi văzusem fără cămaşă pe toţi bărbaţii pe care-i cunoscusem în viaţa mea. Dar pe acesta nu-l cunoşteam. Şi nu prea le observam muşchii de pe braţe, stomacul care urcă şi coboară sau vreun soare tatuat în dreptul inimii.

Se uita la mine în lumina soarelui care dispărea repede.

— Nu ştiu nici măcar cum te cheamă, mi-a spus.

— Nici eu nu ştiu cum te cheamă pe tine.

Am ridicat ochii, dându-mi la o parte de pe faţă părul închis la culoare cu încheieturile mâinilor, ca să nu mă fac numai sânge peste tot. Le-am şters cu una dintre zdrenţele încă îmbibate în alcool.

— Jin.

Îmi spusese un nume fals noaptea trecută, deşi el nu ştia. Nu eram prea sigură că acum îmi spune un nume adevărat Nu semăna cu niciun nume auzit vreodată.

— Eşti sigur? am insistat.

— De cum mă cheamă?

Gura i s-a răsucit când şi-a întors umărul rănit, trăgând de pielea goală de pe pântece, aşa că am putut vedea marginea unui alt tatuaj, care se oprea exact deasupra brâului. Brusc, mi-am dorit să ştiu ce e. Mi-am simţit gâtul fierbinte la gândul ăsta.

— Mda.

— Destul de sigur.

— Sigur nu mă minţi? l-am săgetat cu privirea.

Rânjetul i s-a întins pe toată faţa.

— Minciuna-i un păcat, nu ştiai?

— Da, aşa am auzit.

Ochii lui Jin dansau pe faţa mea într-un fel care mă neliniştea.

— Ştii că aş fi murit fără ajutorul tău.

Şi eu la fel.

Dar nu i-am spus asta. Nici nu i-am zis în glumă c-ar trebui să-mi spună Oman, cum aş fi vrut eu, ori Banditul-cu-ochi-albaştri sau orice altceva aş fi vrut să-i zic.

— Amani. Pe mine mă cheamă Amani Al'Hiza, i-am mărturisit.

Era al naibii de greu să ai încredere într-un băiat cu un zâmbet ca ăsta. Un zâmbet care mă făcea să vreau să-l urmez exact în locurile despre care îmi povestise şi, în acelaşi timp, să fiu sigură că el n-ar trebui să facă aşa ceva.

— Pot să-ţi fac rost de o cămaşă curată, am reuşit să zic.

Mi-era destul de greu să mă holbez la faţa lui, când atât de mult se vedea din corpul lui.

— Aşteaptă-mă aici!

— Armata o să se întoarcă după mine.

Se scărpină pe ceafă, împingând tatuajul de pe şold şi mai sus. Părea să fie un animal pe care nu l-am recunoscut.

— Probabil c-ar trebui s-o iau din loc, a continuat.

— Presupun că da.

Mi-am luat ochii de la el. Mi-am amintit că nu puteam avea încredere în el. De fapt, nu-l cunoşteam pe băiatul ăsta străin, cu nume ciudat. Nu contează că ne-am salvat viaţa unul altuia. Îl ştiam de două zile cu totul. Dar la dracu' cu toate astea! Îmi plăcea de el de două ori mai mult decât de bărbaţii din acest oraş pe care îi ştiam de-o viaţă. Şi aici era în joc chiar viaţa mea. Într-un fel sau altul.

— Ar trebui să mă iei şi pe mine.

— Nu.

Răspunsul lui Jin a venit atât de repede, încât ştiam că s-ar fi aşteptat să-l întreb, poate chiar înainte ca eu să mă fi hotărât. Nu m-a privit în ochi, dar a continuat:

— Mi-ai salvat viaţa şi eu îţi întorc serviciul.

— Dar nu ţi-am cerut, am încercat să-mi controlez disperarea din voce. Tot ce-ţi cer e să mă scoţi de-aici.

Ochii lui erau aţintiţi asupra mea, atrăgându-mă în capcana lor.

— Nici măcar nu ştii unde mă duc.

— Nu-mi pasă.

M-am surprins aplecându-mă mai aproape, atât de aproape, încât deja nu mai era nimic între noi.

— Pur şi simplu, am nevoie de ajutor să plec oriunde de aici. Undeva unde să existe tren sau un drum cumsecade. Şi apoi, s-a cam terminat şi o să-mi pot găsi singură drumul spre Izman. N-am ce să găsesc aici, cum nici tu n-ai.

— Şi cine spune că în altă parte o să găseşti?

Cuvintele lui m-au înţepat.

— Tre' să fie ceva mai mult decât aici.

El a râs şi în acea fracţiune de secundă am fost în avantaj. Aşa că am profitat de ocazie:

— Te rog!

Eram cât de aproape se putea să fiu de el, dar fără să-l ating.

— Nu ţi-ai dorit niciodată ceva atât de mult, încât să devină mai mult decât o dorinţă? *Trebuie* să plec din acest oraş. Am nevoie de asta ca de aer.

A expirat din toţi rărunchii. Am văzut că hotărârea îi slăbeşte. N-am îndrăznit să mai spun niciun alt cuvânt, ca nu cumva să mă duc într-o direcţie greşită.

Apoi au început să bată clopotele şi momentul s-a năruit. M-am uitat de jur-împrejur şi aproape că mi-am spart capul de tejghea.

— Nu-i un pic cam devreme pentru rugăciunile de seară? a întrebat Jin, iar eu mă gândeam la acelaşi lucru.

— Nu-s clopote rugăciune.

Mi s-a părut că-mi stă inima-n loc, dar încă respiram. Am ascultat suficient cât să fiu sigură.

— Dacă armata a…

— Nu, l-am întrerupt. N-au tras clopotele pentru armată.

— Ar trebui să…

— Gura!

Am ridicat o mână să-l fac să tacă. Să putem asculta. Eram sigură că ştiu sunetul ăla disperat, deşi trecuseră ani buni de când îl auzisem ultima dată. Peste câteva secunde s-au auzit şi altele. Clopote de pe verande, de la ferestrele deschise. Fier lovindu-se de alt fier. Sunetul mi-a dat fiori pe spinare.

— E o vânătoare.
Şi apoi am alergat spre uşă.

5.

Am ieşit ca vijelia din magazin şi m-am izbit direct de Tamid.

— Venisem să te caut.

Era fără suflare şi abia se odihnea pe cârjă.

— Ar trebui să te întorci înăuntru, mi-a zis.

— E..., am început eu.

— Da, un buraqi, a dat el din cap aprobator, iar mie mi-a sărit inima de emoţie.

Un cal de deşert. O fiinţă primordială plăsmuită înainte să ne naştem noi, muritorii, din nisip şi vânt. Care putea fugi până dincolo de capătul lumii fără să obosească. Şi, dacă prindeai vreuna, ea valora greutatea ei în aur.

— Mă-ntorc pe dracu'!

Am mijit ochii spre marginea oraşului. Eram mai mult decât sigură că zăresc un nor de praf şi nişte bărbaţi apropiindu-se, mânând creatura cu pricina cu nişte bare de fier. O fi apărut într-una dintre capcanele vechi.

— O fi apărut din cauza focului de la Deadshot, a zis Tamid cu glasul lui de predicator. Fiinţelor Primordiale le place focul.

Am văzut un cui strâmb ieşind din lemnul verandei şi l-am scos cu o smucitură. Pe vremuri oameni din deşertul ăsta îşi câştigau pâinea adunând metale din munţi şi trimiţându-şi fiicele în nisipuri, cu mănuşi de fier, ca să prindă şi să îmblânzească buraqi. Să-i prefacă din nisip şi vânt în carne şi sânge pentru ca oamenii să-i ducă la oraş şi să-i vândă. Apoi sultanul a construit fabrica. Nisipul s-a umplut cu pilitură de fier. Până şi apa avea gust de fier. Buraqii s-au răzvrătit, corturile s-au transformat în case, iar neguţătorii de cai au devenit muncitori.

Fierul putea stăpâni fiinţele primordiale. Sau le putea ucide, cum putea ucide şi-un strigoi. Legându-le de viaţa muritoare. Dar numai noi le puteam transforma în carne şi sânge atât cât să le încătuşăm.

Tamid citise într-un text sfânt că nu există femei printre fiinţe primordiale. Ei n-aveau nevoie de fii. Ei puteau pur şi

simplu să trăiască în veci, spre deosebire de făpturile muritoare. Ei n-aveau nevoie de noi.

Dar, dacă într-adevăr cunoaşterea înseamnă putere, faptul că nu ştiau era cea mai mare slăbiciune a fiinţelor nemuritoare. Cu toţii ştiam poveştile alea. Djinni care se îndrăgostesc de prinţese de rang înalt şi le îndeplinesc toate dorinţele. Fete frumoase, care ademenesc coşmaruri drept în tăişul armelor bărbaţilor. Fiice curajoase de negustori, care prindeau buraqi şi îi călăreau până la marginile pământului.

Ei erau atraşi de noi, dar în acelaşi timp erau vulnerabili în faţa noastră. Noi îi puteam preface în carne şi oase.

Oamenii se revărsau acum peste tot pe verande şi o sclipire de emoţie îi străbătea pe toţi. Un buraqi însemna fie o grămadă de aur pentru cine îl prinsese, fie o grămadă de sânge. Fie amândouă.

Calul buraqi sălta, din ce în ce mai vizibil la marginea oraşului.

S-a auzit un ţipăt. S-au trântit câteva uşi. Majoritatea oamenilor s-au aplecat pe spate ca să vadă mai bine. Eu m-am căţărat pe unul din canturile magazinului, întinzând gâtul, la fel ca restul.

Se pregătea o luptă pe cinste.

O clipă a părut un cal muritor. În următoarea, era nisip curat. Trecea de la aur strălucitor la roşu-aprins, foc şi soare într-un deşert bătut de vânturi. Un fior de entuziasm, al unui neam care trăia de mult în deşert, trecu prin mine. Fabrica ne schimbase obiceiurile. Nu mai eram nişte triburi din deşert, care vânează buraqi. Dar încă umpleam deşertul cu capcane de fier. Când se declanşa una din capcane, toată lumea ştia ce să facă.

Un zornăit de lanţuri mi-a atras atenţia. Tânăra văduvă Saira era agăţată de un capăt sub cutia cu za’atar de pe fereastra ei, iar celălalt capăt fusese legat de casa de rugăciune de Sfântul Părinte. Jumătate din oraş îşi arunca pilitură de fier pe la ferestre, aceeaşi după cum fiecare gospodărie ţinea la îndemână aşa ceva în caz de atac al strigoilor din deşert. Se amesteca în nisip şi în aer, până când tot oraşul devenea o închisoare pentru o fiinţă primordială.

Buraqi s-a ridicat în două picioare cu un ţipăt. Bărbaţii îl strângeau în chingi cu bare de fier ca să nu se cufunde înapoi

în nisip. Copitele lui se izbiră cu putere în creştetul învăţătorului Musa Al'Fadi, lovindu-l. Sângele s-a împrăştiat pe nisip.

Auriu şi roşu ca pielea lui.

Unchiul Asid a împuns calul cu capătul vătămător al barei de fier. Buraqi s-a ridicat imediat pe picioarele din spate, cu rana sângerând. Suficient cât oamenii să se retragă în spatele lanţurilor de fier, împreună cu toţi ceilalţi. Misiunea lor se terminase.

Bărbaţii l-au adus pe buraqi în oraş. Dar mai departe fiecare femeie era pe cont propriu. Dacă prindeai calul acesta şi reuşeai să-l ţii în frâu atât cât să-l prinzi în forma lui muritoare, atunci era al tău sau mai degrabă al soţului ori al tatălui tău. Ori, în cazul meu, al unchiului. Iar banii din vânzarea calului era tot ai lui.

Nu că eu aş fi avut de gând să-l predau, dacă l-aş fi prins. La naiba, aveam nevoie de o nouă soluţie ca să plec de aici. Ei bine, acum aveam. Acum trebuia doar să-l prind.

Celelalte femei pierdeau vremea lângă lanţurile de fier. Văduva Saira îşi trecea limba peste buzele crăpate. Chiar şi Shira ieşise din casa unchiului meu. Parcă se ruga, cu degetele prinse în lanţul de fier. Inima îmi bubuia cu putere şi, brusc, o simţeam prin tot corpul – stomac, gât, oriunde altundeva decât în locul ei de drept.

Doi paşi şi-am ajuns la lanţul de fier. Asta era şansa mea. Scăparea mea.

— Amani..., m-a strigat Tamid.

M-am întors să răspund. Sclipirea unui halat roz mi-a atras atenţia. Mătuşa Farra chelălăia numele Shirei când verişoara mea a scăpat pe sub lanţ şi a luat-o la fugă spre buraqi.

Naiba s-o ia! Dintre toate ocaziile în care trebuia să se hotărască să facă şi ea altceva decât să lenevească. Buraqi, care se zvârcolea disperat între nisip şi piele, s-a întors şi a atacat-o.

De data asta însă n-avea să câştige.

M-am trântit la pământ şi m-am rostogolit sub lanţul de fier. Eram deja în picioare şi alergam înainte ca Tamid să-şi strige tot avertismentul. Aveam să ajung la calul de nisip înaintea ei şi eram al naibii de sigură că n-o să i-l dau unchiului Asid.

M-am năpustit pe Shira şi ne-am izbit amândouă de pământ. O copită m-a lovit în cap şi ochii mi s-au împăienjenit de durere.

Am dat să mă ridic, dar mâna Shirei mi s-a prins de gleznă, trăgându-mă în jos. Ochii-i erau aproape la fel de sălbatici ca ai calului buraqi.

— Mama o să-ţi tăbăcească pielea pentru asta, a şuierat ea, iar unghiile i s-au înfipt în pielea delicată a încheieturilor de la mâinile mele.

— Mai întâi să mă prindă!

I-am tras un genunchi în stomac înainte s-o las să ne omoare pe amândouă. M-am desprins de silueta ei chircită, grăbindu-mă să mă ridic în picioare.

Vreo cinci-şase femei intraseră în ţarcul de fier în timp ce noi ne încăieram de parcă am fi fost în curtea şcolii. Ele păstrau distanţa. Copitele calului buraqi se adânceau iar în nisip. Nu mai era mult până să se întoarcă la forma lui nemuritoare şi să devină parte din deşert.

Am fluierat. S-a răsucit.

Vreme de câteva bătăi lungi de inimă ne-am uitat unul la altul. Am făcut un pas. Apoi încă unul. Apoi încă doi. Încă nu se mişcase.

Dintr-odată Saira s-a aruncat pe el, ţinând strâns un pumn de pilitură de fier. Buraqi i-a ţâşnit din cale. Şi apoi m-a atacat pe mine.

M-am chinuit să rămân fermă pe poziţie. Ca şi cum ar fi trebuit să ţin piept din nou glonţului lui Jin. N-aveam de gând să mor azi, nici măcar acum, când copitele calului buraqi tăiau nisipul şi greutatea lui se năpustea spre mine.

M-am ferit din faţa lui cu o clipă înainte să ajungă la mine. Am întins mâna, ţinând cuiul; pielea mea a atins-o pe-a lui, apoi m-am apropiat direct de coasta lui. Fier şi piele.

Ţipătul calului buraqi a sunat ca o sfâşiere şi l-am simţit până în străfundul fiinţei. Mă mişcam odată cu fiara nemuritoare care se lupta cu furie. Ţineam pasul cu ea, străduindu-mă să păstrez pielea în locul duhului. I-am văzut neliniştea de pe chip. El nu voia să fie prins. Am înţeles asta. Nici eu nu voiam. Cuiul mi-a căzut din mână, dar nu mai conta.

Mâinile mi s-au încolăcit în jurul gâtului său, care se transforma în muşchi. Lumea părea să renunţe, în timp ce buraqi gâfâia lipit de pieptul meu. Soarele şi nisipul s-au

preschimbat în carne şi sânge sub degetele mele. I-am simţit puterea sub mine, la fel de veche ca lumea, mai veche decât moartea, întunericul şi păcatul. Nu trebuia decât să urc pe spatele lui şi să-l las să mă ducă până la capătul deşertului.

Buraqi a ţipat şi gândurile mi s-au împrăştiat, ţipătul făcând să se desprindă ceva din mine şi să se agaţe de animal.

Cineva m-a împins înapoi în timp ce bărbaţii au înconjurat fiara, cu unchiul meu în frunte. Şansa mea de a fugi dispăruse. Buraqi a nechezat încet, avea o bucăţică de fier îndesată între dinţi şi unghii şi îi bătură cu ciocanul potcoave în copite. Trei potcoave de fier, suficient cât să-l lege pe veci de forma lui fizică, şi una de bronz, ca să-l facă ascultător.

Bărbaţii au strigat să trimită vorbă că avem un buraqi. Privitorii chiuiau de bucurie şi râdeau. Copiii băteau din palme. De mine deja uitaseră. Fiara scutura din cap, uitându-se la mine ca şi cum aş fi trădat-o.

Aveam sânge în păr şi pe haine. Nu. Nu puteam să-i las să-l ia atât de uşor. Am înaintat prin mulţime înainte să mă răzgândesc.

Cineva m-a înşfăcat de braţ, trăgându-mă deoparte, între două case. O mână mi-a acoperit gura ca să nu ţip.

— Salutare, micuţă don’şoară bandit! mi-a şoptit în ureche un glas neplăcut.

6.

— La naiba, Fazim!

L-am împins la o parte. Cred că până la urmă scăpase cu viaţă din Groapa Pistoalelor. Şi el mi-a zis „Bandit”. Ştia.

— Ce dracu’ se întâmplă cu tine?

Fazim mi-a dat drumul, îndesându-şi mâinile în buzunare. A luat doi paşi distanţă, până la marginea porţiunii întunecate dintre cele două case. N-avea nevoie să mă păzească atât de aproape. Amândoi ştiam că n-aveam unde să fug.

— Întotdeauna târăşti fetele în spatele casei să le baţi că i-au dat un genunchi în stomac iubitei tale?

M-am sprijinit cu spatele de cadrul fragil de lemn.

— Mărită-te cu mine!

A spus-o atât de brusc, încât m-am uitat la el o clipă, bărbia încă tremurându-mi. Apoi am izbucnit în râs. Nu m-am putut abţine. Părea al naibii de mulţumit de sine. De parcă chiar se aştepta să accept.

— Ei bine, să mă vopseşti violet şi să-mi spui djinn, dacă nu e cea mai mare prostie pe care am auzit-o pe ziua de azi!

Mi-am dat la o parte părul plin de sânge de pe faţă.

El încă rânjea.

— Ai ochi frumoşi, să ştii. Mai era cineva cu ochi ca ai tăi noaptea trecută în Deadshot. I se spunea Banditul-cu-ochi-albaştri. Ceea ce m-a pus pe gânduri, că-n deşertul ăsta nu-s mulţi cu aşa ochi.

Acum s-a găsit să-şi pună şi el mintea la contribuţie.

— Vrei să spui că am un frate de mult pierdut?

— Ştii bine ce vreau să spun, Amani.

A venit spre mine, dar eu am opus rezistenţă fiecărei părţi din mine care-mi zicea să fac un pas înapoi. La doar câţiva metri, scandalul legat de buraqi era încă în toi, dar în clipa aceea mi s-a părut că lumea se reducea la Fazim şi la mine.

— Şi o să te măriţi cu mine, ca să n-afle nimeni altcineva.

Şi după?

Ochii mi-au ţâşnit spre deschiderea dintre cele două case. Am văzut un halat colorat, cineva se grăbea încoace. Îmi doream ca persoana care venea să se uite spre noi.

— Adică eşti îndrăgostit de mine, iar lunile cu Shira au fost un mare şiretlic, când tu de fapt aşteptai să mi se termine perioada de doliu?

Fazim a rânjit. Ca şi cum abia aştepta să-l întreb.

— Ei bine, până să prinzi buraqi, Shira era cea mai bună şansă pe care o aveam în oraş, care să mă ajute să devin om bogat.

— Şi-o să te ajute şi mai mult după ce unchiul meu o să vândă calul.

Ăsta o fi fost motivul pentru care Shira se aruncase în luptă? Să-l facă pe idiot să se căsătorească cu ea, din dragoste sau sete de bani?

— Vezi tu, m-am gândit totuşi la toate, a zis şi s-a lovit peste cap.

Era chiar prost dacă se purta ca şi cum ar fi fost cel mai deştept om care s-a născut vreodată.

— Sigur, dacă mă căsătoresc cu Shira, obţin o mică parte din banii ăia. Dar, după ce am văzut cum l-ai prins pe buraqi, dacă ar fi să te căsătoreşti, calul nu i-ar mai aparţine unchiului tău.

I-ar aparţine soţului meu.

La naiba cu el! Nu era inteligent, dar avea dreptate. Şi mai rău era că vorbea serios. Ăsta era momentul de care tot încercasem să fug, doar că n-avea să se întâmple după bunul plac al unchiului meu.

Furia mi-a alungat pe loc toată frica din mine.

— Mai bine mă împuşc. *Mai bine te-aş împuşca pe tine.*

— Nu-i nevoie.

Încă zâmbea şi dinţii-i păreau prea mari pentru faţa lui frumoasă.

— Probabil că o să mă-mpuşte armata după ce-o să anunţ că tu eşti străinul pe care-l caută.

M-a dezbrăcat din priviri din cap până-n picioare, de la ochii mei albaştri până la cizme.

— Bineînţeles, mai întâi o să te tortureze.

În loc să-i sparg dinţii, i-am zâmbit dulce.

— Tot sună mai bine decât să fiu căsătorită o viaţă cu tine.

Fazim a izbit cu mâna în peretele din spatele capului meu, alungându-mi surâsul de pe buze.

— Ştii, nici nu trebuie să te iau întâi în căsătorie.

Vorbea în şoaptă, încă zâmbind, de parcă ar fi crezut că mă vrăjeşte.

— Te pot face să nu mai valorezi nimic. Şi n-ai avea de ales. Poţi să te căsătoreşti cu mine sau să fii spânzurată. Dacă semeni vreun pic cu mama ta, atunci ai un gât numai bun pentru spânzurătoare.

Cu mâna liberă mi-a trasat o linie pe gât. Aş învinge cam orice bărbat din deşertul ăsta, dacă aş avea un pistol. Dar acum eram neînarmată şi neajutorată.

— Fazim, m-a salvat vocea Shirei, ce faci aici?

Fazim s-a tras deoparte, suficient cât s-o văd pe Shira în deschizătura îngustă dintre cele două case. Îşi ţinea buzele strânse într-un fel pe care mi-l aminteam de când eram mici, când se străduia să nu plângă. Am luat-o la goană spre stradă. Am încetinit ritmul când am trecut pe lângă Shira. M-am gândit că ar putea să mă oprească, să întindă un braţ şi să vrea să afle ce făceam acolo, între un perete şi iubitul ei. Dar ea s-a dat la o parte în ultimul moment, cu ochii ei înfipţi în pământ.

Am rupt-o la fugă spre casă.

•

Trebuia să plec. Şi ca să fac o cacealma trebuia mai multă minte decât avea Fazim. O să se ducă la armată şi o să spună că ştiu despre trădătorul lor. N-aveam de gând să cerşesc la Jin. Aveam de gând să-l *oblig* să mă ia cu el.

Am înhăţat tot ce am găsit şi tot ce credeam că s-ar putea să-mi aparţină din haosul de pe podeaua din dormitor şi câteva lucruri care ştiam că nu-s ale mele.

M-am oprit în pragul casei unchiului meu, ascultând orice zgomot care ar fi putut însemna că nu sunt prima care a ajuns înapoi acasă. Când am fost sigură, am păşit înăuntru, lăsând podeaua să-mi scârţâie sub cizme, rugându-mă să fie ultima dată când trec vreodată acest prag. M-am repezit în camera băieţilor. Era chiar mai rău decât în a noastră, cu mormane de haine până la jumătatea pereţilor; am înşfăcat o cămaşă care părea atât de curată cât putea fi ceva de pe-aici. În celălalt capăt al casei, uşa de la intrare s-a deschis cu o bufnitură. Am auzit-o pe mătuşa Farra strigându-mă pe nume.

Mi-am prins cămaşa neglijent în jurul gâtului şi mi-am dat drumul încet pe fereastră, căzând în nisipul de jos înainte ca ea să se gândească să verifice şi camera băieţilor.

Strada principală era plină de oameni care agăţau felinare, aranjau mesele la care se vindeau de-al gurii şi-şi acordau instrumentele în ultimele licăriri de lumină diurnă. Nu mai avusesem nimic de sărbătorit de la Shihabian, cea mai lungă noapte a anului, când ne aduceam aminte de momentul când Distrugătorul de Lumi a adus întunericul şi celebram revenirea luminii. Asta fusese cu aproape un an în urmă. Ultimul Ţinut era însetat de sărbătoare. Şi o să fie din plin în seara asta. Însă cu pur şi simplu n-o să fiu de faţă.

N-a observat nimeni când m-am strecurat în magazin, închizând uşa la zgomotul străzii. După care mi-am dat seama imediat că era prea linişte. Podeaua mi-a scârţâit sub picioare după primul pas în magazin. Fire de praf dansau printre rafturi.

— Jin? am şoptit în interiorul magazinului.

Mă simţeam prost doar spunând asta.

Ajunsesem prea târziu. Plecase. Nu ştiu de ce-mi imaginasem că o să rămână.

Cămaşa îmi atârna lălâie între degetele. Oricum, era o prostie să cred că m-ar ajuta; nu-mi datora nimic. În plus, aşa era în deşert; fiecare îşi purta singur de grijă.

Într-o clipă de nebunie m-am gândit să alerg la comandantul cel tânăr. L-aş putea vinde pe Jin înainte ca Fazim să mă vândă pe mine. Nu. Am alungat gândul de îndată ce mi-a venit. Niciodată n-aş fi atât de trădătoare, încât să mă duc la armată.

Am băgat tricoul în geantă. Acum trebuia doar să găsesc o altă cale să plec din oraş înainte ca ei să ajungă la mine.

Soarele apusese deja când am ieşit din magazin şi Dustwalk era luminat de sărbătoare. Felinarele mici, înşirate între case şi torţele arzând în stradă, luminau un spectacol trist. Ce mai rămăsese din hrana noastră era expus pe mese, la vânzare, băutura curgea în voie, iar oamenii se amestecau unii cu alţii pe muzică şi cântau împreună. Uneori, fredonau cântece diferite când li se urca băutura la cap. După câteva băuturi, estimam, unii sigur o să se ia la bătaie.

Jumătate din Ultimul Ţinut era aici, veniseră să-l vadă pe buraqi, care era priponit în centrul oraşului, scuturând din cap furios. Unchiul Asid încerca să-l liniştească, dar fiara

nemuritoare era din ce în ce mai agitată din pricina mulţimii de trupuri care se striveau înghesuindu-se să-l atingă. În cele din urmă, unchiul l-a dus departe, înainte să-i tragă vreunuia un picior în cap. Cu un ochi stăteam pe cal şi cu celălalt mă uitam după Fazim, în timp ce înaintam împingând prin mulţime, ferindu-mă de dansatori şi beţivi.

Ceva m-a lovit tare în glezne, durerea urcându-mi pe picior. Am lovit şi eu, fără să mă gândesc, şi când m-am întors l-am văzut pe Tamid în picioare, aproape de mine în înghesuiala aia, sprijinit în cârjă şi având o privire complet nevinovată, de parcă nu m-ar fi lovit adineaori cu ea.

— Haide! Acum, doar n-o să loveşti cu piciorul un infirm, nu? a glumit el.

Am vrut să-i zâmbesc şi eu, dar mă simţeam ca şi cum m-ar fi stors cineva de putere. Până şi în starea bună a lui Tamid se strecurase nesiguranţa.

— Hm… Te-am căutat.

S-a fâstâcit, ceea ce mi-a făcut inima să tresară. Avea să-mi fie un dor arzător de el. Întotdeauna ştiusem în sinea mea c-o să vină o zi când eu o să plec şi el o să rămână în urmă, dar nu m-am aşteptat să vină peste noi atât de repede.

— Aici…

Mi-a îndesat ceva în mână.

— Se pare că ai luat ceva bătaie când l-ai capturat pe buraqi.

Era un flaconaş din sticlă, cu nişte pastile albe, din pulbere, care zornăiau pe fund. Pastile împotriva durerii. Genul de pastile din care tatăl lui făcuse avere, vânzându-le lucrătorilor din mină, care se răneau la locul de muncă. Sau când se împuşcau unul pe altul, pasămite ca să soluţioneze vreun conflict.

— Sunt din cele care te pun jos, nu?

Cunoşteam medicamentele mai bine decât aş fi vrut. În ultimul an fusesem biciuită de multe ori pentru limba mea ascuţită. „Nu pot să le iau”. Am încercat să-i dau pastilele înapoi. Am respirat adânc, tremurând.

— Am de gând să fug călare pe buraqi. Vrei să vii?

— Sigur. Unde? a zâmbit Tamid curajos.

El credea că glumesc. Nu i-am răspuns. Doar am ridicat geanta s-o vadă. Expresia i s-a întipărit pe faţă încet.

— Amani…

Era ceva tăios în felul în care-mi pronunţase numele, ca şi cum i-ar fi fost frică pentru amândoi.

— Ai toate şansele să fii spânzurată.

— Am la fel de multe şanse să mor aici.

L-am tras deoparte, din mulţime, lângă clădirea şcolii ca să nu mai stăm în drum. De ore bune în trup îmi palpita o nesăbuinţă nebună. De zile întregi. De săptămâni. De ani. Şi prea îmi umpluse întreaga fiinţă ca să las orice altceva să intervină acum.

— Şi mi-ar putea face mai mult rău decât să mă spânzure.

Adevărul a ieşit repede la iveală în timp ce festivităţile se desfăşurau în jurul nostru. Totul – despre unchiul meu, despre Jin şi Fazim şi despre cum a plecat Jin fără să mă ia cu el şi cum m-a şantajat Fazim să mă ajung ori măritată sau spânzurată dacă rămân acolo. Şi eram al naibii de sigură că n-am de gând să mă mărit cu nimeni. Nu cu el. Nici cu unchiul meu.

— Şi în ce moment al acestui plan strălucit şi bine gândit aveai de gând să-mi spui şi mie că pleci?

Părea rănit.

— Nu cred...

Mi-am stăpânit cu greu sentimentul de vinovăţie care mă apucase. Nu prea mă gândisem la asta. Ăsta era adevărul. N-avusesem niciun moment să mă gândesc. N-avusesem cum să mă gândesc decât la Fazim şi la a pleca de aici.

— N-ai fi acceptat niciodată să vii, Tamid, am spus încet. Doar ai fi încercat să mă faci să rămân, şi eu am prea multe probleme ca să rămân.

— N-ai *avea* probleme cu armata, dacă ai fi rămas acasă, în loc să fugi la Groapa Pistoalelor, în primul rând. De ce n-ai vorbit cu mine? Ne-am fi putut gândi la ceva să scăpăm de unchiul tău, împreună, tu şi cu mine. De ce...

Tamid şi-a înghiţit cuvintele într-un acces de furie.

— De ce trebuie să îngreunezi întotdeauna lucrurile...

O lungă tăcere s-a aşternut între noi, în locul discuţiei pe care o avusesem de o sută de ori.

— Ştiu ce e de făcut.

Tamid nu se uita la mine. În umbra casei, dată de lumina mişcătoare a lămpii, era greu să-i citesc expresia de pe faţă. M-am uitat în jur nervoasă, încercând să fiu vigilentă la orice semn legat de Fazim.

— Ai putea… Ai putea să te căsătoreşti cu mine.

Asta mi-a atras iar atenţia la el.

— Ce?

— Fazim nu poate face nimic dacă eşti deja căsătorită.

Părea atât de serios, încât mi-am dorit să ajung la el.

— Ai putea să fii în siguranţă lângă mine. Departe de el. De armată. De familia ta. Nici măcar n-ar mai trebui să trăieşti sub acoperişul lui Farra. Oricum, mă gândeam să-l întreb pe unchiul tău.

Nu se uita în ochii mei, părea uşor stânjenit.

— După ce mai creşteai un pic. N-am vrut să mă năpustesc imediat ce se împlinea un an de la moartea mamei tale. Am vrut să-ţi dau timp. Dar nu l-aş fi lăsat niciodată să te ia de nevastă, Amani, dacă mi-ai fi spus. Asta n-ar fi însemnat decât să-i cer mâna ta un pic mai devreme.

Plănuia să-mi ceară mâna? De câtă vreme? Ideea nu-mi trecuse niciodată prin minte. Mă gândeam că ştie dintotdeauna că plănuiesc să plec. Sau poate se gândea că n-o să reuşesc niciodată.

— Tamid…, am coborât eu vocea, fără să fiu sigură de ce să spun.

Nu ştiam cum să explic. Nu când ideile noastre erau în aşa un dezacord.

Din mulţime a apărut Fazim. Nu era singur. Îl urmau nişte uniforme militare, alb-aurii, despărţindu-l de mulţime.

Mi s-a ridicat stomacul în gât, aşa că m-am pierdut în întuneric. Tamid s-a uitat peste umăr. A văzut ce-am făcut. Când s-a întors, probabil că mi-a citit pe faţă răspunsul la întrebarea lui. Nu mai puteam sta. Nu mai puteam fi în siguranţă lângă el.

— Du-te!

— Tamid…

Nu voiam să plec şi el să se supere pe mine. Dar el nu era atât de supărat, încât să vrea să mă omoare.

— Fugi!

Pentru prima dată, am făcut şi eu ce mi s-a spus.

Strada gemea de oameni. Am încercat să scap pe lângă Moş Rafaat, care se sprijinea foarte mult pe braţul nepoatei, şi m-am îmbrâncit pe lângă un străin care cânta la un sitar dogit înainte

să ajung la o latură a casei unchiului meu. Eram la câţiva paşi de grajduri. Dacă aş putea ajunge la buraqi...

— Aici erai!

Mătuşa Farra m-a tras înapoi, răsucindu-mă ca să mă-ntorc cu faţa la ea. Pentru prima dată, furia rece de pe faţa ei nu m-a afectat. Din câte ştiam, avea să ţipe la mine pentru gura mea spurcată, pentru că am bătut-o pe fiică-sa, pentru că n-am ajutat-o cu cina. Toate ar fi contat în dimineaţa asta, dar acum îmi trecuse de mult îngrijorarea.

— Dă-mi drumul!

Am vrut să-mi trag braţul liber, dar mă ţinea strâns.

— Unde crezi că te duci?

— Departe.

Nu m-am mai împotrivit şi am privit-o în ochi:

— Departe de oraşul ăsta şi departe de tine. Nu mă vrei aici. Nu vrei ca soţul tău să mă dorească.

Degetele ei pătrunseră şi mai adânc.

— Iar eu, am continuat, nu vreau să fiu a soţului tău şi a nimănui.

Am aruncat o privire peste umăr, fără să văd pe nimeni prin mulţime. Dar era un oraş al naibii de mic. Fazim m-ar găsi.

— Dă-mi drumul şi o să plec.

M-am întors spre ea. Ura pe care o avea de obicei pe faţă dispăruse. Aveam dreptate şi ea ştia. În privinţa asta, eram aliate.

— Te rog!

Degetele i s-au descleştat din strânsoare.

Prea târziu. În jurul meu s-au prins nişte braţe în uniformă, m-au luat pe sus şi eu am scos un ţipăt. M-au târât înapoi pe după casă, până în stradă. Festivităţile se potoliseră, petrecerea transformându-se în panică atunci când armata i-a înconjurat pe oameni în faţa caselor în linie. Soldaţii mărşăluiau pe stradă, ridicând felinarele pe care le ţineau în mână, verificând fiecare om de prin preajmă.

— Căutaţi în toate casele să vedem dacă e acolo!

Am recunoscut accentul atent strunit al tânărului comandant Naguib. Mergea prin oraşul nostru de parcă ar fi fost proprietatea lui.

Jin era căutat pentru trădare. Ca mercenar, susţineau ei. Dar n-au trimis ei atâţia oameni să prindă trădători pe bani. Deci fie

ei nu erau aici pentru Jin, fie el era mult mai mult decât un trădător.

Soldatul care mă ţinea mi-a dat drumul în faţa tânărului comandant, care m-a măsurat din ochi înainte de a se întoarce spre Fazim:

— Ea e?

— Da. Ea era cu străinul în Deadshot.

În lumina mişcătoare a lămpii, Fazim părea urât în timp ce ameninţa peste umărul comandantului. Îmi mai fusese mie frică şi înainte, dar ăsta era un nou fel de frică.

— Lucra cu el. Ea e Banditul-cu-ochi-albaştri.

Un soldat pufni de la marginea luminii de lampă.

— De la Groapa Pistoalelor? Fata asta?

— E un idiot.

Mi-am recăpătat vocea. Am încercat să fiu curajoasă. Dar era cuvântul lui Fazim împotriva cuvântului meu. Oricând vor crede un bărbat, nu o fată.

Comandantul m-a apucat de bărbie şi a ridicat felinarul atât de aproape de capul meu, încât m-am gândit că o să mă ardă.

— Ai nişte ochi minunaţi.

Nu mai avea niciun rost să mă mai prefac. Mă trădase propria-mi faţă.

— Deci unde e prietenul nostru străin?

— Dacă aş şti, nu aş fi aici să răspund la întrebări prosteşti, mi-a scăpat mie şi-am ştiut imediat că făcusem o greşeală.

Pe chipul comandantului Naguib a apărut într-o clipă o grimasă. Mâna i se lipise de obrazul meu atât de tare, încât mă temeam c-o să-mi rupă gâtul, doar că eram prea surprinsă ca să mor. Durerea mi-a străbătut dinţii şi oasele.

— Unde e?

Vocea lui şi-a croit drum prin ţiuitul din urechile mele. Mai stăteam încă în picioare doar pentru că un soldat mă ţinea în sus. Mă zbăteam ca să simt din nou pământul sub picioare.

— Spune-mi! m-a luat comandantul de bărbie, ţinându-mi pistolul la tâmplă. Dacă nu, te împuşc în cap!

Mă durea falca, dar am scos-o la capăt.

— N-ar fi prea inteligent, pentru că n-ai auzi ce-am de zis.

Zgomotul pe care-l face glonţul când se aşază la locul lui în pistol îl ştiam ca pe propria-mi voce. Doar că nu-l auzisem niciodată atât de aproape de ureche. Frica mă ţintuia în loc.

— N-o să meargă aşa cu ea, a intervenit Fazim. Dacă vreţi într-adevăr s-o speriaţi, aveţi nevoie de infirmul ei.

M-a cotropit furia şi frica mi s-a dus. M-am repezit la el atât de brusc, încât strânsoarea în care eram prinsă a cedat. Mi-am înfipt mâinile în gâtul lui, dar braţele m-au smuls de pe el înainte să-i fac mai mult rău. Cineva m-a pălmuit din nou. Când mi s-a limpezit vederea, Tamid era îngenuncheat pe nisip, înconjurat de lămpi. Piciorul bolnav îi era întins strâmb şi un pistol i se sprijinea de ceafă.

Îl uram pe Fazim, dar pe mine mă uram şi mai mult. Tamid mă avertizase c-o să intru-n belele. Dar pur şi simplu nu mă gândisem c-o să intre cineva-n belele din cauza mea.

— Acum, a zis comandantul cu accentul lui frumos, ai putea să ne spui dacă ai fost cu prietenul nostru din est în Deadshot?

Mi-am înghiţit cuvintele furioase care mi se ridicaseră în gât. Nu merita să fac pe grozava când era în joc viaţa lui Tamid.

— N-am fost, am şuierat eu printre dinţii încleştaţi. Amândoi eram acolo. Nici măcar nu-l cunosc.

— Şi unde e acum?

— Habar n-am.

Credeam c-o să mă lovească din nou. Dar comandantul doar a făcut gura pungă, parcă dezamăgit de un ucenic. S-a întors spre Tamid. Văzându-l aşa de concentrat la acesta din urmă, dintr-odată mi s-a făcut din nou frică.

— Ce ai păţit la picior?

— Lasă-l în pace!

Tamid şi comandantul mă ignorau amândoi.

— Mi l-au sucit când m-am născut, a răspuns primul cu prudenţă.

Aveam un public de vreo douăzeci şi cinci de soldaţi şi câteva sute de oameni din Ultimul Ţinut. Toţi ne priveau îngroziţi şi fascinaţi.

— Ei bine, l-a ocolit comandantul pe Tamid din spate, nu prea-ţi foloseşte, nu?

Glonţul i-a trecut direct prin genunchi. Am ţipat atât de tare, încât n-am putut auzi nici măcar strigătul lui Tamid, care s-a prăbuşit la pământ. Un singur urlet a răzbătut în vacarmul care se pornise deodată. Mama lui Tamid. O ţineau doi soldaţi.

— Ce crezi, Bandito? mi-a strigat comandantul Naguib peste zgomotul din mulţime. Un bărbat cu un singur picior ar putea foarte bine să n-aibă niciunul, la câte parale face.

A îndreptat arma spre piciorul sănătos al lui Tamid.

— Nu!

Strigătul a trecut prin mine, sfâşiindu-mă.

— Atunci, spune-mi adevărul! Şi repede! Unde e?

— Nu ştiu!

A îndreptat arma spre ţintă. Mama lui Tamid a ţipat.

— Nu! Nu! Nu ştiu! A fost aici. A venit aici. Apoi a plecat.

— Când? venea comandantul spre mine cu paşi mari şi furia clocotitoare ce se ascundea sub expresia de pe faţa lui rece a reapărut.

— La apusul soarelui. Acum câteva ore.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu! am strigat eu.

Pistolul m-a izbit în cap. Sângele mi-a ţâşnit peste ochi. Am văzut o explozie de roşu şi de lumină înainte să dispară şi din nou felinarele clătinându-se deasupra capului meu.

— Unde e? a întrebat comandantul.

— Nu ştiu, am repetat, pentru că nu-mi rămăsese acum decât adevărul, aşa fragil cum era.

— O să-l împuşc din nou şi de data asta s-ar putea să nu fie în picior.

— Nu mint! Nu mi-a spus. De ce mi-ar spune mie? strigam acum.

— În ce direcţie a plecat?

— Nu ştiu!

— Minciuna e un păcat, să ştii!

Pistolul mi-a apăsat din nou obrazul, cu metalul fierbinte pe faţă. Şi apoi lumea a explodat în zgomot şi lumină.

•

Un ţiuit.

Totul ţiuia.

Primul meu gând a fost că fusese împuşcat cineva.

Tamid?

Eram cu faţa la pământ. M-am îndepărtat pe coate.

În întuneric nu zăream decât foc acolo unde ştiam că trebuia să fie o pantă de cărămidă neagră. Toată fabrica de arme era în flăcări.

Zgomotul a năvălit înapoi. Ţipetele s-au auzit primele. Oamenii din Dustwalk se aruncaseră la pământ în rugăciune sau pur şi simplu îşi acoperiseră capul; unii se clătinau pe picioare, alţii doar se holbau. Comandantul Naguib deja striga instrucţiuni şi uitase de mine şi de Tamid. Soldaţii săreau pe caii lor, gonind spre foc.

Tamid.

Era complet prăbuşit în nisip, fără să se mişte, dar când l-am strigat a ridicat privirea spre mine. În acelaşi moment i-am auzit numele din nou. Mama lui se ghemuia în nisip şi plângea, încercând să se târască spre el.

Apoi am auzit ţipătul inconfundabil al unui buraqi. Calul de deşert gonea pe stradă, spre noi. Jin era călare pe el şi venea direct spre mine. Armele se rotiră nesigure în direcţia lui. Jin a tras un foc şi un soldat s-a prăbuşit la pământ. M-am întors spre locul în care zăcea Tamid.

Buraqi ajunsese aproape deasupra mea.

Aveam doar câteva secunde să mă hotărăsc. Picioarele îmi erau încremenite, iar instinctul trăgea nechibzuit spre Tamid. Spre o moarte aproape sigură. Inima mă trăgea la Jin, la evadare şi la necunoscut.

Jin s-a aplecat peste cal, ajungând jos. Un foc de armă mi-a explodat la picioare.

Nu era o decizie. Era mai mult o dorinţă.

Era un instinct. O nevoie. A rămâne în viaţă.

Mâna lui Jin a ajuns aproape de mine. Am apucat-o strâns şi m-am răsucit, în timp ce el mă trăgea în sus. Am văzut faţa cenuşie a mătuşii Farra şi apoi m-am agăţat de buraqi în spatele lui. L-am zărit pe comandantul Naguib reîncărcându-şi arma. Fără apărare. Tineri.

Ar fi fost o ţintă clară. Şi Jin era înarmat. O împuşcătură, şi comandantul ar fi fost mort. Jin ştia şi el, o simţeam în tensiunea umerilor. În schimb, el a întors calul, coborând arma, şi mâinile mi s-au răsucit în cămaşa lui Jin cu o secundă înainte ca buraqi să explodeze cu viteza unei fiare de vânt şi de nisip.

7.

— Spune-mi că bei!

M-am trezit cu o cârpă aspră pe faţă şi cu miros de praf de puşcă în nas. Pe drum, aţipisem cu capul pe spatele lui Jin. Cuvintele lui mi-au vibrat prin omoplaţi direct în creier, zornăind vag până când am reuşit să le pun cap la cap.

— Ai văzut unde am crescut.

Vocea mea a sunat strident. Când am deschis ochii, am dat doar de ţesătura cămăşii lui, dar deja m-am prins că nici gând să fim aproape de Dustwalk. Aerul avea alt gust, de dimineţi răcoroase şi de pietriş, în loc de căldură, praf şi praf de puşcă.

— Bineînţeles că beau.

Mă durea corpul şi îmi simţeam pieptul de parcă ar fi clocotit ceva în jurul lui. Dumnezeu ştia că mi-ar fi prins bine o băutură sau cinci chiar în acest moment.

Pe drum îmi înfăşurasem braţele în jurul taliei lui Jin ca să mă ţin de el. Mă desprinsesem din strânsoare şi-mi ştersesem sudoarea de pe palme pe cămaşă, iar Jin coborâse din şa. Încercasem să-mi pun ordine-n gânduri, împreună cu coloana vertebrală, străduindu-mă să mă îndrept.

Oriunde ne aflam, arăta ca majoritatea oraşelor din deşert. Case din lemn, făcute în grabă, şi pământ cu mult praf. Numai că era mai pietros decât în Dustwalk, iar orizontul se contura apropiat şi înalt în jurul nostru, prin ceaţa de dinaintea zorilor. Probabil că urcasem în munţi.

Am mijit ochii spre un indicator care se balansa, pe care se vedea un om albastru, cu ochii închişi, desenat grosolan. Inscripţia anunţa că eram în Djinn Beţivanul. Ştiam povestea, dar n-am putut să mi-o aduc aminte în clipa asta.

Era o linişte de mormânt în oraş.

— Unde suntem? am întrebat, dar nu mi-am dat seama că Jin dispăruse.

M-am sucit pe calul buraqi şi l-am zărit două case mai jos, sărind peste un gard alb, decojit. O culme de rufe se întindea între casă şi un par strâmb, iar Jin a smuls o bucată de pânză purpurie de pe ea. Ochii mă purtau pe lângă el, în sus, spre

munte, dincolo de case. Aveam răspunsul la propria-mi întrebare.

Din Dustwalk ajungeai la Sazi dacă mergeai călare o zi întreagă. Sau câteva ore, la viteza unui buraqi. Auzisem atâtea despre oraşul minier, dar nu-l văzusem niciodată. Se spune că o ducea rău, după ce se prăbuşiseră minele, în urmă cu câteva săptămâni. Dar, chiar şi-aşa, tot nu mi-aş fi putut imagina ce vedeam.

O explozie. Un accident. Praf de puşcă prost folosit, iată vorbele care umblau în Dustwalk şi eu credeam că ştiu ce-nseamnă. Aruncasem şi eu în aer sticle şi cutii de conserve, împreună cu toţi copiii din deşert. Le văzusem sfărâmându-se în timp ce alergam zbierând spre adăpost. Câteodată un copil îşi ardea un deget, care trebuia să fie retezat, sau rămânea c-o cicatrice în bărbie, dar de cele mai multe ori ne alegeam cu o grămadă de metal, sticlă şi nisip, topite la un loc.

Minele prăbuşite arătau mult mai rău decât o bucată veche de tinichea topită. Mi-au amintit de trupul tatălui meu când l-au târât afară din casă, cu pielea încă mocnind. Muntele în sine era desfigurat, de parcă pământul s-ar fi răzvrătit dinăuntrul sufletului său şi i-ar fi închis gura străveche muntelui, înghiţind minele cu totul.

Nu era de mirare că armata nu rămăsese prea mult timp în Sazi. Nu era mare lucru de făcut acolo. Sute de veşminte de rugăciune erau legate în jurul pietrelor şi ţăruşilor pe tot drumul până la munte, dar Dumnezeu dăduse greş aici.

— Poftim.

Mâna lui Jin pe genunchiul meu m-a trezit la realitate. Ţinea fâşia de pânză roşie spre mine. Mi-am dat seama că e o sheema.

— Mai bine să nu-ţi vadă nimeni faţa.

— Aşa ţi-ai făcut rost de cămaşă? am întrebat.

Mi-a atins faţa, strâmbându-mă când degetele au găsit locul în care Naguib mă lovise cu arma peste obraz.

— Ai luat-o de pe vreo sârmă de rufe când ieşeai din oraş?

A dat uşor din cap.

— În timp ce tu dădeai un spectacol pe cinste cu buraqi. Trebuia să plec înainte să mă caute armata. Erai o ocazie prea bună de a distrage atenţia ca s-o pierd.

Eram o ocazie de a distrage atenţia.

M-am apucat să cotrobăi prin sacul încă pe umăr. Cămaşa pe care o luasem de pe podeaua din dormitorul băieţilor era deasupra. Cea pe care avusesem de gând să i-o dau când mă gândisem, prosteşte, că ar avea nevoie de ajutorul meu. Am făcut-o ghem şi am aruncat-o spre el. Jin o prins-o agil cu mâna liberă.

— E păcat să furi, să ştii, am spus, luând sheema de la el din mână. Şi cămaşa aia nu-ţi vine prea bine.

Jin s-a oprit o clipă înainte să-şi scoată cămaşa.

— Şi să bei de una singură sub masă nu e?

Şi-a pus noua cămaşă în timp ce eu îmi făceam de lucru acoperindu-mi faţa întoarsă spre soarele care urca mai departe pe cer.

— Dacă spun nu, am zis, înfăşurând materialul la locul lui, o să mă crezi pe cuvânt?

•

Al doilea pahar de băutură m-a ars mai puţin decât primul când l-am dat pe gât, dar nu se apropia nici pe departe de arsura golului dureros din pieptul meu.

— Tamid..., mi-a scăpat mie numele pe care mă abţinusem să nu-l zic de când ne aşezaserăm... prietenul meu... L-au împuşcat în picior. Ce crezi că se va întâmpla cu el?

— Habar n-am.

Era întuneric în Djinn Beţivanul. Şi foarte aglomerat. Plin de oameni care nu mai aveau nicăieri unde să se ducă şi nimic de făcut, doar să bea şi să-şi istorisească poveştile prostituatelor. Nici nu era amiază, şi tot oraşul era beat sau pe cale să se îmbete. Şi eu contribuiam la asta. Jin avea pălăria trasă peste ochi, ca să se ascundă cât mai mult.

— Poate-or să-l lase în viaţă. Sau poate or să-l împuşte în cap ca să termine treaba. Cu armata sultanului tău, nu se ştie niciodată. Dar tu nu mai poţi face nimic acum – deja l-ai lăsat de izbelişte.

Am vrut să-i spun că nu-i adevărat, că el m-a luat de acolo, dar amândoi ştiam că nu era adevărat.

— Singura cale de a afla sigur ar fi să mergem înapoi în oraş şi să primim amândoi în acelaşi timp nişte gloanţe direct în cap. Am auzit că e ultima modă în Izman.

— E ultimul lucru la care s-ar aştepta, am glumit eu neconvingător.

Dar ştiam că n-o să mă mai întorc. Aproape şaptesprezece ani pusesem la cale plecarea. Cu mama. Şi apoi pe cont propriu. Iar acum reuşisem în sfârşit să scap. După atâta timp economisind la sânge, salvând şi luptând, trăgând linia orizontului tot mai aproape cu unghiile, eram pe drum. Nerăbdarea caldă pe care o simţeam nu era deloc de la băutură.

— Şi unde te duci acum?

Piciorul meu a început să bată ritmul pe pământ. Mi-am petrecut ani într-un singur loc, iar acum, că mă mişcam în cele din urmă, mi-era greu să mă opresc.

A sosit fata de la bar. S-a apucat să-i pună băutură în pahar, însă Jin a oprit-o.

— Lasă sticla!

I-a împins o monedă pe masă. Ea a ridicat-o în lumina slabă, apoi i-a aruncat-o înapoi.

— Ăştia nu-s bani adevăraţi.

Am ridicat-o de jos. Aproape sigur, moneda rotundă, din metal, era de cam aceeaşi mărime ca un louzi, dar mai subţire, şi avea imprimat un soare în locul portretului sultanului.

— A fost greşeala mea.

Jin şi-a ţinut capul plecat, aşa încât borul pălăriei să-i ascundă trăsăturile străine, dându-i o nouă monedă. Fata a încercat-o între dinţi înainte să se întoarcă agale la bar.

El şi-a proptit coatele pe masă şi mi-a umplut din nou paharul până la refuz. Se sprijinea în umărul în care nu primise niciun glonţ. Am observat tensiunea care-i străbătea spatele, cămaşa ridicându-i-se cât să pot vedea peste guler tatuajul cu soarele răsărind. Am aruncat o privire la moneda din palmă şi aceeaşi imagine s-a uitat în sus la mine de pe moneda străină.

— Ce reprezintă soarele? am întrebat.

— S-ar putea să fie o întrebare cam existenţială după patru pahare de băutură, a răspuns Jin, punând sticla jos, cămaşa deplasându-i-se din nou şi ascunzând tatuajul.

— Trei băuturi. Şi am vorbit serios.

M-am întins peste masă şi i-am tras în jos gulerul ca să-i văd tatuajul de pe piept. Încheieturile degetelor mi s-au strecurat pe lângă bătăile inimii lui. I-am dat drumul repede, ştiind că mai am puţin şi încep să-l dezbrac.

— E un simbol pentru noroc, a zis Jin.

Şi-a tras gulerul înapoi în sus, dar marginea de cerneală de peste inima lui încă se vedea.

— E şi pe moneda ta străină.

A ridicat din sprâncene la tonul meu acuzator. Dar m-am gândit că ştie ce am vrut să spun. Soarele era imprimat pe ceea ce trebuia să-mi dau seama că e o monedă xichiană, adică era un simbol naţional. Poate că Jin se născuse aici, dar mi-a spus că crescuse în Xicha. Părea al naibii de patriotic ca un mercenar să aibă soarele patriei lui tatuat în dreptul inimii.

— De ce te-ai întors? m-am aplecat eu spre el, încercând să-l desluşesc. Ai fi putut să scapi repede de acolo.

I-a zvâcnit gura când s-a aplecat să şoptească conspirativ:

— Aveam nevoie de un cal iute.

Era atât de aproape, încât i-am simţit mirosul de alcool. Atât de aproape, încât ar fi putut să mă sărute. Dar parcă şi-a dat seama odată cu mine şi s-a tras înapoi.

— În plus, ţi-s dator. Când l-ai prins pe buraqi, asta i-a momit pe toţi din Ultimul Ţinut departe de fabrica aia nenorocită cât să intru în ea şi s-o arunc în aer. Încercam să fac asta de săptămâni bune. Şi începusem s-o duc rău cu banii.

Deci iată de ce fusese în Groapa Pistoalelor în noaptea aceea.

— Şi toate astea, doar ca să arunci în aer o fabrică într-o fundătură uitată de lume?

— Cea mai mare fabrică de arme din ţară. Şi, drept urmare, din lume.

— Din lume? N-am ştiut niciodată asta.

Nu părea plauzibil.

— Nu e prea greu, când nicăieri nu se poate construi nici măcar ceva cât jumătate din fabrica aia fără să fie distrus de fiinţele primordiale.

Îmi simţeam capul uşor de la alcool şi în întunericul din bar mă luptam să pun cuvintele cap la cap.

— Cum adică, distrus?

Jin s-a oprit cu paharul în mână, fără să apuce să-l ducă la gură.

— Zău aşa, fată din deşert. Cât a trecut de când ai văzut ultima dată o fiinţă primordială înainte să intre buraqi în oraş? Magia şi metalul nu prea se împacă. Noi le omorâm. Dar ele contraatacă.

Ţipetele calului buraqi îmi trezeau amintiri.

— Majoritatea ţărilor, a continuat, pot face orice la scară mică, inclusiv arme. Dar câteva au încercat să facă fabrici la fel ca a voastră acum sute de ani. S-a răsculat însăşi viaţa de pe Pământ. În Xicha e o vale care se numeşte Cimitirul Nebunilor. Pe vremuri era oraş. Au construit o fabrică de conserve acolo. Legenda spune că a fost deschisă cu vreo lună înainte ca fiinţele primordiale care trăiau pe pământ să se sature, să distrugă pământul de sub oraş şi să inunde rămăşiţele. La fel s-a întâmplat peste tot. Aşa că după un timp oameni au încetat să mai construiască fabrici. Cu excepţia oraşului Miraji. Numai fiinţele voastre primordiale se pare că s-au împăcat cu asta.

— Şi ce ne face pe noi atât de speciali?

Jin a ridicat din umeri:

— Poate că magia deşertului încă vine din foc şi fum, nu din lucruri vii, care se dezvoltă. Sau poate fiindcă pământul de aici e deja mort. Dar adevărul e că ţara voastră se află la răspântia dintre Est, unde s-au născut armele, şi Vest, unde se duce războiul imperiilor. Şi e singura din lume care poate construi la scară largă. Deşertul ăsta este valoros. De ce crezi că sunt aici gallanii?

— Deci nu suntem decât o uriaşă fabrică de arme pentru ei?

Ideea era neliniştitoare. Jin şi-a mai pus un pahar.

— Şi o grămadă de ţări nu sunt foarte încântate că sultanul vostru le asigură arme gallanilor pentru a-i invada, dacă tot le-a intrat în cap să încerce.

— Aşadar, pentru care din ţările astea arunci în aer fabrici? l-am împuns eu cu degetul în soarele de pe piept, simbolul xichian.

Jin a ridicat paharul într-un toast ironic:

— Poate că nu sunt decât un pacifist.

Am ciocnit paharele:

— Pentru un pacifist, ai o grămadă de arme.

— Iar tu, mi-a răspuns cu o grimasă, eşti prea deşteaptă pentru cineva care nu ştie suficient despre propria ţară.

Şi am băut. Când paharul meu gol a atins masa, în colţul camerei s-a prăbuşit ceva. Am sărit în picioare. Un scaun se izbise de pământ. Proprietarul, un ins cu o sheema verde murdară, era în picioare, cu faţa la un alt individ care lenevea pe spate, cu picioarele în sus, şi la nişte cărţi de joc răspândite pe masă. O fată drăguţă stătea între ei, lipindu-se de bărbatul

în picioare, şoptindu-i ceva la ureche până şi-a dat drumul înapoi în scaun. Cântăreţul la sitar s-a apucat iar să cânte în colţul lui, iar cineva a râs tare şi limpede, înlăturând tensiunea.

Dintr-odată m-a fulgerat ideea:

— Ai aruncat în aer şi minele?

— Aici?

Chiar părea surprins. Dacă Xicha voia să ne oprească armele, atunci avea sens să taie furnizarea de metal. Fabricile puteau fi reconstruite. Cu minele surpate era însă mai greu.

— Nu. Nu eu. Am auzit că a fost un accident.

Au murit o groază de oameni, am insistat. Voiam să văd dacă exista vreo urmă de vinovăţie în el.

— De ce te-aş crede? Oare chiar te cheamă Jin?

— Mă rog, pe-aici mi se spune Şarpele-din-Est. Dar ştii deja – se uită la mine de sub borul pălăriei –, Bandito-cu-ochi-albaştri.

Şocul m-a făcut să mă trag înapoi. Lui Jin i s-a lăţit un rânjet pe faţă, văzându-mi surprinderea.

— Ştiai cine sunt? am întrebat fără vlagă. Din Dustwalk?

— Ochii tăi nu prea trec neobservaţi, a răspuns Jin.

— Ştiai cine sunt şi n-ai vrut să mă iei cu tine? m-a invadat dintr-odată sentimentul de frică şi umilinţă de când mă întorsesem la magazinul gol. De ce?

— Pentru că n-ar trebui să te duci la Izman, s-a instalat el la loc în scaun. Oricât de bine o să-ţi porţi de grijă singură cu un pistol pe-aici, viaţa de una singură într-un oraş o să te facă praf.

— N-o să fiu singură, i-am zis. Sora mamei locuieşte în Izman. La ea mă duc.

— Măcar ştii să ajungi acolo?

— Tu cum o să ajungi? am ridicat eu din umeri.

— N-o să ajung, mi-a spus el, luându-mă prin surprindere.

M-am întors în timp, încercând să-mi aduc aminte dacă mai zisese vreodată asta. M-am gândit că pur şi simplu trebuie s-o mai fi zis.

S-a mai auzit o trosnitură şi m-am întins după un pistol care nu era la îndemână, iar Jin s-a întors, deja încordându-se de luptă. Masa cu cărţi din celălalt colţ al încăperii era răsturnată, iar individul cu sheema verde era la pământ, acoperindu-şi nasul însângerat.

Era un moment de distragere a atenţiei în care trebuia să iau o hotărâre.

Dacă rămâneam cu Jin, n-aveam să ajung la Izman. Deja mă lăsase în urmă o dată şi o putea face din nou la fel de uşor.

În plus, aveam doar un singur buraqi.

Am pescuit din buzunar sticla de la Tamid. Pastilele mi s-au zdrobit uşor între degete şi le-am pus direct în băutura lui Jin. Degetele-mi erau din nou în jurul paharului în momentul în care lupta s-a oprit şi Jin s-a întors din nou spre mine.

L-am urmărit cum dă pe gât băutura.

8.

Atâţia oameni câţi erau în gara din Juniper City nu mai văzusem în viaţa mea. La stânga mea, un bărbat cu o barbă grizonantă striga prin aburul ce se ridica din chioşc, împingând mai multe frigărui de carne în foc; dincolo, o femeie îmbrăcată în auriu şi cu zurgălăi cânta la fiecare pas. Mai tare decât tărăboiul se auzea un propovăduitor. Un sfânt părinte stătea pe o platformă mică deasupra mulţimii, cu mâinile ridicate, pe palmele întoarse spre gloată zărindu-se tatuajele gemene, înfăţişând unul soarele, celălalt luna. Glasul lui care urca şi cobora în timp ce predica îmi amintea de Tamid. M-a străbătut o senzaţie de vinovăţie gândindu-mă la prietenul meu. L-am lăsat sângerând în nisip ca să rămân eu în viaţă.

Sfântul Părinte îşi cobora mâinile la sfârşitul fiecărei rugăciuni, ca şi cum soarele şi luna de pe mâinile lui ar fi apus, binecuvântând mulţimea la picioarele sale. Iertându-ne de păcate.

Marea de corpuri m-a împins mai departe, spre ultima parte din bazar, sub arcadele pătate de funingine. Femei cărând pe cap pachete se strecurau pe lângă mine; bărbaţi cărând geamantane de două ori mai rari decât ei mă înghesuiau, împingându-mă în faţă.

Mă mişcam odată cu gloata în umbra gării, poticnindu-mă când încercam să văd ceva înainte. Auzisem de trenuri, dar nu eram pregătită de asta. Imensa fiară negru-cu-auriu s-a întins în gară ca un monstru din poveşti vechi, scoţând pe gură un fum negru sub cupola de sticlă murdară. Mulţimea s-a înghesuit spre ea.

— Biletul? a întins mâna spre mine plictisit un bărbat cu o vestă şi cu şapcă galben-pal.

Am evitat să-mi încleştez degetele pe bilet când i l-am dat. Chiar şi călare pe buraqi, tot îmi luase două zile să ajung de la Sazi la Juniper City. Nu prea mă ajutase faptul că busola pe care o furasem de la Jin când era inconştient, împreună cu jumătate din proviziile sale, era stricată şi m-a îndreptat în

direcţia greşită, silindu-mă să aştept răsăritul soarelui ca să-mi găsesc iar drumul.

Am ajuns în oraş la timp să fiu trasă-n piept cu vânzarea calului buraqi la un preţ pe jumătate din cât valora. Dar jumătate era mai bine decât nimic. Şi, cel mai important, era suficient pentru a cumpăra un bilet direct spre Izman. Numele tipărit cu cerneală neagră pe hârtie galbenă îl făcea să pară doar o altă poveste în degetele mele, gata să se năruiască în orice secundă. Mi-am ascuns biletul sub salteaua din camera pe care o închiriasem şi l-am verificat o dată şi încă o dată, până când am hotărât că e mai uşor să-l păstrez la mine, lipit de piele.

Insul de la bilete s-a încruntat la mine şi mi-am plimbat cu stângăcie palmele peste hainele mele noi. La lumina zilei nu treceam drept băiat atât de uşor, dar a trebuit să încerc oricum. O femeie care călătoreşte singură sare în ochi mult mai repede. Şi are mult mai multe şanse să fie considerată pradă. Vânătaia urâtă de pe obraz se făcuse galben-verde şi se zărea pe deasupra sheemei mele roşii, iar veşmintele noi erau largi acolo unde trebuie – tot ce era de valoare era îndesat în cârpele din jurul mijlocului meu care-mi ascundeau talia, ce-mi mai rămăsese din bani, câteva monede xichiane de rezervă şi o busolă ponosită, pe care Jin o lăsase să zornăie prin desagi. Lipsea doar cineva care să mă cerceteze prea mult şi să vadă dincolo de travestiul meu. O imitaţie de băiat nereuşită era mai bună decât o fată care călătoreşte pe cont propriu.

Am tras de marginea cămăşii care-mi acoperea arma recent cumpărată cu banii de pe buraqi. N-o să fiu în stare să-mi croiesc drum spre tren prin luptă, dar, la o adică, aş putea să întrec bărbaţi cu şepci galbene.

S-ar putea să aflu.

— E un bilet la clasa I, l-a fluturat el spre mine ca o mamă care dă din deget în chip de mustrare.

— A, am răspuns, pentru că pricepeam despre ce vorbea, ţinându-mi degetele nemişcate, da?

O clipă am fost sigură că o să mă acuze că am furat biletul. Nu ştiu ce însemna clasa I, dar sigur nu arăt a clasa I, mă gândeam. Mai ales cu obrazul distrus şi cu tăietura de deasupra sprâncenei.

— Mergeţi spre partea din faţă pentru clasa I, mi-a zis, mi-a împins biletul înapoi şi mi-a arătat mai departe spre fiara de metal, undeva dincolo de mulţimile care se învălmăşeau.

— A..., am răspuns eu din nou.

Am luat biletul şi am înaintat prin înghesuială, abia evitând un bărbat care împingea o cuşcă acoperită, din care se auzea un cârâit chiar şi peste gălăgie.

Tipul care mi-a vândut biletul m-a întrebat dacă vreau un compartiment numai pentru mine şi am spus că da. Mi s-a părut mai sigur şi nu m-am gândit deloc când i-am dat banii pe care mi i-a cerut. Acum mă întrebam dacă nu cumva aş fi putut avea mai mult de douăzeci de fouza în buzunar, dacă aş fi fost mai isteaţă.

Am zărit o zonă împrejmuită, unde aşteptau oameni în straie străvezii şi sheema colorate, ţinând în mână bilete galbene ca al meu. Şi straiele mele erau noi, dar nu erau decât nişte haine de deşert. Toată viaţa mea era într-un sac aruncat peste umăr. Nici măcar cine ştie ce viaţă. Gloanţe de rezervă, un schimb de haine. Mai degrabă supravieţuire. Toţi ceilalţi arătau de parcă ar fi cărat câteva vieţi în geamantanele lor supraîncărcate.

Am surprins un individ cu o barbă împletită aruncându-mi o privire pe furiş şi am avut senzaţia că ştiu de ce se prăpădeau de râs cele două fete din spate. Nu eram sigură dacă cel care mi-a luat biletul a ridicat din sprâncene la înfăţişarea mea sau, pur şi simplu, acolo erau ele aşezate, pe fruntea lui. În orice caz, omul a luat biletul, rupându-l frumos înainte să mi-l dea înapoi. Cu gâtul arzându-mi, am urcat scările de metal cât de repede am putut, fără să pară că vreau să scap basma curată din ceva.

Nu mai văzusem un interior de tren. Un coridor lung, cu covoare de culoarea sângelui proaspăt împuşcat, se rostogolea în linie dreaptă prin vagon, din care se deschideau uşi din metal lustruit, fiecare cu ferestre din sticlă de care erau agăţate perdele roşii.

Şi eu, care credeam că familia lui Tamid are bani...

Fetele au trecut pe lângă mine chicotind şi împingându-mă, o pală de aer umflându-le vălurile de muselină. Bărbatul din spatele lor a scuipat un „iertaţi-mă” aspru, care m-a făcut să cred că el nu iartă pe nimeni. Am lăsat capul în jos ca să-mi

ascund ochii şi m-am uitat la poalele colorate ale tunicilor lor care măturau covorul gros de-a lungul holului.

Am rămas la câţiva metri în spatele grupului, până am găsit o cuşetă al cărei număr corespundea cu cel de pe bilet. Am deschis uşa la fel de atent ca atunci când am fost provocată să aflu dacă şarpele din spatele şcolii era mort sau pur şi simplu dormea. S-a dovedit în cele din urmă că mama ştia să scoată otrava de şarpe. Dar despre asta n-ar fi ştiut nimic.

Am încuiat cu mâini sigure uşa de la cuşetă şi m-am trântit în pat, scoţându-mi sheema. M-am întins după o pânză protectoare pe care s-o pun pe perna imposibil de curată, dar degetele mi s-au îndoit la loc, fără să înţeleagă ce vreau. Făcusem baie de dimineaţă. Şi încă la băi adevărate. Îmi turnasem ulei pe păr şi trecusem un pieptene prin el, cu capul sub apă, până când se descâlcise, iar apa îmi scoase din piele aproape şaptesprezece ani de praf şi sudoare. Aburul învăluise modelele învolburate de pe gresia din baie, făcând să mi se încreţească părul. Dar eu încă mă simţeam de parcă aş fi adus tot deşertul cu mine aici, de parcă, după aproape şaptesprezece ani, nisipul ar fi fost îngropat prea adânc în pielea mea.

Un fluier mi-a spart timpanele. O alarmă? Am sărit în picioare şi m-am sprijinit cu spatele de cealaltă parte a camerei, cu arma deja în mână, îndreptată spre uşă. Aşteptam să zboare larg deschisă.

Cât mi-a bătut inima lung, de două ori, nu s-a întâmplat nimic, deşi afară era mare agitaţie. Şi apoi întreaga încăpere s-a clătinat. M-am aplecat aşa de mult în dreapta, încât m-am aşezat cu greu pe pat, abia abţinându-mă să n-apăs cu degetul pe trăgaci. Am strâns patul, iar trenul s-a mai bâlbâit de câteva ori şi apoi s-a urnit, de data asta mai lin.

Nu mă gândisem cu adevărat cum o fi să mergi cu trenul – cum e să mergi pe cal, îmi închipuiam. Dar sigur mă înşelasem. M-am aşezat pe pat, simţind cum trenul măreşte viteza câteva momente, dar după aceea am sărit în picioare. Însă pe fereastră nu se vedea decât fumul negru care umplea gara.

Apoi, cu o smucitură violentă, am pornit. Fumul a năvălit, aspirat spre cerul deşertului. Iar la fereastra mea s-a limpezit.

Mi-am odihnit fruntea de geam. Pentru prima dată, deşertul nu mai părea că se întinde la nesfârşit. Linia orizontului gonea

nebuneşte. Un rânjet mi-a întins vânătaia de pe obraz într-un fel dureros.

Eram în drum spre Izman.

•

M-am întins pe patul moale, plăcut legănată de mişcarea trenului. Cuşeta s-a întunecat, soarele făcându-şi drum dintr-o parte în alta. Apoi au început să-mi chiorăie maţele de foame.

Le-am ignoram cât am putut. Dar e un drum de o săptămână până la Izman. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să ies de-acolo.

Trenul era plin de viaţă când mi-am făcut ieşirea. Femei în haine fine treceau pe lângă mine pe coridoare şi bărbaţi care stăteau în picioare râzând şi bătându-se pe spate unul pe altul, cu mâinile aşa de grele de la inele, că era o minune care le pot ţine. M-am surprins trecându-mi mâna peste tapetul roşu, gros, în timp ce înaintam prin tren. Am băgat mâna în buzunar. Nu era un gest de om care are loc la clasa întâi.

Am trecut de zona de dormit şi într-un vagon care părea bar. Asta nu semăna deloc cu ăla prăfuit şi întunecat din Sazi, ci strălucea de lumină, cu un tavan negru de la fumul gros de pipă. Un râset a explodat într-un grup de bărbaţi la o masă de joc când am trecut. Dincolo era vagonul pentru servirea mesei. Am stat nedumerită în prag o clipă înainte ca un bărbat în uniformă să vină şi să mă conducă la o masă.

Pielea închisă la culoare a cedat sub spatele meu când m-am aşezat, stânjenită, într-un scaun de lângă fereastră. Scaunul scârţâia ori de câte ori mă mişcam. O femeie de la masa de alături a ridicat privirea din pricina zgomotului, aşa că am încercat să mă aşez confortabil, stând cât mai nemişcată posibil. Să fiu pe cont propriu, înconjurată de străini, nu de oamenii pe care-i ştiam de o viaţă – mai aveam până să mă obişnuiesc cu gândul. Cel mai bine ar fi să nu atrag atenţia. Dacă s-ar uita cineva în direcţia mea, s-ar putea întreba ce caută un băiat jigărit, încă înfăşurat în sheema lui, să stea la masă printre straiele lor strălucitoare.

Mi s-au adus farfurii viu colorate, pline-ochi cu bucate. Mi-am scos sheema de la gură, dar am rămas cu ochii pe oricine ar fi putut să mă urmărească prea atent. Dar toţi ceilalţi se uitau la propria lor mâncare. Ţineam capul aplecat, înfulecând tot din furculiţă. Aproape că m-am înecat de la o ditai îmbucătura.

Condimente ca astea erau cât un salariu pe o lună în Dustwalk. Am tot mestecat şi înghiţit înainte să dau gata paharul de arak pregătit pentru mine.

A doua muşcătură a fost mai mică şi mai bună, fiindcă ştiam la ce să mă aştept. Curând mă îndopam cu îmbucături rapide. Râcâiam cu furculiţa în farfurie când au venit şi mi-au luat-o imediat.

O farfurie şi încă una. Când mi-am lins degetele de ultima picătură de miere de la baclava, eram plină până la refuz. Şi obosită.

Să dormi departe de căldura după-amiezii nu era un lux pe care să ni-l permitem în Dustwalk. Dar am văzut oameni făcând asta în Sazi, când străzile se goleau de bogătani, care se retrăgeau în spatele zidurilor reci. Se pare că şi aici cinsteau tradiţia. Oameni alunecau înapoi spre compartimentele lor sau se instalau pe spate, între pernele din vagonul de mese, ca să închidă ochii.

M-am retras şi eu în cuşetă, închizând uşa în urmă cu o lovitură de picior. Mi-am scos cizmele şi m-am prăbuşit în cearşafurile curate. Într-o săptămână o să fiu în Izman. Trebuie să-mi dau seama cum se cuvine să mănânci, dar şi cum să mă îmbrac şi să mă port în marele oraş. Până atunci însă, aş putea face naibii tot ce am chef să fac.

9.

M-am trezit în întuneric. Lumina subţire ce zăbovea dincolo de perdelele din cuşetă îmi arăta că soarele abia apusese. În deşert încă nu se lăsase noaptea cu toată greutatea ei. Oamenii aveau să se trezească din nou să ia cina.

Stomacul încă mi-era greu de la masa devorată şi zdruncinăturile trenului nu-mi erau de niciun ajutor. Compartimentul părea strâmt şi sufocant, chiar şi după asfinţit. Aveam nevoie de aer curat. Am încercat fereastra, dar era blocată, din câte mi-am dat seama bâjbâind pe la margini.

O să-mi cumpăr câteva rânduri de haine în Izman. Mi-am pus o cămaşă curată, savurându-i răcoarea pe piele înainte de a mă aventura în hol. Era linişte, vagonul încă era greoi din cauza somnului de după-amiază. Deşi unele zgomote înăbuşite de sub uşi sugerau că unii oameni făceau şi altceva decât să se odihnească. Am tras cea mai apropiată fereastră ca s-o deschid la maxim şi am lăsat aerul rece din deşert să năvălească înăuntru.

Cum holul era gol, mi-am scos sheema, aşa că aveam faţa descoperită când mi-am aplecat fruntea pe geam. Am stat acolo şi am tras adânc aer în piept, mistuind bucatele din stomac. Aerul năvălind în timp ce goneam spre Izman, spre aventură, mai iute decât oricând, m-a făcut să simt că în sfârşit mă mişc.

În spatele meu s-a deschis cu zgomot o uşă. Iar eu, cât pe ce să-mi trag sheema la loc când am zărit chipul acela cunoscut.

Am îngheţat ca o vulpe prinsă în coteţ.

Pe uşă ieşise Shira, cu capul înclinat în timp ce-şi încheia nasturele de sus de la un halat nou, roz cu galben, cu părul negru, zbârlit, rostogolindu-i-se peste umeri. O imagine atât de familiară, încât aici, în locul ăsta nou, se potrivea ca nuca-n perete.

Nu m-a văzut. A făcut încă un pas fără să se uite, aşteptând ca lumea să se dea din calea ei, ca de obicei. Aproape că a intrat direct în mine. Abia atunci şi-a ridicat privirea. Era atât de aproape, încât am văzut cum prinde contur comentariul ei

incisiv. Buzele i s-au întredeschis mirate într-o „O!”, apoi i s-au arcuit într-un zâmbet de şacal.

— Verişoară!

Dar i-am pus pistolul în faţă înainte să apuce să termine tot cuvântul:

— Nu ţipa!

Deja eram în căutarea unei scăpări.

— De ce să ţip? a răspuns, iar eu i-am simţit ironia din glas când şi împreună mâinile la spate, sprijinindu-se într-o doară de perete. Doar n-ai de gând să mă împuşti!

— Cum ţi-ai dat seama?

Mi-am mutat degetul pe trăgaci.

— E un păcat s-omori oameni de acelaşi sânge cu tine, a făcut ea o faţă bosumflată. Vezi? Am fost atentă la rugăciuni.

— Ce cauţi aici, Shira?

M-am uitat peste umăr cât de repede am putut, verificând, fără să-mi iau ochii de la ea cât să pună la cale ceva.

— Poate să dea buzna cineva în orice moment şi să ne vadă.

— Tu chiar te credeai singura care-şi doreşte o viaţă departe de oraşul ăla mic şi inutil? a dat ochii peste cap, uitându-se în sus.

Adevărul e că nu mă gândisem nicio secundă la ce şi-ar fi putut dori Shira. O crezusem la fel ca ceilalţi, prosteşte de mulţumită să rămână în Dustwalk.

— Vorbeam cu Fazim despre un viitor în care o să fim bogaţi şi o să avem tot ce ne-am dori pe lume. Doar că se pare că, până la urmă, pe el nu l-a interesat cine anume o să-l facă bogat.

Încă aveam un semn la încheietura mâinii de când mă apucase Fazim.

— Aşa că o să fac avere şi fără el, a continuat. Şi comandantul ăla tânăr şi fermecător care ţi-a distrus faţa a fost atât de drăguţ încât să mă ia cu el. Ştiam că o să fii aici, verişoară.

— De unde ştiai?

— Ei bine, a ridicat ea un umăr cu sfială, nu dormi la un metru de cineva fără să ştii câte ceva.

Asta era adevărat. Ştiam că Shirei îi plăcea să poarte galben, ura gustul de lămâi murate şi când minţea se juca în păr. Ştia că o să mă-ndrept spre Izman dacă o să scap vreodată din

Dustwalk. Dar nici în ruptul capului n-avea cum să ştie c-o să fiu în trenul ăsta.

Chiar dacă ar fi existat un singur tren pe lună.

— Şi la ce te-ajută, am întrebat-o eu, că ştii?

— O să-ţi arăt, verişoară.

A zâmbit ca şi cum am fi fost complice într-o mare glumă. Apoi a tras o gură de aer cu nesaţ şi a ţipat.

Înainte să apuc să fug, uşa de la compartimentul de alături s-a deschis cu o izbitură, aruncându-l pe Naguib afară. Era compartimentul din care tocmai ieşise Shira tiptil. Naguib arăta mai tânăr fără jacheta de la uniformă, cu cămaşa descheiată la gât. Ochii i s-au aprins când m-a văzut.

— Ajutor! Am găsit-o! a strigat Shira. Trădătorul nu poate fi departe. Ajutor!

Am pierdut încă o secundă preţioasă căutând în gând o minciună bună. Limba însă nu mă ajută deloc. Iar picioarele n-aveau mijloacele necesare. Am înşfăcat-o pe Shira şi m-am urnit în clipa în care trenul s-a clătinat într-o parte. Shira, înclinată cu spatele, a fost împinsă spre junele comandant şi a ţipat. El a prins-o cu stângăcie.

Eu am ieşit valvârtej, ignorând strigătele din spatele meu. Am fugit prin tot vagonul, împingându-i pe pasagerii care ieşeau pe coridor şi prin uşa următoare bâjbâind după un sistem de blocare în spatele meu. După orice ar fi putut să-i încetinească.

Dar nimic.

Înjurând, m-am întors şi am fugit până am ajuns deja la jumătatea clasei a doua. Încă îi auzeam pe urmăritorii mei. Din clipă-n clipă aveam să ajung la capătul trenului. Trebuia să-mi dau seama unde să mă duc înainte să sfârşesc în nisip.

O să-mi fac griji cu asta când o să se-ntâmple.

M-am aruncat pe uşa de la sfârşitul vagonului. Este blocată.

Am zăngănit mânerul, uitându-mă în spate după uniforme. Am izbit cu umărul de uşă o dată şi încă o dată. Strigătele se apropiau, deşi în huruitul trenului se desluşeau greu.

Uşa a cedat. Aerul de noapte, şinele şi nisipul s-au repezit să mă întâmpine când m-am aplecat. M-am apucat de tocul uşii, prinzându-mă la timp.

Acolo unde exista o pasarelă între celelalte vagoane exista doar o gaură căscată cu un dispozitiv de cuplare îngust, din

metal, care lega cele două vagoane. În lumina din vagonul din spate se zăreau şinele alergând sub picioarele mele. Aerul mi-a strâns hainele în jurul meu şi nişte degete invizibile încercau să mă smulgă şi să mă ducă înapoi spre nisipurile unde mi-era locul.

În drum a mai apărut o uşă. Aş putea trece şi prin asta.

Probabil.

Pot afla într-un singur fel.

Am sărit şi am lovit uşa cu toată forţă. A cedat cu o bufnitură surdă, care m-a pus la pământ, fără suflu, dar în viaţă pe podeaua vagonului.

Mi-am tras picioarele care-mi atârnau la spate într-o încăierare fără graţie. Uşa s-a clătinat şi s-a închis abia evitându-mi degetele de la picioare. De data asta exista un sistem de blocare, aşa că am împins şurubul la loc şi m-am grăbit să mă ridic.

Nu mai erau alte compartimente, doar rânduri de paturi supraetajate, stivuite unul peste altul, de la un capăt la altul. Zeci de pasageri îşi întindeau gâtul peste cadrele de metal să se holbeze la mine. Arătau ca nişte prizonieri care-şi apasă feţele disperate de barele de fier. Cel puţin unul era menit să mă dea în gât imediat ce soldaţii intrau pe uşă.

M-am strecurat printre paturi. Un joc de zaruri şi băuturi se aflau în spaţiul dintre câteva paturi. Ei erau pe podea, folosind un pat pe post de masă. Nişte cărţi murdare erau împrăştiate pe cearşafuri, printre pumni de monede. Mi-am croit drum prin mulţime, în căutarea unui loc unde să mă ascund. Patru femei se îngrămădeau într-un singur pat, pieptănându-se una pe alta şi mâncând smochine. Un băieţel în picioarele goale alerga pe-acolo, încercând să apuce una. Dar una l-a articulat cu pieptănul peste degete şi a început să se smiorcăie.

Mi-am dat seama că sheema mi-e desfăcută la gât, că părul meu mi-e liber şi sunt din nou fată. O fată în haine de băiat. M-am dus să mi-o leg la loc în jurul feţei. Însă chiar în clipa aia un braţ mi s-a strâns în jurul taliei şi m-am simţit o mână peste gură. Atacatorul m-a tras din mulţime şi m-a împins, lipindu-mă de peretele trenului, între două paturi supraetajate.

Am ridicat ochii direct într-o pereche de ochi străini, dar totuşi cunoscuţi.

— Tu chiar eşti altfel, a zis Jin, fixându-mă în loc.

Panica dispăruse. Poate că nu era prea fericit că mă vede, dar era mai bine decât să fie prins de un soldat. L-am împins aşa încât i-a căzut mâna de pe gura mea.

— Am de gând să merg mai departe şi s-o iau ca pe-un compliment. Ce faci aici?

— Te caut pe tine prin tot trenul ăsta nenorocit, a spus el, părând uşurat.

— Ei bine, n-ai ajuns şi în partea din faţă, i-am răspuns.

Partea din faţă? a ridicat el o sprânceană întrebător şi apoi s-a prins. Ai cumpărat un bilet la clasa întâi? De ce? Cum?

Ce naiba? O să recunosc c-a fost o greşeală, dar i-am zis altceva:

— L-am vândut pe Iksander.

— Pe Iksander?

Strânsoarea a slăbit un pic.

— Buraqi, am explicat, uitându-mă peste umărul lui.

Era doar o chestiune de timp până aveam să văd sclipirea uniformei auriu cu alb.

— I-ai pus numele Iksander?

Expresia de pe faţa lui arăta că se străduieşte să înţeleagă.

— A trebuit să-i pun un nume, şi ăsta e un nume la fel de bun ca oricare. Unchiul meu avea un cal pe care-l chema Albastru. Nu ştiu despre tine, dar eu n-am văzut niciodată un cal albastru.

Habar n-aveam de ce deveneam defensivă.

— Deci l-ai numit după un prinţ pe care un djinn l-a prefăcut în cal acum două sute de ani?

— Dar ce contează acum cât timp? am întrebat eu exasperată. N-o să se potrivească oricum. L-am vândut unui negustor, Oman Mâini Fine, deşi palmele lui îmi păreau umede. Doar că nu era chiar cinstit, fiindcă un negustor cinstit m-ar fi pârât pentru că sunt fată.

— Sau un hoţ cu ochii albaştri, a spus Jin amuzat. Ar trebui să te pârăsc şi *eu.*

— Lasă, c-o să ai ocazia în curând, fiindcă armata-i în tren şi e pe urmele mele chiar acum. Sau poate pe-ale *tale*, dar le stau eu în cale.

Lui Jin îi tresaltă capul, cu ochii la locul din care venisem.

— Bine, a zis Jin. Dă-mi busola şi-o să te scot de aici.

— *Busola*?

Nu prea ştiam la ce să mă aştept după ce mă urmărise trei zile prin deşert, dar la asta sigur nu mă aşteptam.

— Eşti prea isteaţă ca să faci pe proasta, Bandito!

M-a măsurat din ochi de parcă aş fi putut ascunde busola lui la vedere.

— Ori fac pe proasta, ori te cred idiot, din moment ce vrei o busolă rablagită.

Mâna lui stătea strâns peste încheietura mea.

— Deci ştim amândoi că ai luat-o. Dă-mi-o înapoi şi zicem că suntem chit, având în vedere că m-ai otrăvit. Nici n-o să-ţi cer să-mi plăteşti jumătate din bani pentru calul buraqi, pe care l-ai furat.

— Nu te-am otrăvit. Te-am drogat. Iar calul era al meu, am spus eu, încercând să-mi eliberez braţul, dar el era mai puternic decât mine. Tu l-ai furat primul. Dacă n-ai fi dat un exemplu atât de prost înainte, poate că nici eu nu ţi-aş fi furat busola aia stricată.

— Stricată?

Mâna lui m-a strâns aşa de tare, că m-a durut.

— Mda.

M-am străduit să nu tresar. El nu mai zâmbea.

— Am călătorit toată noaptea în direcţia greşită, urmând acul de la busola aia; bine c-a răsărit soarele şi m-a pus pe drumul cel bun.

Am simţit că se relaxează.

— Dacă ţie nu ţi-e de folos înseamnă că n-o să-i simţi lipsa.

— Dacă ştiam că nu mi-e de folos, de ce-aş mai fi păstrat-o?

— Amani, mi-a zis, aplecându-se spre mine până când i-am simţit căldura în spaţiul dintre noi, unde e?

Am strâns din dinţi.

— Vin soldaţii.

— Atunci, spune-mi repede, Bandito!

N-am răspuns imediat. Voinţele noastre se băteau cap în cap. Voiam să-l mint. Să-i spun că busola dispăruse odată cu buraqi. Să-l fac să sufere în continuare fiindcă refuzase să mă ia cu el în Dustwalk. Fiindcă în Sazi îmi zisese că n-o să ajung la Izman. Fiindcă încerca să mă ţină pe loc, în timp ce eu luptam atât să înaintez.

— Amani, te rog! a insistat în şoaptă, iar eu am simţit o notă de adevărată disperare când mi-a pronunţat numele.

Cuvintele lui mi-au domolit furia.

— E sub hainele mele, am recunoscut în cele din urmă, iar el mi-a dat drumul.

Mi-am ridicat cămaşa, conştientă că ochii lui erau aţintiţi la mine când mi-am dezgolit şoldurile ca să ajung la ţesătura din jurul taliei, pe care s-o scot. Mi-am strecurat mâna între pânză şi piele şi am atins obiectul rece din metal cu sticlă. După ce l-am scos, mi-am tras cămaşa la loc. Busola era o chestie ponosită, din alamă. Sticla era zgâriată şi ciobită într-o margine. Acul se rotea înainte şi înapoi pe fundalul unui cer albastru ca ochii mei, punctat cu stele galbene, pictate. Mă gândeam că ar putea fi de folos. Sau măcar că e valoroasă. S-a schimbat la faţă când i s-a închis mâna deasupra busolei, cuprinzând-o între mâinile noastre. Trupul i s-a detensionat şi şi-a lăsat fruntea peste a mea, surprinzându-mă. Mirosea a deşert.

— Mulţumesc, a spus.

Ochii lui erau închişi, dar ai mei erau larg deschişi. De la distanţa asta puteam să-i disting cea mai mică cicatrice de pe buza superioară. Eram foarte conştientă că, stând aşa de aproape, respiraţiile ni se amestecau. Nu mai trebuia aproape nimic ca să-mi apropii gura şi să-i sărut cicatricea.

S-au auzit o izbitură şi un strigăt de la celălalt capăt al vagonului. Jin a deschis ochii imediat. Ceea ce spusesem mai devreme despre soldaţi părea să i se vadă în sfârşit pe faţă.

— Haide!

M-a tras afară dintre paturile suspendate.

— Hai să...

Lumini alb-aurii străluceau de-a lungul vagonului, contrastând cu pasagerii zdrenţăroşi de la clasa a treia.

Prea târziu.

Nu mai aveam timp să fugim, nicidecum să gândim. Trebuia să ne ascundem. Doar că n-aveai unde să te ascunzi... decât exact acolo unde ne aflam. L-am tras pe Jin spre mine. Încheieturile degetelor i-au atins în treacăt marginile tatuajului cu soare de deasupra inimii lui. E ultimul lucru pe care l-am remarcat înainte să-l sărut. Falca i-a înţepenit o clipă de surprindere; mâna lui mi-a prins braţul atât de strâns, că a început să mă doară. Apoi s-a năpustit pe mine, lipindu-mă cu spatele de peretele trenului.

Eram o fată a deşertului. Credeam că ştiu ce înseamnă fierbinţeala.

Mă înşelam.

Atingerea lui mi-a provocat un val de căldură atât de iute, încât am dat să mă retrag înainte să iau foc. Dar mi-a cuprins faţa în mâini. Nu mai aveam unde să fug. Nu mai aveam unde să plec.

Nu mai voiam să plec.

Nu prea mă gândisem cu adevărat la momentul ăsta, dar acum nu mai aveam niciun gând. Doar forţa degetelor lui pe gâtul meu.

Respiraţia lui a vibrat prin mine până când n-am mai simţit decât dorinţă.

Mai mult decât dorinţă.

Nevoie.

El m-a mângâiat cu degetul mare în locul unde mă lovise arma lui Naguib. Un sâsâit mi-a scăpat printre buze. Dar Jin s-a desprins de mine şi clipa s-a năruit. Aerul rece a năvălit în spaţiul dintre trupurile noastre, acoperind acel loc de pe pielea mea unde fuseseră mai devreme mâinile lui, între care mă aflam acum, ele fiind lipite de perete, de o parte şi de alta.

Ochii lui nu mai erau la mine. Erau la arma de la şoldul meu. Prin spaţiul de sub braţul lui am întrezărit o uniformă. Trupul lui nu mai era peste al meu. Nu mă dorea, mi-am reamintit, ci doar mă ascundea.

Respiram de parcă n-aş fi avut niciodată suficient aer. Însă de undeva, din adâncul plămânilor, parcă mi-au venit cuvintele.

— Încă se zăresc.

Jin nu s-a uitat la mine.

— Da.

Braţele-i erau înfipte de o parte şi de alta a capului meu, pe peretele vagonului care se zdruncina. S-a aplecat spre mine doar un pic, iar eu m-am tras spre el.

— Încă se văd.

Cineva l-a bătut pe spate, iar lumea a revenit la felul ei şui de a fi.

— Ce preţ are, prietene?

La un rând mai încolo, cineva a râs.

La celălalt capăt al vagonului, un cap ce-ar fi putut să fie al unui soldat s-a întors la zgomotul făcut. Jin m-a apucat de mână.

— Hai să fugim de aici!

Uşa pe care venisem era încă deschisă. Tocmai voiam să-i spun că n-are sens s-o luăm pe acolo, că n-avem unde să ne ascundem. Atunci m-a apucat cu braţele de mijloc.

N-am avut timp să zic nimic, că a sărit.

10.

O fracţiune de secundă am zburat.

Apoi am văzut cu coada ochiului şinele trecând ca fulgerul şi ratând la mustaţă ocazia de a face cunoştinţă cu ţeasta mea. Coastele mele şi pământul, în schimb, au profitat din plin.

Ne-am izbit tare de nisip şi-am simţit aerul ţâşnindu-mi din plămâni. Ne-am rostogolit unul peste altul, Jin strâns lipit de mine, în timp ce trenul ne scrâşnea nepăsător în urechi, înăbuşind tot ce-aş fi vrut să le strig celor rămaşi înăuntru. În cele din urmă, ne-am oprit într-o dună de nisip.

M-am desprins din îmbrăţişarea lui Jin, simţind cum mi se întinde o durere de la umăr până la şold. Jin s-a apucat să înjure, ţinându-se strâns de coastele care-l dureau, dar eu eram gata-gata să fug după tren. Eram deja în picioare când, sclipind, el dispărea în zare, înghiţit de întunericul nopţii şi de norul de fum.

Câteva clipe m-am imaginat alergând şi prinzându-mă de tren, mergând zile-n şir agăţată de spatele lui.

Însă el dispăruse, ducând la Izman sute de oameni, printre care eu nu mă aflam. Am simţit ca o sfâşiere pe dinăuntru. Mi-am înfăşurat braţele în jurul corpului, ca să n-o las să iasă.

— Eşti bine, Amani? m-a întrebat Jin privindu-mă şi în acelaşi timp ţinându-se de coaste.

Felul în care îmi pronunţase numele, expirând lung, a avut asupra mea efectul unei scântei într-un butoi plin cu pulbere. Mi-am încordat pumnul şi mă pregăteam să-i ard una în faţă.

Însă Jin m-a înhăţat de încheietură înainte ca pumnul meu să se apropie ameninţător de nasul lui. M-a tras către el, pierzându-mi echilibrul.

— Îţi dau un pont, a zis, stând aproape de mine exact ca atunci când mă sărutase sau când îl sărutasem eu pe el: nu încerca să pocneşti un tip când el se uită fix în ochii tăi. Ochii te trădează, Bandito!

I-am înfipt pumnul rămas liber în burtă atât de tare, încât mi-au trosnit toate oscioarele. Jin s-a rostogolit de două ori pe jos, tuşind.

— Mersi pentru pont!

Mi-aş fi dorit ca victoria să nu semene aşa de tare cu senzaţia că mi-am făcut praf pumnul.

— Cu plăcere! Şi-altă dată.

Se ţinea de burtă unde-l izbisem, dar părea că râde. Îmi venea să-i mai ard una cât încă nu se ridicase. Dar mi-am scos pistolul de la şold, unde îl aveam, sub cămaşă.

— Ar trebui să o luăm pe jos, a spus Jin. Probabil c-am face mai puţin de o zi până la Massil. Ar trebui să mergem pe şine şi, dacă pornim acum, o să ajungem înainte ca soarele să ardă prea tare.

— Ce te face să crezi c-aş merge undeva, oriunde, cu tine?

Dacă n-ar fi avut o întreagă armată pe urmele lui, aş fi fost încă în trenul de Izman. Desigur, dacă nu era el, nici n-aş fi plecat din Dustwalk, de altfel. Dar n-aveam de gând să mă ocup de asta acum. Mi-am pus din nou pistolul la brâu, la vedere, că nu mai era nevoie să-l ascund. Mai bine să se ştie că sunt înarmată.

— Ai ceva mai bun de făcut? m-a întrebat şi şi-a fluturat mâna arătându-mi deşertul nesfârşit, de parcă mi-ar fi prezentat un festival al nebunilor[1]. Sau vrei s-o iei la picior prin deşert şi să ajungi hrană pentru şoimi?

Sincer, avea dreptate. De jur-împrejur vedeam numai... nimic. Cu excepţia şinelor ca o cusătură de fier pe faţa uriaşă a deşertului. Dacă ţineam la viaţa mea, aveam două opţiuni: să merg înainte, cu Jin, sau să mă întorc în Juniper.

Dar n-aveam de gând să mă întorc.

— Nu te umfla în pene!

Mi-am trecut degetele prin păr, lăsându-l să iasă din sheema, şi am pornit la drum. Pur şi simplu, n-am încotro!

•

Un timp am înaintat în tăcere, în vreme ce noaptea se risipea încet-încet. De furie, mergeam cu trei paşi în faţa lui Jin. Dar, pe măsură ce noaptea dispărea din ce în ce mai sigur, mânia mi se domolea din ce în ce mai mult. Îmi spuneam întruna că am fi putut face altfel. Am fi putut să rămânem în tren, să găsim un loc să ne-ascundem. Ceva...

[1] Aluzie la sărbătoarea medievală Festivalul Nebunilor. (n.tr.).

După câteva ore de despicat firul în patru în gând, tot nu mă puteam gândi la altceva de făcut în situaţia noastră decât să sărim.

Îmi venea greu să stau supărată pe cineva care îmi salvase viaţa.

Am mers toată noaptea împreună. Dintr-odată, am zărit o siluetă.

Am crezut că lumina aia de dinaintea zorilor îmi joacă o festă. Momentele incerte, la graniţa dintre zi şi noapte, când nici Domnul, nici Distrugătorul de Lumi nu deţin controlul absolut, sunt cele mai periculoase. Însă nu, cineva venea spre noi pe calea ferată.

Instinctiv, m-am prăvălit, încercând să mă pierd în peisaj cât mai bine. În următoarea secundă, Jin era lângă mine, fără a scoate o vorbă.

— Ce este?

A avut destulă minte să vorbească în şoaptă când s-a strecurat lângă mine, târându-se pe coate. I-am făcut semn cu capul, în direcţia din care apărea silueta:

— Vine cineva.

Nu se vedea decât silueta de om îndreptându-se spre noi.

Putea fi un beduin singuratic, care plecase din Massil, în vreme ce noi ne îndreptam într-acolo. Sau poate cineva de la vagonul de clasa a treia le-o fi zis soldaţilor că o fată deghizată în băiat sărise din tren, împreună cu un străin.

Aceleaşi gânduri îi treceau prin minte şi lui Jin.

— Hai! a zis el.

Şi a înaintat târâş pe coate, încercând să rămână aproape de nisip, ferindu-se de şine. Mergeam printre şine, păşind doar pe traversele de lemn ca să nu lăsăm urme. M-am strecurat în spatele lui Jin, ştergând cu piciorul urmele corpurilor noastre. Ne-am târât până pe vârful unei dune şi eu m-am rostogolit pe partea cealaltă, cufundându-mă cu faţa în nisip, astfel încât să fim camuflaţi, în caz că se uită cineva dinspre şine. Mi-am desfăcut pistolul de la brâu, să-l pot lua, la nevoie... Jin ţinea deja un cuţit în mână.

Stăteam în tăcere, unul lângă altul, în nisip. Simţeam cum nisipul se mişcă sub mine la fiecare respiraţie. Am ciulit urechile să aud paşii, dar asta-i problema cu nisipul, înăbuşă sunetele. Nu l-am auzit urcând pe duna noastră până când n-a

ajuns în vârf. Îl depăşeam numeric, dar, fiind luaţi prin surprindere, ni se părea periculos, chiar dacă el era unul singur.

Mi-am dat seama că nu e soldat, probabil, soldaţii nu prea călătoresc singuri. Chiar şi-aşa, rămâneau destule variante periculoase. Un metamorfic flămând. Un tâlhar lacom al deşertului. Un *djinn.*

Nu. Era absurd... nimeni nu mai văzuse un *djinn* de zeci de ani. Nu mai trăiau printre noi, ca pe vremuri. Dar erau nemuritori. Şi eram în deşert, în adevăratul şi nesfârşitul deşert... Legendele spun că în deşert poţi da peste chestii care n-au mai fost zărite de zeci de ani prin zonele populate.

Necunoscutul m-a împins să escaladez duna şi să cercetez împrejurimile. Înaintam extrem de încet, centimetru cu centimetru, către vârful dunei. Jin mi-a dat un semnal de avertizare. Am dus pistolul la gură, ca un deget pe buze, ca să-i fac semn să tacă. Şi ca să-i amintesc că sunt înarmată şi probabil ţintesc mai bine decât cel care mergea pe şine, oricine ar fi fost. Jin nu s-a întins să mă oprească, iar eu m-am târât pân-am ajuns în vârful dunei noastre.

Iată că şinele erau goale ca sticla beţivului într-o zi de duminică.

— Nu-i nimeni pe-aici, probabil au trecut deja. Ori s-au mistuit într-o flacără fără fum, ca djinnii din poveste.

— Ai o ultimă dorinţă? m-a întrebat Jin cu o voce aproape impresionată, apoi s-a ridicat în capul oaselor şi a revenit la tonul normal.

— Dac-ar trebui, n-aş fi prea inspirată să-mi pun o ultimă dorinţă, că sunt încă vie, i-am răspuns, punând pistolul la loc. Dumnezeu ştie mai bine.

Jin şi-a frecat faţa cu mâinile, ostenit. Iar eu muream de oboseală, mi-am dat brusc seama.

— Nu ţi-a zis nimeni povestea capricioasei Atiya şi a lui Sakhr Djinn când erai mică?

— Djinn Ziya, vrei să zici, i-am răspuns fără să mă gândesc.

— Ce?

— Atiya şi Ziya, pentru că rimează. Cine-a auzit de Sakhr? i-am răspuns eu.

Toată lumea ştia povestea lui Atiya, fata capricioasă, care intra tot timpul în belele, şi a iubitul ei, Ziya, un djinn care se

temea atât de tare pentru viaţa ei, că-i spusese numele lui, adevăratul lui nume, cu care ea îl putea chema la nevoie. Şi pe care l-ar fi putut folosi pentru a-l face sclavul ei. Numele pe care-l putea şopti lângă încuietoarea oricărei uşi şi ea s-ar fi deschis imediat către împărăţia lui secretă.

— Crezi că sensul poveştii e numele lui?

— Nu, dar cred că trebuie s-o înţelegi cum trebuie. Fata a murit pentru că i-a spus numele greşit, nu pentru că era capricioasă. Şi de ce ne certăm pe asta? m-am răstit eu.

O vreme am continuat să înaintăm în linişte.

— Mătuşa ta din Izman chiar merită să-ţi rişti viaţa? m-a întrebat Jin în cele din urmă.

— Nu ştiu, n-am văzut-o niciodată.

El s-a oprit, cu mâinile înfipte-n păr. Şi-a suflecat mânecile până la cot şi am observat tensiunea din muşchii de la antebraţele lui, în timp ce el mă privea intens.

— Mergi la Izman să cauţi o persoană pe care n-ai văzut-o în viaţa ta?

— Merg pentru că mă aşteaptă o viaţă mai bună acolo.

— Nu te aşteaptă, a zis el. Află că în oraşele mari e mai rău. Nu e ca în Dustwalk, unde te ştie toată lumea şi eşti omorât cu un motiv. Acolo te omoară fără motiv. Şi-ar fi mare păcat, pentru că eşti o fiinţă prea deosebită ca să sfârşeşti ucisă la marginea străzii.

S-a ridicat în picioare şi mi-a oferit mâna, dar m-am prefăcut că nu bag de seamă. N-am răspuns nici la remarca lui că aş fi deosebită.

— Parc-ai fi tata, i-am spus, ridicându-mă singură.

— Tatăl tău?

— Mda. El zicea că oraşele mari sunt pentru hoţi, curve şi politicieni, am imitat eu felul de-a vorbi al tatii, presărat cu înjurături, agitând un pahar de băutură imaginar. Mai bine rămâneam acolo unde-mi oferea familia siguranţă, am continuat. Ştii ce fel de siguranţă îmi oferea tata?

— Da ce s-a-ntâmplat cu el? a întrebat Jin. Avea în glas o tensiune pe care n-am ştiut cum s-o interpretez.

— L-a omorât maică-mea.

Jin a rămas cu gura căscată.

— Te rog, nu spune că-ţi pare rău, fiindcă era de rahat şi nici nu era tatăl meu, de fapt.

M-am gândit la soldatul cu ochi albaştri care lucra pentru comandantul Naguib şi m-am întrebat câţi copii pe jumătate gallani or fi fost în deşert. Nu mai erau alţii despre care să fi ştiut, dar nu călătorisem prea mult până acum.

— Mă pregăteam să zic că o fi meritat-o, a spus Jin. Şi maică-ta?

După vocea lui, am înţeles că ştia.

— Ce soartă au toţi ucigaşii?

Uneori, în vis, o văd încă atârnând de funie. Mi-am strâns umerii. Mă aşteptam să comenteze şi el că maică-mea a meritat-o, cum zisese toată lumea. El însă a spus:

— Îmi pare rău. E greu să-ţi pierzi mama.

Am avut sentimentul că ştia şi el câte ceva despre cum e să n-ai mamă.

— N-am la ce să mă întorc, am continuat. Mătuşa mea Safiya, din Izman, e tot ce am, aşa că de ce nu?

Nu mi-a răspuns imediat. Se dădea o luptă în sinea lui, se vedea din privirea lui.

— Bine, a răsuflat resemnat. Uite cum facem.

S-a lăsat pe genunchi şi a început să deseneze pe nisip un triunghi cam îngust, care mi-am dat eu seama că voia să reprezinte Miraji.

— Mergem până la Massil. Aici, a marcat el un punct la baza triunghiului. Doar cu trenul putem trece munţii la momentul ăsta din an. Şi nu cred că ai suficienţi bani pentru următorul tren.

S-a uitat la mine pentru confirmare, desenând o linie la întâmplare prin Massil, ce ne despărţea de Izman.

— Biletele la clasa I sunt scumpe, am zis.

— Dar, a continuat el, vor fi caravane care se pregătesc pentru să treacă Marea de Nisip. Spre oraşele-port de pe coasta de nord-vest.

— Într-acolo arăta busola ta, i-am făcut eu semn, dar din cauza pălăriei ce-i acoperea faţa mi-era imposibil să ghicesc vreun răspuns.

— Şi vor tocmi oameni.

— Adică?

— Adică muşchi, forţă, a răspuns, dând din umeri. Arme. Deşertul tău nu-i aşa de sigur. De la Massil la Dassama nu-i decât nisip.

A arătat un alt punct pe care-l făcuse sus, în stânga triunghiului. Nord şi vest.

— O lună de mers, a mai zis.

— Şi în direcţia greşită faţă de Izman.

Am mângâlit vârful din dreapta triunghiului cu degetul de la picior, mai mult sau mai puţin pe unde ştiam eu c-ar fi capitala. Mi-a aruncat o privire exasperată şi-am înţeles că trebuia să tac şi să-l las să-şi termine ideea.

— De la Dassama mai sunt de mers zece zile prin oraşele de graniţă, de-a lungul câmpiilor. Caravanele mai fac negoţ pe porţiunea asta, aşa că poate dura mai mult. Apoi se ajunge la mare, e un drum de două zile pe mare până la Izman. Îţi poţi plăti drumul cu vaporul cu salariul de la caravană. Ce zici, Bandito?

— Sigur n-ai fi făcut carieră din desenat hărţi.

Am aruncat o privire spre liniile cu care schiţase în nisip drumul pe care-l aveam de parcurs. Astfel desenat, părea uşor. Dar eu îmi dădeam seama că nu e cazul să subestimez deşertul.

— E mult mai greu decât cu trenul, i-am spus, o replică sunând ca o acuzaţie.

— Da, dar ar fi mai puţini soldaţi care ar vrea să te omoare.

Jin s-a ridicat, scuturându-şi nisipul de pe mâini pe haine. Părea un gest ciudat, de la un om care nu era obişnuit cu nisipul ce-ţi intră peste tot. Şi care încă se lupta cu asta.

— Pe *tine* te caută, i-am amintit. Eu, una, doar încercam să ajung întreagă la Izman.

A trebuit să recunosc, era cel mai bun plan. El părea să cunoască Miraji mai bine decât mine. Şi aş minţi să zic că nu voiam să-mi continui drumul alături de el. Iar a minţi e un păcat. Dar ceva nu-mi dădea pace.

— Ai vrea să cred că e o coincidenţă că cel mai bun drum prin deşert e cel pe care-l arată busola ta.

— Eu aş vrea multe, Bandito. Să scap naibii din ţara asta a ta, să fac o baie rece, să iau o masă ca lumea..., a început el să înşire şi o clipă aş fi putut să jur că ochii i s-au abătut la mine.

— Însă *trebuie* s-o luăm la picior, dacă vrem să fim în Massil înainte să murim de sete. Deci ce părere ai, Bandito? mi-a întins el mâna. Continuăm împreună?

Mâna mea s-a potrivit mănuşă în a lui.

11.

Jin stătea nemişcat în mijlocul ringului, iar muşchii de pe spatele dezgolit îi luceau de sudoare în ritmul respiraţiei. Şi-a lăsat adversarul să dea roată în jurul lui. Individul l-a atacat, dar Jin l-a prins şi l-a trântit la pământ. Am auzit cum i-a trosnit nasul rupt exact înainte ca aplauzele să devină asurzitoare.

— Poate să dea, dar şi să primească, trebuie să recunosc.

Parviz din Caravana Genunchii Cămilei şi-a dus mâna la bărbie, uitându-se cum îşi şterge nasul de sânge adversarul lui Jin.

Am râs, îngroşându-mi vocea ca să pară de băiat, fiindcă aşa eram deghizată. În seara asta eram din nou băiat. Oricâte nasuri ar fi umplut de sânge Jin, nimeni nu ne-ar fi angajat ca ajutoare în caz de pericol, cât timp eu eram fată. Iar noi aveam nevoie de o caravană cu care să traversăm Marea de Nisip fără să murim de sete.

Ca să ajungem la Massil merseserăm o zi şi terminaserăm toate proviziile. Ce ne mai rămăsese din bani cheltuiserăm ca să ajungem în oraş. Costa cinci fouzi de cămilă ca să intre prin zidurile străvechi şi patru fouzi de persoană. Preţul unei vieţi îţi spunea tot ce trebuie să ştii despre un loc, mai ales în Oraşul Negoţului, unde totul era o marfă. Acolo o viaţă de om era cel mai ieftin obiect la vânzare. Asta zicea Jin când treceam pe sub o uriaşă arcadă de piatră, în care era săpată povestea oraşului.

Până şi eu ştiam povestea oraşului Massil. Era condus de un djinn înţelept şi puternic pe vremea când era cel mai mare oraş de la marginea Mării Mici. Djinnul s-a îndrăgostit de fiica unui negustor şi i-a oferit întregul oraş în schimbul mâinii ei. Fata fusese deja promisă unui alt negustor de peste Marea Mică, dar tatăl cel lacom îşi dorea oraşul. Aşa că a făurit o păpuşă vie, din ceară, cu ajutorul magiei, cu care să-l păcălească pe djinn, în timp ce-şi căsătorea fiica cu celălalt negustor. Când a descoperit ce festă i se jucase, djinnul deja îi dăduse oraşul omului aceluia. Djinnii nu spuneau decât adevărul, ceea ce însemna că trebuia să-şi respecte cuvântul dat. Neputând să-şi recupereze oraşul, el a stârnit o furtună de nisip atât de

puternică, încât marea s-a umplut şi a crescut, a crescut, a crescut până ce toată apa a fost înghiţită şi n-a mai rămas decât nisip cât vezi cu ochii. Apoi a dispărut, lăsând în seama negustorului necinstit oraşul de la marginea deşertului, care nu mai era bun de nimic.

Massil, ultimul bastion al civilizaţiei înainte de traversarea Mării de Nisip.

Mulţimea a urlat când Jin a reuşit să înfigă un pumn zgomotos în faţa adversarului şi să-l pună iar la pământ.

Nu era mai civilizat decât în altă parte, era cel mai bun din ce aş fi putut vedea.

— Ar trebui să-l vezi când chiar e la înghesuială, i-am spus eu lui Parviz. L-am văzut cum i-a rupt unuia mâna uite-aşa!

Mi-am trosnit degetele, gândindu-mă la cum îi trosnise lui Dahmad încheietura când se rupsese. Tocmai atunci adversarul lui Jin s-a năpustit la el. Jin s-a ferit, iar piciorul i s-a ridicat, lovindu-l pe bărbat în genunchi şi răsturnându-l în nisip. Parviz avea o mutră mai degrabă de negustor decât de cartofor. Am observat că părea impresionat.

— Ar trebui să fie în stare să lupte, dacă tot timpul tre' să-şi salvează frăţiorii mai sfrijiţi, strigă o voce de la câţiva oameni depărtare.

Ştiam chiar dinainte de-a face greşeala să-mi ridic privirea că se referă la mine.

Un băiat cu dinţii din faţă strâmbi încercase toată noaptea să mă stârnească. Mă gândeam că vrea să mă dau la el, pentru ca apoi să aibă motiv să mă bată şi să impresioneze vreo căpetenie de caravană, fără să intre în ring şi să lupte cu cineva pe măsura lui. Jin i-ar fi dat una de i-ar fi îndreptat dinţii, dar eu nu-mi doream o mână ruptă.

Parviz s-a întors la mine şi mi l-a arătat din priviri pe Jin.

— E fratele tău?

— Nu ne-am născut din aceeaşi mamă.

Şarada noastră era şubredă ca un coteţ de găini vechi, dar era singurul lucru care ne-ar fi putut ajuta să fim tocmiţi şi să trecem deşertul fără să fim mâncaţi de vii în două zile.

— O să muncim pentru jumătate din ce vă cer alţii, am spus eu, în loc să răspund la întrebare.

Deja fuseserăm refuzaţi de două ori în acea seară, poate fiindcă Jin era străin sau din cauza staturii mele. Despre cei din Caravana Genunchii Cămilei umbla vorba că sunt zgârciţi.

— Fac negoţ încă de când eram până la genunchiul cămilei, a râs Parviz la propria glumă. Ştiu să număr destul de bine cât să-mi dau seama că voi doi faceţi împreună atâţia bani cât face un singur om, dar cu o gură în plus de hrănit. N-am nevoie de o greutate în plus, Alidad, mi-a zis el pe numele fals cu care mă recomandasem, chiar dacă eşti uşor ca o pană.

S-a îndepărtat, iar cel care mă agresase înainte i-a tăiat calea imediat:

— Ai ochi buni pentru afaceri, prietene! L-aş putea pune la pământ pe oricare dintre indivizii ăştia, la orice oră, a gesticulat el cu un pahar de băutură închisă la culoare.

Pistolul mi-a ajuns în mâini într-o clipită, gata să-i înăbuşe în faşă orice intenţie. Am apăsat pe trăgaci. Paharul din mâna agresorului s-a făcut ţăndări înainte ca glonţul să se înfigă în peretele din spatele lui.

În arenă s-a făcut linişte. Atacatorul se uita mut la amestecul de sticlă, sânge şi băutură. Cineva din mulţime a izbucnit în râs, apoi conversaţia s-a reluat zgomotos.

— Nenorocitule!

Agresorului îi ieşea o bucată de sticlă prin deget.

— M-ai împuşcat!

— Nu, ţi-am împuşcat paharul. Nu-ţi face griji, tăria o să-ţi cureţe sângele!

Mi-am băgat pistolul la loc, sperând să nu fiu împuşcată şi eu.

— Cum spuneam înainte să fiu întrerupt, suntem în epoca modernă. Nu e nevoie de un sac de muşchi ca să tragă cu arma.

Ochii lui Parviz se plimbau când la atacator, când la mine. Negustorii ştiau valoarea lucrurilor, deci ştiau şi când primeau un chilipir.

— Plecăm de la Poarta de Vest la răsărit. Să nu întârziaţi!

Jin era lângă mine, punându-şi cămaşa, iar Parviz s-a făcut nevăzut.

— Nu cumva tocmai ai împuşcat pe cineva?

— Am reuşit să ne angajăm, dacă asta întrebi.

M-am scărpinat la ceafă, încercând să par sfioasă. După privirea pe care mi-a aruncat-o Jin, eram sigură că n-o să reuşesc.

— Şi l-am împuşcat doar în mână.

Jin a pus un braţ peste umărul meu, sprijinindu-se.

— Ştiam eu că-mi place de tine, Bandito!

Şi apoi i-a apărut zâmbetul acela ştrengăresc. Oi fi avut eu ochi de trădător, dar Jin avea un zâmbet care te făcea să-i cedezi duşmanului imperii întregi. De aceea simţeam eu că îl înţeleg dintr-odată perfect, deşi nu ştiu nimic despre el. Era genul care mă făcea să mă simt de partea cea bună, care mă făcea să cred că împreună putem face orice. Urmau şase săptămâni în care aveam să mă conving dacă era sau nu era adevărat.

12.

Am plecat în zori cu Caravana Genunchii Cămilei, cum ni se promisese. Credeam că eu cunosc deşertul, dar, privind la soarele ce răsărea pe cerul perfect senin, deasupra întinsului orizont auriu, am înţeles că asta este cu totul altceva. Marea de Nisip era uriaşă şi agitată. Caravana Genunchii Cămilei o trata ca pe ceva între un animal care trebuie îmblânzit şi un tiran în faţa căruia trebuie să te pleci. M-am simţit imediat acasă.

Peisajul se schimba dintr-un moment în altul, nisipurile mişcătoare făcându-mă când să alunec pe o dună, când să încremenesc nemişcat. Unele dune păreau nesfârşite – oricât mergeam, părea că n-o să ajungem niciodată în vârf. Vântul îţi tăia calea, aruncându-ţi în ochi şi în gură nisipul ca pe nişte şrapnel, deşi purtam sheema. La miezul zilei tot deşertul parcă s-a prefăcut în altceva şi din nisip s-a ivit o formă gigantică, din lemn, din care vântul smulsese bucăţi de vopsea roşie şi albastră.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe Jin, ferindu-mi ochii de soare cu mâna.

— O epavă, mi-a răspuns el.

Apoi nisipul a înghiţit-o tot atât de repede pe cât apăruse.

Când am aprins focul în prima seară, pielea mi-era carne crudă; mă durea tot corpul de la atâta mers, dar eram fericită.

Vreo şaizeci de oameni făceau parte din Caravana Genunchii Cămilei, plus vreo douăzeci de cămile şi mai bine, încărcate cu provizii şi marfă pentru negoţ. Anii petrecuţi călătorind împreună se vedeau clar: se mişcau de parcă erau o singură fiinţă atunci când şi-au aşezat tabăra.

— Aşa arată o mare adevărată? l-am întrebat eu pe Jin, luându-mi mâncarea să mă aşez lângă el pe o dună pe care nu cădea lumina focului.

El lansase un zvon cum că eu aş fi fost prins într-un incendiu când eram copil şi de aceea îmi era ruşine să-mi arăt faţa. Mi-am lărgit un pic sheema cât să mănânc, dar fără să mi-o dau jos.

— Marea nu e nevoie s-o traversezi pe jos, a spus el, înmuind o bucată de turtă în mâncare.

— Păi, şi marinarii ce fac toată ziua? Trândăvesc şi se îngraşă? l-am împuns eu în pântecele care era tot numai muşchi.

Iar când a râs m-am bucurat prosteşte. Înainte să apuce să răspundă, bătrânul Daud a vorbit din spatele focului.

— Dacă vă liniştiţi, copii, o să vă spun o poveste.

Povestitorul avea un glas adânc ca noaptea în deşert şi iute ca focul. Era un glas numai bun pentru a depăna poveşti.

— Mă întreb dacă te-ai lămuri cu povestea dintre Atiya şi Sakhr, mi-a şoptit Jin, tachinându-mă, întinzându-se spre mine.

Ştiam că doar încerca să mă enerveze.

— Poate ar trebui s-o spună pe cea a Străinului care şi-a forţat norocul.

— În zilele acelea ale noii lumi, i-am răspuns eu tot în şoaptă, Dumnezeu a privit spre Pământ şi a hotărât să-l umple. Din propriul său trup a făcut viaţa veşnică. Mai întâi, a făcut djinnii, apoi uriaşele păsări roc ce se înălţau spre cer, zburând de pe un vârf de munte pe altul, iar după aceea buraqii sălbatici care goneau dintr-o parte în alta a deşertului, până când s-a umplut Pământul.

— Mă întreb dacă m-ajută Dumnezeu să nu mai aud din nou povestea asta.

Chiar atunci m-a speriat o fată, aruncându-se pe neaşteptate în nisip între mine şi Jin. O cunoşteam deja: era Yasmin, fiica lui Parviz, prinţesa caravanei.

Isra, bunica ei, a trecut pe lângă noi şi a întins o mână pe deasupra mea ca s-o lovească peste cap, făcând să-i sară coada împletită până pe umăr.

— O să asculţi în linişte, Prinţesă Gură-Mare!

Cred că i se potrivea şi porecla aceea...

Yasmin a scos limba la bunica ei care tocmai plecase, înainte să se aplece spre mine.

— Bătrânul Daud spune povestea asta pentru binele vostru, să ştiţi! ne-a şoptit ea. E un avertisment despre primejdiile întunericului.

A dat din deget caraghios şi farfuria de tablă a fost cât pe ce să-i cadă de pe genunchi. Dar a prins-o, dând ochii peste cap în timp ce-şi îndesa mâncarea în gură, şi a vorbit cu gura plină:

— Cei de care ar trebui să ne feriţi, deşi n-am mai văzut strigoi pe-aici de ani.

La fel ca în Dustwalk, m-am gândit. Ultima oară văzusem un coşmar când aveam opt ani.

— În ziua de azi, problemele le fac mai degrabă oamenii muritori.

Isra a ridicat mâna de cealaltă parte a focului, ameninţând s-o plesnească. Prinţesa caravanei a făcut o mutră supărată, dar a tăcut lăsându-l pe Bătrânul Daud să treacă la povestea lui.

Toată lumea ştia povestea Primului Muritor, dar Yasmin nu greşise. Depanând povestea, Bătrânul Daud chiar ne privea cu subînţeles pe mine şi pe Jin. Aşa că l-am ascultat cu atenţie istorisind despre o epocă de aur când doar fiinţele primordiale mişunau pe Pământ. Despre cum, după ce foarte mult timp, Distrugătorul de Lumi a venit din adâncul pământului. A adus cu el un şarpe uriaş, negru, care a înghiţit soarele şi a pogorât noaptea nesfârşită, precum şi o mie de alte creaturi – monştri pe care-i numea „copii”, în afară de fiinţele primordiale numite „strigoi”. Când a ucis prima fiinţă primordială, Distrugătorul de Lumi a explodat şi aşa s-a născut prima stea de pe cerul întunecat. Dumnezeu făcuse fiinţele primordiale cu viaţă eternă, aşa că, atunci când au aflat că există moarte, ele s-au înfricoşat. Atunci a început primul război, iar când fiinţele primordiale s-au sfârşit, cerul nopţii s-a umplut. Neamul djinnilor, cele mai grozave fiinţe primordiale ale lui Dumnezeu, era atât de îngrozit de ideea de moarte, încât s-a unit, a strâns pământ şi apă şi, cu ajutorul vântului, a modelat o fiinţă şi i-a dat viaţă cu o scânteie de foc. Djinnii au făcut primul muritor. Să facă ceea ce îi înfricoşa cel mai mult, dar ce se întâmplă la orice război: să moară.

Şi, uite aşa, Primul Muritor a luat bucata de oţel şi i-a tăiat capul cu ea balaurului uriaş care-l înghiţise pe Dumnezeu în forma lui solară. Soarele a fost eliberat din gâtlejul monstrului, iar noaptea nesfârşită s-a sfârşit. Fiinţele primordiale s-au uitat la muritorul pe care-l făcuseră şi, uimite, au înţeles că lui nu-i era frică de moarte. El avea curaj să lupte tocmai fiindcă soarta lui era moartea.

Distrugătorul de Lumi adusese frica, iar Primul Muritor îndrăznise s-o înfrunte. Nemuritorii n-avuseseră nevoie de asta până atunci, dar muritorii da.

Atunci, fiinţele primordiale au mai făcut un muritor şi încă unul. I-au modelat după chipul mai şters al unui nemuritor – bărbaţi în loc de djinni, cai în loc de buraqi, păsări în loc de roci. Au făurit atât de mulţi, încât au ridicat o armată. În cele din urmă, din pricina caracterului muritor, Distrugătorul de Lumi a fost învins. Stăpânirea lui asupra pământului a luat sfârşit, iar creaturile au fost lăsate de izbelişte, iar acum bântuiau deşertul în noapte.

Când povestea s-a isprăvit, în aer se simţea vraja tăcută ţesută de cuvintele Bătrânului Daud. Apoi lumea a revenit în forţă, cea pentru care Primul Muritor luptase şi murise, lumea plină de pălăvrăgeală şi fum de pipă, iar Isra a mustrat-o pe Yasmin pentru halatul ostentativ pe care i-l găsise printre haine.

— Îţi iau eu ceasul, m-am oferit când Yasmin s-a dus la bunica ei, dând ochii peste cap, iar tabăra s-a aranjat în jurul nostru.

Mă simţeam vie. Împlinită de deşert. Arzătoare.

— Oricum n-aş putea să dorm…

— După asta, cred că prefer să rămân treaz.

Jin mi-a întins ceva de băut prin spaţiul gol dintre noi.

— Acum mă tem că o să mă mănânce un strigoi în somn.

— În Dustwalk se spune că doar pe păcătoşi îi mănâncă.

Am luat o înghiţitură din sticlă şi i-am întins-o înapoi.

— Şi pe necredincioşii ca mine, a adăugat Jin.

— Tu nu crezi în Dumnezeu?

— Am fost în multe locuri, a răspuns el, şi am auzit de multe lucruri pe care oamenii le cred adevărate. Când toţi par atât de siguri, e greu să-ţi dai seama cine are dreptate.

Nu mă mai gândisem dacă eu cred în Dumnezeu sau nu. Credeam în poveştile din Cărţile Sfinte aşa cum credeam şi în poveştile despre Primul Muritor sau Prinţul Rebel Ahmed. Pentru mine nu contau dacă sunt adevărate. Aveau suficient adevăr despre idei mai nobile, despre eroi, jertfă şi despre lucrurile pe care fiecare şi le-ar fi dorit pentru sine.

— Tu zici că în Miraji Dumnezeu i-a făcut pe nemuritori, pe djinni, din foc, iar ei le-au dat viaţă primilor muritori. În Peninsula Ioniană se spune că nemuritorii înşişi sunt zei şi că ne-au creat pe noi, oamenii, ca să se distreze. Cei din Albish susţin că toate lucrurile s-au născut din râu şi din copaci,

create de sufletul acestei lumi, atât muritori, cât şi nemuritori. Gallanii cred că nemuritorii şi metamorficii nu se deosebesc deloc – şi unii, şi alţii sunt unelte ale Distrugătorului Lumii şi că un alt zeu decât al tău a făcut omul pentru a-l distruge şi pentru a-i curăţa pământul.

Nemuritorii pot fi ucişi de fier. Ca şi strigoii. Dar ideea de a ucide un djinn mi-a scos la suprafaţă latura rebelă. Relaţia dintre oameni şi nemuritori era tare complicată. Existau o mie de poveşti despre muritori care urmăreau djinni, le aflau numele reale şi le foloseau ca să le captureze. Dar nemuritorii erau forţe ale naturii. Făpturi ale lui Dumnezeu. Vechi de când lumea şi pământul. Viaţa noastră scurtă nu însemna nimic, pe lângă viaţa lor veşnică. Uciderea nemuritorilor fusese opera Distrugătorului de Lumi. Omul fusese născocit pentru a-i salva.

— De-asta ne folosesc gallanii pistoalele?

— Acum le folosesc mai degrabă împotriva altor oameni, a spus el. Au şters de pe faţa pământului nemuritorii din ţara lor cu mult timp în urmă. Acum lucrează la tot ce e în jur.

— Ca şi Xicha.

Ochii mi s-au oprit pe gulerul ridicat de la cămaşa lui, unde avea tatuajul. Până atunci nu-mi dădusem seama că, în sinea mea, încă eram furioasă pe el că aruncase în aer fabrica din Dustwalk. Fie că îi rănise pe gallani, fie că nu, distrusese şi tot Ultimul Ţinut. Desigur, erau mulţi inşi acolo care nu meritau decât să moară de foame, dar mai erau şi oameni ca Tamid, care nu învăţaseră să urască locul acela aşa cum ar fi trebuit. La fel şi verişoara mea, Olia, care din când în când îmi surprindea privirea pe la spatele lui Farra şi dădea ochii peste cap, împreună cu mine. Şi verişoara mea micuţă, Nasima, care încă nu se prinsese c-ar trebuit să-i fie ruşine că se născuse fată. Oamenii aceştia nu meritau să moară de foame.

Pe de altă parte, ţara lui Jin nu meritase să fie invadată aşa cum o făcuseră mirajinii. Jin şi-a ridicat gulerul.

— Gallanii au fost ţinuţi departe de vecinii lor o mie de ani. Când se dădea între magie şi sabie, lupta era dreaptă. Gallanii însă sunt înarmaţi cu pistoale acum, iar magia sângerează peste tot.

— Şi atunci, în *ce* crezi? am întrebat eu.

— Cred că în zilele noastre banii şi armele te pot susţine mult mai mult decât magia într-un război.

— Dacă ar fi aşa, acum ai trăi în bogăţie într-un oraş mare, într-un pat moale şi cu cinci neveste. N-ai arunca în aer fabrici la capătul lumii.

— Cinci neveste? a izbucnit el în râs cu gura pe sticlă. Nu ştiu dacă aş face faţă la atâtea.

N-am mai spus nimic. Mă obişnuisem cu Jin. Dacă-i dădeam suficient timp, de cele mai multe ori îmi spunea adevărul.

— Întotdeauna am crezut că pământul îşi face fiinţele primordiale cum îşi face şi muritorii. În pădurile şi dealurile verzi de la vest, magia lor creşte din pământ. În nordul îngheţat, iese târându-se din gheaţă. Aici, iese arzând din nisip. Lumea creează ceva fiecărui loc în parte. Peşte pentru mare, păsări roc pentru cerul munţilor şi fete cu soarele pe piele şi ţintă perfectă într-un deşert în care slăbiciunile pot fi fatale.

Nimeni nu mă mai descrisese aşa. Privirea lui s-a îndepărtat prea brusc ca să am timp s-o pătrund.

— Desigur, fratele meu ţi-ar spune că fiinţele primordiale sunt doar manifestări pe pământ ale singurului Dumnezeu Creator. Asta spun noii filosofi.

— Tu ai un frate?

De cum am pus întrebarea, am înţeles din expresia lui că fusese o scăpare. Nu voise să-mi spună. Dar nu putuse să se abţină.

— Unde e?

Jin s-a ridicat, scuturându-şi nisipul de pe mâini.

— Până la urmă, cred că o să-ţi accept oferta să-mi acopăr ceasul.

13.

Deşertul rămânea neschimbat. Timp de şase săptămâni, n-am văzut decât nisip şi cerul albastru. Băşicile din tălpi ajungeau să sângereze doar ca să facă loc altora. Neliniştea pe care mi-o ascunsesem în adâncul sufletului toată viaţa nu se potolea aşa de uşor. Eram în drum spre Izman şi nu mă mai simţisem nicicând atât de energică.

Noaptea, când restul taberei dormea, îmi scoteam sheema şi respiram. Stăteam de pază cu Jin pe tura lui până când eram destul de obosită încât să adorm un pic înainte de tura mea. Mă învăţa cuvinte în alte limbi, deprinse pe când era marinar. După prima lună, puteam să ameninţ şi să înjur de mamă în graiurile celor din Xicha, Albish şi Gallan. Mi-a arătat şi cum îi rupsese încheietura lui Dahmad la groapa de lupte, mişcare pe care o învăţase de la un marinar jarpurian, într-un port din Albish. O dată l-am întrebat şi de nasul lui spart... Mi-a spus că-l lovise o fată mirajină, iar fratele lui i-l rearanjase. Uneori mai pomenea de fratele lui, de parcă uita să se controleze în preajma mea. În rest, vorbea liber despre orice. Îmi povestea despre locurile pe unde fusese, despre ţărmurile străine unde debarcase şi despre ce făcuse şi a trezit în mine un dor nebun de a vedea Palatele de Aur de la Amanpour şi de a simţi o podea de corabie sub tălpi. Poveştile despre Izman fuseseră ale mamei mele. Lumea însă era mult mai mare decât îmi istorisise ea şi o dată sau de două ori mi-a trecut prin cap că aş putea merge oriunde vreau.

Am înţeles că ne apropiam de capătul deşertului imediat ce am văzut la orizont şi altceva decât dune de nisip.

— Se numeşte Valea lui Dev, mi-a zis Jin în timp ce se instala tabăra.

Eram în imediata ei apropiere.

— E o îngrămădire de munţi şi canioane tot drumul, la graniţa cu Miraji. Se spune că a apărut în timpul războiului împotriva Distrugătorului de Lumi. Înaintea omenirii.

— Ce bătălie pe cinste!

Probabil că mai aveam două zile de mers până acolo. Două zile nu era aşa mult... Am privit prin întunericul nopţii. Nisipul

se rostogolea într-un val nesfârşit, albăstrit de lumina stelelor, aşa că ar fi fost greu de bănuit unde se întâlnea cu cerul, dacă n-ar fi fost explozia de stele de deasupra noastră.

— Mergem de aproape două luni. Stelele şi-au schimbat locul.

— Un căpitan de pe unul din vasele pe care am lucrat putea să navigheze lăsându-se călăuzit de stele.

— Iar tu ai nevoie de o busolă stricată…

Ca de obicei, când am pomenit de busola stricată, n-am primit de la el decât o zvâcnire uşoară a buzei. *Unde mergi*?

— Vrei să-ţi iau eu ceasul?

Era un obicei pe care ni-l făcuserăm încă din prima noapte.

— Nu eşti normală, a comentat Jin, frecându-şi palma peste faţă. Deşertul ăsta ar stoarce de energie orice bărbat.

— Eu nu sunt bărbat, am răspuns eu. Şi încercam doar să fiu drăguţă, aşa că…

— Nu, stai puţin!

Degetele i s-au încleştat în ale mele prea iute ca să reacţionez, trăgându-mă jos lângă el. Am simţit o vibraţie puternică prin mine înainte să-mi dea drumul la fel de iute.

— Îmi pare rău, doar că mi-a ajuns până peste cap să văd nisip peste tot.

— Eu sunt prea obişnuită cu el.

M-am uitat fix la dune. Parcă nu se terminau nicăieri, dar orizontul părea mai aproape datorită munţilor.

— Îţi intră adânc în suflet după un timp.

— Este şi pe pielea ta.

A întins o mână şi, înainte să-mi dau seama, palma i se odihnea peste obrazul meu, caldă şi un pic aspră. Degetul mare m-a mângâiat pe pomeţi. O cascadă de fire de nisip mi-au căzut în urma lui de pe faţă, acolo unde fusese atins, lăsând o senzaţie de frison fierbinte.

— Amani, mi-a spus fără să-şi dezlipească mâna de pe chipul meu, să fii atentă când ajungem în Dassama! În oraş şi-au făcut tabără soldaţii gallani încă de acum câţiva ani. Sunt aproape la fel de mulţi ca mirajinii dintre zidurile lui.

— Când nu sunt eu atentă? am căutat eu să fac o glumă, dar adevărul e că eram prea emoţionată de atingerea lui.

— Tu n-ai niciodată grijă! a replicat Jin prefăcut, în timp ce degetul lui îmi trasa un model pe obraz, iar ochii îl urmăreau de

parcă ar fi vrut să-l ţină minte. Dacă în momentul ăsta s-ar uita cineva din caravană încoace, ai fi demascată.

Mi-a mângâiat cu mâna conturul feţei. Simţeam cum atingerea lui îmi făcea respiraţia neregulată.

— I-aş zice că acum tu nu eşti atent.

A părut surprins. Şi-a luat mâna repede. În locul ei am simţit o durere rece.

— În plus, am continuat, o să fii cu mine. Câte necazuri ar putea să îndure Atiya, dacă-l are alături pe Sakhr?

L-am pus la încercare, folosindu-mă de greşeala lui în titlul poveştii. Povestea de dragoste dintre Atiya şi Ziya chiar era minunată. Atiya şi Zakhra era doar o glumă a noastră.

N-a răspuns nimic. În cele şase săptămâni, învăţasem ce înseamnă tăcerea lui Jin. Însemna că-mi ascunde ceva. Dintr-odată, ideea de-a ajunge la Dassama, de a merge pe drumurile noastre separate nu mai părea posibilă. Mătuşa mea Safiya avea acelaşi sânge cu mine, dar pe Jin îl cunoşteam. Şi nu voiam să-l părăsesc. El făcuse ca lumea să pară mai mare. Voiam să merg în ţările în care mersese şi el, dar, mai mult decât orice, îmi doream să-mi ceară să mă duc cu el. Din păcate, timpul nostru împreună se scurgea.

În lumina palidă a dimineţii, la orizont, munţii arătau ca nişte dinţi îngălbeniţi şi sparţi. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât era mai rău. Ideea că o să ajungeam la Dassama, sfârşitul deşertului şi prima civilizaţie pe care urma s-o vedem după săptămâni întregi, era tot mai prezentă în gândul celor din caravană pe măsură ce ziua îşi intra în drepturi. Picioarele, pe care de obicei le târâm prin nisip cu stoicism, s-au mai însufleţit. Copiii mai mici alergau de la un capăt la altul al şirului de cămile, încercând să convingă pe oricine asculta să le dea câţiva louzi ca să-şi cumpere ceva bun când ajung la Dassama. Bărbaţii şi femeile începeau să-şi dorească cu glas tare un pahar de ceva rece. Isra îl dojenea cu asprime pe Parviz cum că de data asta proviziile aproape că nu fuseseră de ajuns. Cum că trebuia să ne aprovizionăm iar imediat ce ajungeam în oraş. Yasmin îşi ţinea verişorii ocupaţi cu un joc pe care-l numea „Când o să ajung eu în oraş”.

— Când o să ajung eu în oraş, o să-mi scot picioarele şi o să-mi iau altele noi care nu dor aşa de tare, dramatiza Fahim, lăsându-şi capul şi braţele în jos ca o păpuşă de cârpă.

— Când o să ajung eu în oraş, intervenea şi sora lui, trăgându-l de poalele cămăşii, o să mănânc o sută de prăjituri yazdi.

— O sută! a căscat ochii Yasmin, prefăcându-se uimită. Unde o să mai ai loc după ce o să mănânci o sută de curmale şi o sută de pui?

Bifase lista de mâncăruri pe care şi le promisese fetiţa. Cum aveam o foame de lup, m-am străduit să-mi controlez stomacul ca să nu scoată cine ştie ce sunete.

— Dar tu, Alidad? a întrebat Yasmin, încercând să mă atragă în jocul lor. Tu ce o să faci când ajungem la Dassama?

Ca să fiu sinceră, tot ce-mi doream era să mă spăl atât de mult încât praful de pe piele să prefacă băile într-o machetă a Mării de Nisip. Doar că nu puteam face asta fără să-mi divulg secretul.

Pe măsură ce ne apropiam de marginea deşertului, mintea mea era acaparată de Izman mai mult decât de Dassama.

Mama îmi vorbea atât de des despre cum voia ea să se întâlnească cu sora ei în Izman, încât asta devenise un fel de rugăciune în casa noastră, când nu era tata acolo. Dar nu ştiam dacă-mi mai doream asta. Nu mai ştiam nici măcar dacă îmi dorisem eu sau dacă mama îşi dorise suficient de puternic pentru amândouă ca să ne motiveze în toţi anii ăştia.

Până şi legendara mea mătuşă putea fi la fel de rea ca mătuşa Farra, dar, chiar dacă n-ar fi fost aşa, nu eram sigură că vreau să-mi predau viaţa oricui altcuiva care dorea să se facă stăpân pe ea.

Apoi, despre Jin ştiam un pic mai mult decât nimic.

Aveam ochii lipiţi de spatele lui Jin, care era tocmai în faţă, când mi-am dat seama că se oprise caravana.

— Ce se întâmplă?

Yasmin a pus o mână pe capul lui Fahim ca să-l oprească în loc.

Un murmur s-a răspândit în caravană, iar oamenii ridicau capul străduindu-se să vadă până în faţă, apărându-şi ochii de soarele apusului. Or fi vrut ei să vadă, dar o caravană funcţionează după ordine. Doar că nu pentru mine.

Am luat-o la fugă spre partea din faţă a caravanei, care ajunsese pe coama unei dune. Parviz stătea mai sus decât mine, Jin era lângă el, cu sheema dată jos, iar eu urcam prin nisip.

Cămilele se lăsaseră pe genunchi să se odihnească, fără să înţeleagă de ce ne-am oprit.

Am ajuns pe creasta dunei, lângă ei. La început, nici eu nu puteam înţelege.

Unde ar fi trebuit să fie Dassama erau nişte ruine. Ziduri vechi, pe jumătate dărâmate, stăteau în soarele care apunea. Ultimele raze de lumină le umbreau şi se întindeau în nisip. Apoi am înţeles că nu erau umbre.

Mi s-a uscat gura.

— Cum poate să ardă nisipul? a întrebat Jin foarte încet, eu păşind lângă el.

•

Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât arăta mai rău. Unde nu se înnegrise, piatra se făcuse scrum. Din loc în loc, însuşi nisipul era negru sau întărit prin ardere. Nu vorbeam în timp ce rătăceam prin ce mai rămăsese din străzile înguste şi casele carbonizate. Aici nu fusese un incendiu. Incendiul e ceva căruia oamenii îi supravieţuiesc, ceva de care fug şi care se stinge înăbuşit în nisip.

Jin a fost primul care a rostit ce gândeam amândoi, prea încet ca să audă şi restul caravanei.

— Nu e niciun cadavru.

— Cadavrele ard mai uşor decât piatra.

Am lovit cu piciorul o piatră şi ce mai rămăsese din ea s-a spulberat în bucăţi.

— Niciun foc nu s-ar aprinde aşa decât dacă tot locul ar fi înecat în ulei.

— A fost o bombă, a zis Jin.

Nu era o întrebare, dar asta nu însemna că are dreptate.

— Nu se potriveşte cu modelul, am răspuns eu.

— De unde ştii tu? m-a privit Jin pieziş.

— Ei, hai! am încercat eu să fac haz.

Vântul care bătea şi încerca să-mi smulgă sheema avea gust de cenuşă şi-mi venea să vomit.

— Adică n-ai aprins praf de puşcă atunci când erai mic doar ca să arunci ceva în aer?

— N-am crescut toţi lângă o fabrică de arme, a râs Jin.

— Când explodează, o bombă are întotdeauna un centru, am dat eu din umeri. Aici însă clădirile sunt arse pe toate părţile.

Ca şi cum ceva s-ar fi prăbuşit de sus şi ar fi inundat oraşul cu foc. Mi se părea ceva cunoscut, dar nu pricepeam de ce. Am dat roată unui colţ de ruină, după care m-am oprit brusc.

— Şi o bombă nu iartă nici casele de rugăciune.

În mijlocul nenorocirii, o singură clădire uriaşă, cu cupolă, din tot oraşul rămăsese întreagă. Zidurile-i erau încă de un alb strălucitor, semnele incendiului oprindu-se la mică distanţă de ea.

— Ce anume o fi provocat asta? am îngăimat eu.

— Ceva anormal, a zis el.

— Mai avem o problemă.

Cutreieraserăm până în inima oraşului când eu am atras atenţia la grămada de metal şi piatră topite din mijlocul pieţei.

— Cred că aici a fost fântâna.

Era evident că, simţind la fel, cei din caravană au fost cuprinşi de frică. Nimeni nu cunoştea valoarea apei mai bine decât oamenii deşertului.

— Câtă apă mai avem? a întrebat Jin, ridicând tonul când l-a strigat pe Parviz.

— Ne mai ajunge pentru o zi, a răspuns Parviz încruntat. Două, dacă o folosim în raţii. Până la cea mai apropiată aşezare mai e un drum de patru zile.

— Nu şi dacă mergem noaptea, am spus eu.

— E prea periculos să mergem noaptea.

Vorbise un bărbat numit Oman cel Înalt. Îi ziseseră aşa ca să-l deosebească de ceilalţi trei Oman din caravană.

— Sunt prea multe lucruri care ar mânca un om de viu.

— Nu de asta ne plătiţi?

Jin stătea cu braţele încrucişate peste piept. Ochii parcă îi priveau picioarele, dar de fapt se uita în gol. Parcă se gândeau la treburi mai serioase decât că am fi putut muri cu toţii de sete.

— În plus, n-aud nicio idee mai strălucită.

Un moment s-a lăsat o linişte plină de încordare, apoi Parviz a încuviinţat, cu o mutră solemnă.

— Mergem, atunci, a zis, întorcându-se rapid cu ochii la cei din jur. Şi ne rugăm la fiecare pas.

14.

Noaptea era altfel în deşert când nu eram la marginea focului de tabără, când nu mai erau râsete, muzică şi poveşti din caravană care să acopere sunetul venind din întuneric. Noaptea, în deşert, unele lucruri făceau zgomot sub nisip. Lucruri care ţipau din munţi. Acum le auzeam pe toate.

Oamenii din Genunchii Cămilei se ţineau aproape unul de altul. Se auzea doar cum înghiontesc animalele şi şoptesc rugăciuni. Chipul lui Yasmin era palid în lumina lămpii ce se legăna în spinarea celei mai apropiate cămile. Unul dintre verişorii mai mici îi adormise cu capul pe umăr.

— Mai sunt trei ore până la răsărit, a spus Jin, privind cerul.

Am dat din cap. Noaptea părea lungă.

— Jin, am şoptit, uitându-mă pieziş la Parviz, care aducea o cămilă mai în faţă, ştii ce s-a întâmplat în Dassama?

El n-a răspuns.

Am auzit un sunet şi m-am oprit din mers atât de brusc, că a intrat în mine. M-a cuprins ferm cu un braţ.

— E ceva acolo.

Când m-am îndepărtat, am scos pistolul.

— Ceva ne urmăreşte pe întuneric.

Aşteptam să-mi spună că de frică îmi imaginez lucruri. Dar a scos şi el pistolul.

— Unde?

Acum, asta era o întrebare la care era mai greu de răspuns... M-am întors încet de unde eram la cârma caravanei, privind prin strălucirea difuză a lunii şi a celor câteva lămpi cu ulei agăţate de cămile ca nişte bălţi de lumină.

L-am zărit o clipă înainte să sară. Strigoiul s-a desfăcut dintr-o minge vâscoasă de piele şi s-a făcut numai membre şi aripi negre, transparente, iar gura uriaşă, deschisă a scos un sunet ascuţit când a făcut saltul.

Atunci am tras. Câţiva din caravană au ţipat şi, auzind zgomotul, s-au ascuns.

Glonţul meu l-a nimerit fix în piept. Maţele negre i s-au împrăştiat în nisip. Creatura a scos încă un sunet înfiorător. De

data asta, din adâncul întunericului i-au răspuns o sută de glasuri asemănătoare.

Am întors leşul cu vârful piciorului.

— E un coşmar.

L-am recunoscut, deşi nu mai văzusem unul de când eram copil. Era genul care-ţi scoate sufletul.

Acum ochii mei obişnuiţi cu întunericul îi puteau vedea. Gonind prin nisip, aripile lor sinuoase crestau întunericul. Se hrăneau cu frică, în loc de carne şi sânge. O singură muşcătură veninoasă îşi trimitea victimele într-un somn neliniştit, în timp ce altul venea să sugă frica sângerând din prima muşcătură. Unii spuneau că-ţi storc şi sufletul din tine. Majoritatea oamenilor nici nu se mai trezeau după o muşcătură de coşmar.

— Focul din Dassama trebuie să-i fi alungat din munţi, a spus Jin.

— Zi tu dacă nu suntem noi cei mai ghinionişti oameni!

Am verificat un pumn de gloanţe în buzunar.

— Toată lumea să stea aproape de lumină! a strigat Jin la caravană.

Strigoii nu puteau vâna ziua. Lumina focului nu era chiar acelaşi lucru, însă era cea mai apropiată de lumina zilei.

— Asta nu schimbă nimic. Mergem mai departe şi...

— Un metamorfic!

Era vocea lui Oman cel Înalt. Am ridicat brusc pistolul, gata să înfrunt noul monstru, uitându-mă la ce arăta degetul lui Oman cel Înalt.

Doar că arăta spre mine.

Sheema îmi căzuse când trăsesem, iar acum părul îmi cădea până la umăr, descoperindu-mi faţa.

Înciudat, Oman cel Înalt s-a apropiat de mine cu paşi lungi. Jin a ajuns în faţa mea din doi paşi. L-a înşfăcat de piept pe Oman cel Înalt cu trei paşi înainte ca el să ajungă la mine, avertisment pe care l-ar fi putut transforma uşor într-un gest mai dureros, dacă ar fi vrut.

— Gândeşte-te mai bine la următoarea mişcare, prietene!

— E un metamorfic, a scuipat Oman cel Înalt, deşi îşi dădea seama că nu trebuie să strângă mai tare mâna lui Jin. Şi-a schimbat forma.

— Nu.

Parviz a ridicat torţa ca să mă vadă mai bine.

— E o mincinoasă.

— De fapt, te-am păcălit, nu te-am minţit.

Era o uşurare să vorbesc cu vocea mea naturală, deşi era încordată de o iluminare falsă.

— Diferenţa e că voi vă puteţi învinovăţi atât pe voi, cât şi pe mine.

Nu mai tremuram. Nu mai voiam să tremur, chiar dacă toată caravana se uita la mine de parcă aş fi fost o anomalie.

Isra i-a şoptit mai tare lui Jin:

— Deci să înţeleg că ea nu e fratele tău?

Apoi mi-a aruncat o privire.

— Şi eu, care te credeam bun de însurat cu tânăra Yasmin! Ar fi trebuit să bănuiesc când ai ascultat-o cu atâta atenţie. Niciun bărbat nu face aşa ceva.

Parviz mă măsura din priviri, cum făcuse şi în Massil. Nu ştiam ce vede. Poate acelaşi copil cu pistol, doar că acum aveam sâni şi şolduri şi nu mai eram chiar un copil.

— Cum să am încredere într-o fată să ne ţină în viaţă?

— Tată! l-a apostrofat cu reproş Yasmin, dar o mână ridicată a redus-o la tăcere.

Parviz a fluturat cu mâna spre deşert, la coşmarurile care ne pândeau în beznă.

— Voi aţi insistat să mergem noaptea. Uite unde am ajuns!

— E mai bine decât să murim de sete, i-am întors-o.

Tot ce avusesem în deşert, sentimentul de libertate sălbatică, de putere, dispărea cu fiecare cuvânt pe care îl rostea Parviz. Mulţimea se agita.

— Femeile sunt mai slabe la minte decât bărbaţii şi la inimă asemenea, a comentat Parviz, scuipând. Am fi fost în siguranţă pe lumină, dacă nu erai tu.

Asta m-a durut. După aproape două luni în care avuseseră încredere, asta a pus capac.

— Orice aş fi, sunt cea mai bună şansă a voastră să treceţi de noaptea asta, am răspuns eu, înghiţindu-mi durerea provocată de jignire.

În deşertul ăsta nu puteam depăşi deloc convingerea celorlalţi că n-am nicio putere, din moment ce nu sunt bărbat.

— Trebuie să ne continuăm drumul. Toată lumea să rămână la lumină şi ţineţi în mână orice bucată de fier. Dacă mişcă ceva, tragem.

Oamenii au privit la Parviz, care se uita când la mine, când la Jin.

— Faceţi cum vă spun ei! a poruncit el într-un sfârşit, iar caravana s-a pus în mişcare.

Apoi, întorcându-se spre noi, a adăugat:

— Fă aşa încât să prindem răsăritul în viaţă şi nu o să rămâi fără plată!

Coşmarurile erau obosite, dar flămânde. Se ţineau în afara cercului de lumină, dar ori de câte ori zăreau o umbră săreau în aer cu o bătaie de aripi care bloca lumina stelelor.

Se mai descărca câte un pistol, iar ele cădeau, zdrobindu-se de nisip. Legăturile strânse în jurul meu, care mă făceau să par ce nu eram, le simţeam de două ori mai strânse când trăgeam spre deşert. Le-am desfăcut repede la adăpostul hainelor. Fără să las pistolul, mi-am scos straiele. I-am aruncat legăturile lui Oman cel Înalt, iar el le-a prins, vizibil dezgustat.

— Foloseşte-le la mai multe torţe! Oricum, împuşc mai bine când pot să respir.

În general, împuşcam la întâmplare. Coşmarurile erau negre ca noaptea ce ne înconjura. Arătau ca nisipul până se lansau, lumina torţelor expunându-le doar cu o secundă înainte să fie prea târziu.

Dar pentru mine nu era niciodată prea târziu şi nici nu ratam.

Trăgeam foc după foc, ca în transă, în timp ce mintea mi se lăsa dominată de mâini şi de trăgaci. Noaptea însemna ţipete, miros de praf de puşcă şi sunetul armei mele când o încărcăm cu un nou cartuş.

Am tras încă o dată, două gloanţe la rând. Două coşmaruri coborau, iar pistolul meu suna a gol. Încercam să ajung la alte gloanţe înainte să se zbată ultimul. Degetele mele au dat peste doar trei gloanţe. Doar trei!

Mi-am venit în fire imediat.

Mâinile-mi tremurau un pic în timp ce le-am încărcat. Cerul avea culoarea unei răni ce se vindecă. Undeva, la orizont, soarele întârzia să apară. Nu ştiam dacă pot face astfel încât cele trei gloanţe să mă ţină.

Un coşmar s-a desprins dintre umbrele de la doi paşi depărtare şi, înainte ca ochii mei să poată desluşi ceva, am tras.

Acum îmi mai rămăseseră două gloanţe. Încă un coşmar mort, dar alte zeci mişunau prin nisip. Am mijit ochii, obosită.

— Eşti teafără?

Jin mi-a pus mâna pe umăr, dar era cu ochii la deşert. Strălucirea palidă de la orizont îi arunca lumini şi umbre pe falcă.

— Încă suflu, am spus. Şi tu.

— Ştii, e o vorbă pe mare. Cer roşu la răsărit. Marinari, fiţi gata!

M-am uitat la orizont.

— Mda… acum e cam târziu să fii gata. Ieri am fi avut nevoie.

Mi-am pocnit degetele; mă dureau mâinile de la cât de tare strânsesem arma.

— Câte gloanţe mai ai?

Jin a dat din cap, întinzând mâinile goale. Am vrut să-mi încarc pistolul. Degetele mele obosite au bâjbâit după glonţ.

— Nu, a scuturat Jin din cap. Tu tragi mai bine.

— Un glonţ de fiecare, aşa e drept. Tu acoperi spatele, eu stau în faţă.

Jin a ezitat doar o clipă. Apoi a luat glonţul şi a deschis încărcătorul în timp ce eu ţinteam deşertul cu pistolul meu atât cât să aibă timp să-şi încarce arma şi să se întoarcă. De-acum soarele aproape ieşea…

Două au sărit dintr-odată. Am ochit-o pe a doua. Am ezitat. Fugea pe nisip drept spre Yasmin. Scâncea. Jin a împins-o deoparte, trăgând înainte ca să pot eu să ţintesc.

Coşmarul s-a năpustit spre pieptul lui Jin. Colţii i s-au înfipt direct în inimă.

Am tras fără să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla, dacă aş rata bestia şi aş nimeri băiatul sau că oricum era prea târziu ca să poată fi salvat. Ultimul glonţ i s-a înfipt coşmarului în cap, iar bestia s-a prăbuşit de pe Jin bătând din aripi şi şi-a dat duhul pe nisip, în timp ce soarele se ivea la orizont.

Auzind toată hărmălaia făcută de ţipetele şi de fuga coşmarurilor, care s-au îngropat în adâncul pământului, deşertul s-a trezit din somn.

M-am dus iute lângă Jin, cu inutilul meu pistol.

— Hei! Hei!

L-am lovit uşor ca să nu mă uit la rana uriaşă, neagră făcută de muşcătura din pieptul lui şi la sângele şi otrava care i se

amestecau chiar sub tatuaj. Primise o doză de venin direct în inimă, fără îndoială. A mea sigur bătea repede cât pentru amândoi.

Mâinile-mi tremurau atât de tare, că nu-i găseam pulsul. Avea ochii închişi, trupul lăbărţat, iar pistolul era încă în mâinile lui, de parcă ar fi fost un soldat căzut la datorie. În cele din urmă, i-am văzut pieptul ridicându-se şi coborând încetişor, cu respiraţia aproape imperceptibilă.

O umbră prelungă a razelor dimineţii s-a lăsat peste noi. M-am uitat printre gene la Parviz.

— Ajută-mă!

Nu-mi plăcea să mă milogesc, dar, dacă tot eram deja în genunchi, nu mai conta… Mai jos de atât nu mă puteam coborî.

— Sigur moare dacă nu e tratat cum trebuie, a spus Parviz, apreciindu-l pe Jin la valoarea lui abia acum, când era rănit.

Pulsul i-l simţeam prea slab sub degetele mele.

— Tot suntem la o zi depărtare de orice aşezare civilizată.

Am încercat să-mi amintesc cât timp îi ia otrăvii de coşmar să ajungă în tot corpul. O noapte? O zi? Mai puţin?

Parviz şi-a frecat barba cu degetele:

— Risipim degeaba lumina soarelui.

Avea dreptate. M-am aşezat sub umărul lui Jin ca să-l pot ridica în picioare.

— Ajută-mă să-l duc la o cămilă!

Parvis s-a încruntat de parcă n-aş fi avut minte. Bănuiesc că aşa credea, din moment ce nu mai eram bărbat…

— E ca şi mort. Morţii nu sunt decât nişte greutăţi în plus.

— Jin încă n-a murit.

Simţeam că m-ar fi ajutat, dacă încă m-ar mai fi crezut băiat.

— Şi toţi de aici ar fi morţi, dacă n-ar fi fost el.

— Şi o să bem toţi în cinstea lui când o să ajungem la un han bun.

Parviz însă n-a şovăit.

— Dar până atunci avem foarte puţină apă şi e păcat s-o iroseşti pe un băiat care nu mai apucă nici ziua de mâine. Poţi să rămâi cu el şi să mori şi tu sau poţi să vii cu noi. Doar că trebuie să te hotărăşti repede.

Avea dreptate. Jin era ca şi mort, iar eu jurasem că nu voi muri în acest deşert; nu pentru altcineva. Îi spusesem cândva

lui Jin că nu merită să mor pentru el. Nu cât timp eram aşa de aproape de Izman.

Ar fi atât de simplu.

Nu. Era vorba despre Jin. Ar fi imposibil. Uram Dassama fiindcă n-am vrut să merg pe alt drum. Îmi doream să rămân cu Jin mai mult decât doream să ajung la Izman. Îmi plăcea să mă bucur de viaţă alături de el în deşert. Ca şi când am fi fost egali. Ca şi când am fi fost o pereche. Prea uniţi pentru a putea fi despărţiţi atât de uşor.

Mă gândeam la ruinele din Dassama. Deşertul n-avea milă şi nici nu merita aşa ceva. Îi lăsa să moară pe cei slabi, dacă nu cumva chiar îi ucidea de-a dreptul...

Dar nu pe Jin, care aparţinea altei ţări. Care n-aparţinea deloc acestui deşert – cel puţin, nu cât să moară cu el... sau ce tâmpenie încerca el să facă. El nu merita să fie lăsat în urma de o fată pentru propria ei viaţă.

Aşa cum făcuse şi cu Tamid.

— N-ai decât să pleci în civilizaţie sau să te duci naibii, la cât îmi pasă mie!

Simţeam cum mi se întinde nisipul sub picioare până când n-a mai rămas nimic altceva pe lume, până când marea s-a îndepărtat din ce în ce mai mult.

— Nu-l las să moară.

15.

Am scos cuţitul din cingătoarea lui Jin. Exista milă, dar exista şi scăparea laşului, iar laşii plecaseră mai departe. Am apăsat cu cuţitul pe rană şi veninul negru a ţâşnit pe lamă. Am şters-o de cămaşa mea înainte s-o pun iar pe rană. Apoi am repetat mişcarea, până când m-a usturat gâtul de la arsura soarelui şi a început să iasă mai mult sânge decât lichid negru.

— Jin!

L-am lovit tare peste faţă. A strâns ochii mai tare, aşa că l-am lovit din nou. De data asta a deschis ochii.

— Jin! l-am apucat eu de umeri. Să nu îndrăzneşti să adormi din nou!

A deschis ochii cât să mă vadă.

— Unde..., a îngăimat el.

— Au plecat mai departe.

M-am lăsat pe spate. Trebuia să mergem pe urmele celor din Genunchii Cămilei ca să ajungem la civilizaţie. Ca să primim ajutor. Ceva medicamente.

— Şi noi am rămas aici?

Mi-a aruncat o privire crucişă, apoi a râs cu jumătate de gură.

— Eu ori visez, ori am murit.

Trebuia să-l ţin de vorbă cât mai mult.

— Mă visezi des?

— Vise, coşmaruri, nu sunt sigur.

A întins mâna, parcă să se asigure că nu sunt o iluzie. L-am atins când m-a mângâiat pe obraz şi i-am pus mâna pe umăr.

— Hai, visează-te pe picioare!

Mi-am înfipt umărul sub braţul lui şi l-am ridicat.

El a zis ceva în xichiană, apoi a râs, de parcă ar fi fost cea mai caraghioasă chestie pe care-o auzise. Asta e! Poate că nu era lucid, dar măcar era pe picioare... Apoi, când am făcut primul pas, m-a urmat.

Mergeam deja de ceva timp când l-a apucat vorbăria. Cuvintele erau în altă limbă. Nume pe care nu le cunoşteam. Cu excepţia unuia: Sakhr. Întruna. Gluma noastră a apărut din

mintea lui îmbolnăvită de venin. Am încercat să-l conving să tacă, dar el deja era pierdut într-un soi de halucinaţie. Totuşi, atât timp cât îl puteam face să meargă, nu-mi mai păsa de nimic. Ne-am oprit de câteva ori să ne odihnim şi să luăm câteva înghiţituri de apă, deşi nu prea părea să ne-ajute.

Soarele era exact deasupra noastră când mi-am dat seama că nu mai suntem pe urmele lăsate pe nisip de caravană. M-am învârtit buimac. Ne rătăciserăm? Se evaporaseră? Soarele răsărise din dreapta noastră. Nu eram sigură că ne îndreptăm spre nord sau în altă direcţie.

— Ne-am rătăcit.

Jin stătea cu capul între genunchi. Se chinuia să scoată din buzunar ceva ce strălucea în lumina soarelui. Busola stricată.

— Uite! mi-a pus-o el în mână. Nu ne-am rătăcit.

Nu era întreg la minte, dacă-şi închipuia că o busolă stricată o să ne fie de folos. Ceva se prăbuşea înăuntrul meu. Am simţit-o în vocea mea.

— Dacă iau asta, va trebui să vii după mine s-o recuperezi, ai uitat?

Trăisem în deşertul egoist destul ca să-mi dau seama că majoritatea oamenilor nu dau ceva decât atunci când lucrul respectiv nu le mai trebuie. N-avea niciun rost să iei ceva în rugul morţii.

— Amani!

Încă îmi ştia numele.

— Trebuie să faci ceva pentru mine, a continuat. Dacă nu mai...

— N-o să mori aici, l-am repezit.

La auzul acelor cuvinte, chipul i s-a liniştit puţin. Chiar dacă erau speranţe deşarte. La cum mergeau lucrurile, aveam să murim amândoi. În deşertul ăsta, să te rătăceşti însemna să mori. Dacă nu te răpunea ceva din întuneric, te răpunea soarele.

— Urmăreşte acul! Trebuie să le zici de Dassama.

După aceea nimic din ce spunea n-a mai avut nicio noimă. Doar vorbărie goală în graiul miraji şi în alte limbi pe care nu le înţelegeam. Umbrele deşertului se lungeau când a tăcut, iar liniştea era mult mai rea. Încă se ţinea pe picioare, dar cu greu, iar pe mine mă durea spatele de la greutatea lui.

Acul busolei arăta cu totul altă direcţie decât drumul pe care credeam eu că suntem, care de fapt nici măcar nu era cel bun. Poate merseserăm în cerc, habar n-aveam... Fie! Până la urmă, nu conta în ce direcţie o să murim.

Picioarele mi-au cedat chiar înainte să se însereze. Am căzut în nisip, Jin prăbuşindu-se lângă mine. Nu m-am mai ridicat. Mă holbam la cerul de un albastru imposibil al deşertului, urmărind cum se întunecă. N-aveam hrană şi nu ştiam nici unde suntem. Desigur, nici gloanţe. Numai printr-o minune puteam să supravieţuim până dimineaţă.

A fost cât pe ce să n-aud caii păşind prin nisipul moale, dar, în liniştea deşertului pe înserat şi respiraţia uşoară a lui Jin, până la urmă zgomotul m-a făcut să mă ridic în capul oaselor. În ultimele licăriri de lumină se zăreau şase cai cu călăreţi.

Ultima picătură de energie a fost de-ajuns să mă ridic în picioare.

— Hei! am dat din braţe frenetic, iar glasul meu uscat scotea doar sunete prea slabe. Hei! Ajutor! Ajutaţi-ne! Suntem aici!

Săream pe picioarele care abia mă mai ţineau.

— Ajutor!

Unul dintre cai era mânat de hăţuri. Mă văzuseră. Când s-au apropiat, m-a apucat o fericire nemaipomenită. M-am aplecat cât să fiu lângă Jin. I-am pus mâna în dreptul inimii, care bătea firav.

Erau la jumătatea drumului spre noi, când mi-am dat seama că mai e cineva cu ei, care merge pe jos. Cineva pe care aproape că nu-l observasem. Dar chiar şi de la distanţă am observat că e o fată.

S-a clătinat şi a căzut în nisip, după care, când au tras de funia cu care-i erau legate mâinile, s-a ridicat. În acelaşi moment, le-am văzut uniformele: albastre.

Culoarea gallanilor.

Nu înţelegeam şi am luat-o la fugă din instinct, dar era prea târziu. Soldaţii ne-au înconjurat cât ai zice peşte.

16.

Armata gallană îşi ridicase tabăra în locul unde fusese cândva un fort mirajin. Am reperat-o după ore întregi de mers: ziduri antice care despărţeau nisipul de munţi, parcă sculptate chiar din nisip. Corturi albe erau aliniate între zidurile fărâmiţate ce aruncau umbre lungi la asfinţit. Nişte străini în uniformă cu croială străină stăteau drepţi în jurul zidurilor albite de soare, ca nişte copaci pe care cineva îi plantase şi uitase să-i ude.

Nu puteam decât să mă las trasă spre ei. Jin fusese aruncat pe spatele unui cal ca şi cum ar fi fost o marfă. Am fost percheziţionată brutal când ne-au găsit. Soldatul tânăr care m-a pipăit insistent încerca să găsească arme. Mă întrebam dacă mi-o simţi ura în timp ce degetele lui îmi treceau peste centură, îmi luaseră cuţitul, dar şi pistolul, deşi era gol. Îmi luaseră chiar şi busola. Asta era cel mai grav, fiindcă nu era a mea.

M-au legat de mâini şi m-au priponit lângă un cal, forţându-mă să merg lângă cealaltă fată. Soldatul îşi înghiontea calul tot timpul să meargă la galop, ceea ce mă făcea să mă împiedic ca să pot ţine pasul. Cealaltă fată era chiar mai rău cu picioarele decât mine, căzând de fiecare dată. La un moment dat, am încercat s-o ajut doar ca să primesc o împuşcătură în nisip în chip de avertisment. Abia puteam să-i disting faţa din spatele părului încâlcit, cu reflexe roşietice în lumina apusului. Ca o vopsea. Sau sânge.

Am ajuns la fort chiar când soarele a trecut sub linia orizontului. Soldaţii gallani m-au dus printr-o intrare largă. Piciorul mi s-a împiedicat de ceva tare. M-am clătinat înainte ca gallanul care-mi ţinea funia să mă smulgă brusc în picioare. Obiectul de care mi se agăţase piciorul era o piatră sculptată. Era chipul unei femei. Abia atunci am observat urmele proaspete de pe poartă. Fusese sculptat odată, împreună cu o legendă a deşertului, ceva din istoria noastră, sau legat de rugăciunile noastre, iar gallanii le retezaseră.

Brusc, m-a apucat furia. Ei n-aveau ce căuta în deşertul nostru şi nici nu erau din neamul meu. Eu eram o fată a

deşertului. Pe jumătate mă trăgeam din aceşti străini, ceea ce uram.

Soldatul care ne-a întâmpinat înăuntru avea o mulţime de canafi aurii atârnându-i de uniforma perfect închisă la nasturi. Mi-am imaginat că are o funcţie importantă. Sau cel puţin aşa îşi închipuia el. Ne-a cântărit din priviri apariţia jalnică în timp ce unul dintre soldaţii care ne găsiseră îi zicea ceva în urâtul grai ce ieşea din spatele gâtlejului, pe care l-am recunoscut ca fiind limba gallanilor. Busola lui Jin a trecut în alte mâini. L-a studiat gânditor. În cele din urmă, şi-a fixat ochii asupra fetei. Privirea a străpuns-o ca securea unui călău, iar ea a căzut în genunchi:

— Vă rog, l-a implorat ea, n-am vrut să fac asta!

— Moartea ta nu e o pedeapsă. E o necesitate.

Mirajina soldatului nu era perfectă şi avea un accent puternic, dar vorbea clar.

— Tatăl tău e un djinn. Eşti fiica unui demon. Lumea ar trebui să fie curăţată de voi.

Apoi a vorbit iar în gallană şi a dat un ordin ferm. Fata a început să ţipe când au tras-o în faţă. Am făcut un pas spre ea din instinct, dar funia care mă ţinea legată m-a împiedicat imediat. Chiar în timp ce mă uitam i se întâmpla ceva. Ea a răsucit frânghia care îi ţinea mâinile legate, iar mâinile i se schimbau. Erau când mâini de fată, când mâini de bărbat, când mâini de copil mic... Am tresărit cu surprindere. Chiar şi trăsăturile feţei i se schimbau, trecând rapid de la un chip la altul, de parcă ar amesteca nişte cărţi de joc, încercând să dea de cartea perfectă, pe care s-o joace ca să se salveze.

De-acum mintea mea obosită bătea câmpii. Era un metamorfic? Nu. Metamorficii nu puteau sta în soare. Dar sigur nu era om!

Ei o numiseră fiică de demon. Fiică de djinn.

Bărbaţii priveau cu indiferenţă în timp ce o trăgeau în faţă. Ostaşul cu canafi a păşit în faţa mea şi a urlat o comandă. M-am zbătut în strânsoarea soldaţilor. Nu credeam că o să scap. Nu eram aşa proastă să încerc una ca asta, dar trebuia să văd.

Au legat-o la ochi. Ea n-a mai făcut feţe-feţe şi s-a rugat cu voce tare, printre suspine, când au silit-o să stea în genunchi şi i-au pus un pistol la ceafă. E ultima imagine pe care am văzut-o înainte să fiu trasă după colţul unuia dintre corturi.

Încă o auzeam cântându-şi rugăciunea. Rugăciunea morţilor. Stârnind un ecou puternic între zidurile fortului şi printre corturi. A ajuns la punctul culminant când îşi cerea iertare pentru păcatele ei.

Apoi, o împuşcătură. Am simţit-o până în stomac.

Rugăciunea a încetat.

Era linişte deplină când m-au tras alţi câţiva paşi şi eu mă clătinam. Apoi cineva a strigat ceva în gallană, jos, lângă zidurile fortului. Soldatul cu canafi s-a oprit o clipă, uitându-se în sus. Mi-a surprins nedumerirea. Mi-a zâmbit.

— Vine o furtună de nisip. Mai bine să intrăm.

Am fost împinsă prin crăpătura unui cort mare din spatele soldatului cu canafi. Era prea întuneric şi prea cald. Cortul era din nişte pânză groasă, străină, făcută pentru alte locuri, cu alt fel de soare. Afară auzeam zgomotul pregătirilor pentru furtuna ce se apropia, dar aici, înăuntru, era ciudat de linişte.

— Stai jos, te rog!

Soldatul a arătat spre un scaun. În timp ce ochii mi se acomodau cu întunericul, căci era o singură lampă cu ulei, am văzut în cort doar un scaun la o măsuţă din lemn, pe care erau pregătite mâncare şi o carafă cu apă. Gura mi s-a uscat din nou când mi-am amintit cât de sete mi-e. Mi-am adunat toată stăpânirea de sine să nu îmi ling buzele crăpate.

— Stai jos, a spus soldatul din nou.

Aveam chef să mă cert, pur şi simplu. Dar ăsta nu era mătuşa Farra, care mi-ar fi dat una pe spinare pentru gura mea spurcată. Pentru prima dată, am făcut ce mi s-a cerut, am stat cu ochii la el şi am sperat să nu-mi simtă frica.

Soldatul mi-a întins un pahar cu apă. Mi-a observat neîncrederea şi a luat o gură din el, cu subînţeles, înainte să mi-l dea înapoi. Am dat pe gât paharul din trei înghiţituri şi m-am aplecat să-l umplu din nou.

— Eu sunt generalul Dumas, s-a recomandat el, apoi a aşteptat.

Nu i-am zis cum mă cheamă, doar mi-am turnat apă cu îndărătnicie. Câteva clipe s-a lăsat o tăcere în care se auzea doar gâlgâitul apei, apoi a continuat să vorbească.

— Nu prea-mi pasă cine eşti, dar vreau să ştiu ce făceai în deşert.

— M-am născut aici, am răspuns, scurgând încă un pahar de apă şi trântindu-l pe masă. Tu ce scuză ai?

Mi-a scăpat. Am amuţit, aşteptând ce avea să urmeze. Palma. Glonţul în cap. Generalul însă doar a zâmbit cu buzele strânse.

— Cred că am trăit în ţara asta mai mult decât ai trăit tu în total. Eram soldat aici când l-am ajutat pe sultanul vostru să ia tronul, acum aproape două decenii. Când nu erai decât strălucirea din ochii tatălui tău.

Mi-am lăsat în jos ochii albaştri.

— Oricum, dacă n-am fi fost noi, ar fi fost alte ţări în locul nostru. Ţara voastră e foarte valoroasă, a zis şi şi-a atins pistolul de la şold. Dar eu sunt curios să aflu ce făceaţi tu şi prietenul tău inconştient lângă Dassama, la trei zile după ce a ars din temelii.

Nu arsese din temelii. Fusese nimicită.

— Ce o să faci cu el? am întrebat, încercând să-mi ascund frica din glas. Cu prietenul meu?

O să ajungă în par, fata cu roşu în par? O văzusem ucisă, după care devenisem imediat oaspete, iar trecerea asta mă neliniştea. Ştiam prea bine că nu trebuie să ai încredere într-un soldat străin.

— Asta depinde de ce o să-mi spui.

Acum simţeam furtuna de nisip apropiindu-se, iar pereţii cortului se cutremurau. Nu prea puteam fi în siguranţă într-un cort străin, subţirel. Generalul însă nu părea să se îngrijoreze. Calm, mi-a întins nişte pâine. Drept răspuns, mi-au chiorăit maţele, renunţând la orice urmă de autocontrol. Am smuls cu putere bucata de pâine şi mi-am îndesat-o în gură. Avea mai mult aer, dar tot era bună.

I-am zis adevărul printre înghiţituri cât am putut de repede. Sau o versiune a adevărului. Pentru că m-am rugat, nu m-aş fi ales şi eu cu un glonţ în cap. I-am spus că noi mergeam cu o caravană. Că eram în drum spre Izman. Că fuseserăm atacaţi şi ne despărţiseră. Că nu ştiam ce s-a întâmplat în Dassama. El a ascultat cu atenţie, dar nu-mi dădeam seama dacă mă şi crede.

— Şi tânărul? a întrebat.

Lampa de deasupra se legăna în acel început de furtună, aruncându-i umbre şi lumini pe faţă. Afară, soarele deja apusese.

— El unde mergea?

— Nu ştiu, am spus eu sincer.

Poate de aceea Jin nu mi-a dezvăluit niciodată motivul, ca să nu pot să-l dau în gât.

— El e sigur din Xicha. De ce se afla în deşert?

— Nu ştiu, am repetat cu încăpăţânare.

— Cam multe nu ştii despre prietenul tău de călătorie, nu? a comentat el.

Auzind furtuna ce se stârnise afară, am tăcut. Am mestecat şi am înghiţit pâinea cât mai sfidător.

— Apoi, desigur, mai e şi tatuajul prietenului tău.

— Are o mulţime de tatuaje, am spus cu prudenţă.

— Da, multe, a zis şi generalul Dumas. Mă refer la cel de deasupra inimii.

— Cel cu soarele, am adăugat eu.

— Simbolul prinţului Ahmed.

Prinţul Rebel. Nu! Era un simbol din Xicha. Am văzut pe monedele lui.

— Pe zidurile din toată ţara apar din ce în ce mai multe informaţii despre asta, m-a anunţat el. În Izman circulă broşuri cu astfel de lucruri. Bărbaţi şi femei sunt arestaţi fiindcă şi le cos de haine.

Carevasăzică, Jin n-arunca în aer fabricile din Dustwalk pentru vreo ţară străină în care nu fusesem. El îl slujea pe Prinţul Rebel Ahmed.

Furtuna a lovit tabăra, acoperind orice aş fi încercat să răspund. Am simţit nisipul prin tot corpul în timp ce pereţii cortului fluturau. Jin mă minţise. Mă dusese la distanţă de jumătate de ţară, făcându-mă să cred că e de partea unei puteri străine, când de fapt el lucra pentru Prinţul Rebel. Brusc, am simţit o furie nestăpânită, dorindu-mi ca furtuna să smulgă cortul. Apoi oboseala i-a luat locul.

Nu Jin era duşmanul, mi-am amintit eu. Duşmanul mă privea în lumina lămpii ce se legăna, în timp ce furtuna trecea peste noi.

— Prinţul Rebel se crede special, a continuat generalul Dumas când vântul s-a mai potolit, de parcă nici nu s-ar fi întrerupt. El se crede altfel decât oricare alt uzurpator.

Rar un om pe care să nu-l tulbure o furtună de nisip. Şi lângă un străin.

— Dar nu e altfel, a continuat el. E un duşman al sultanului, prin urmare şi al nostru. Recent, a devenit o ameninţare. Toate serviciile noastre secrete spun că are baza în apropiere. Aşa a câştigat atât de multă influenţă la graniţa de vest, în ţara asta uitată de Dumnezeu. De asta suntem noi aici. M-au făcut general fiindcă am ucis trei dintre fraţii sultanului, care ar fi rivalizat la tron în timpul loviturii. De atunci mi-am propus să-i omor pe sultanul vostru şi pe inamicii comuni ai Gallandiei.

I-am zâmbit cu buzele strânse.

— Ei bine, dacă asta îţi doreşti să afli, ar fi în interesul tău să te asiguri că se trezeşte Jin. Fiindcă eu sigur habar n-am unde ar putea fi duşmanii voştri.

— Ce spui de asta? a ridicat el busola.

Respiraţia uşoară se auzea prea puternic în liniştea ce se aşternuse după furtuna de nisip.

— E o busolă, am răspuns eu calm.

Doar că eu ştiam că ăsta nu e adevărul complet. O busolă care n-arăta nordul. Asta era destul de importantă pentru ca Jin să vină după mine în Juniper City şi să urce în tren. Ăsta a fost ultimul lucru pe care mi l-a încredinţat când a crezut că o să moară. Problema era că eu nu ştiam întreg adevărul. Încă. Speram că nici el nu-l ştie.

— Da, a recunoscut generalul. O busolă geamănă. De fabricaţie gamanică, presupun. E o ţară obscură la graniţa cu Gallandia, care tratează magia ca pe o ştiinţă, nu ca pe o anomalie a Răului, pe care cei de neamul tău îl numesc Distrugătorul de Lumi. Asta, a adăugat el învârtind busola între degete, va arăta mereu spre busola ei pereche. Dacă vreun aliat al Prinţului Rebel are una din ele, cine crezi c-o are pe cealaltă?

Cineva suficient de important ca să-mi ia urma într-un tren. M-am gândit la un alt tatuaj al lui Jin, busola de pe umăr, de cealaltă parte a soarelui. De parcă inima-i era prinsă între cele două.

— Nu ştii, a răspuns generalul pentru mine. Da, înţeleg.

A întors-o în palmă. Acul s-a răsucit cu fermitate.

— Pare să arate spre Valea lui Dev.

A strâns-o în mână. Neliniştea îşi făcea loc în sufletul meu.

— Mâine putem afla împreună cine ar putea să ne aştepte la celălalt capăt.

•

— Îmbracă-te!

M-a trezit în zori cineva care mi-a aruncat o grămadă de haine în faţă. Generalul Dumas stătea în uşă. După ce m-a interogat, am fost împinsă într-o cameră mică, una din rămăşiţele cetăţii. Era plin de praf şi neaerisit, iar uşile erau puternice. Ştiu pentru că am încercat cu toată forţa să le deschid, până când n-am mai văzut limpede încuietoarea de oboseală, iar ochii au început să mi se închidă. În cele din urmă, am căzut într-un somn adânc, dar neodihnitor.

— Unde e el? am întrebat.

Trebuia să aflu dacă Jin supravieţuise acelei nopţi.

— Îmbracă-te! a repetat generalul.

Grămada de haine arăta ca o uniformă gallană.

— Sunt deja îmbrăcată.

Îmbrăcată în haine de deşert îmbibate în sudoare, sânge şi, probabil, şi în măruntaie de coşmar, dar îmbrăcată.

— Îmbracă-te sau te îmbrăcăm noi! a zis generalul.

Nici prin gând nu-mi trecea să-i las. M-am ridicat de pe podeaua din piatră. Mă durea fiecare părticică din corp. Am aşteptat să se întoarcă, dar generalul era cu ochii pe mine. La fel şi soldatul din dreapta lui, care mă cam mânca din priviri. Soldatul din stânga se uita la podea, ruşinat. Îmi ardea ceafa de umilinţă, dar m-am întors cu spatele la ei. Mi-am dat jos hainele vechi şi m-am îmbrăcat cu cele noi cât am putut de repede. Îi uram în tăcere. N-aveam putere să fac nimic altceva.

O mică mulţime ne aştepta după zidurile cetăţii antice. Doi ostaşi şi cinci cai, cu totul. Jin era călare. Imediat, teama din suflet mi s-a mai risipit. Capul îi atârna în faţă, inconştient, şi era legat de cal astfel încât să stea drept, dar măcar era în viaţă...

M-am urcat pe unul din caii din faţa unui soldat – cel tânăr, care avusese bunul-simţ să se uite în pământ când mă dezbrăcasem. A fost o uşurare când am pornit la drum că şi-a ţinut mâinile departe de mine.

Era un drum cu hârtoape, ce ducea spre canionul numit Valea lui Dev. Auzeam în ureche respiraţia aspră a soldatului care cu o mână se străduia să îndrume calul pe-un drum sigur, iar cu cealaltă să mă ţină pe mine.

— Poţi să-mi dai drumul, să ştii! i-am spus după ce s-a chinuit mai mult la o întoarcere. Nu-s aşa odihnită încât să sar de la cinşpe metri.

Probabil că nu vorbea deloc mirajina, fiindcă şi-a strâns mâna mai tare pe mijlocul meu. Mi-am şoptit în barbă o înjurătură în gallană, obicei pe care-l învăţasem de la Jin în lunga noastră traversare a deşertului.

Eram cu ochii pe silueta inconştientă a lui Jin, pe calul din faţă.

Chiar la prânz am ajuns la râul de la baza canionului, care curgea prin rana adâncă a văii ca o venă la vedere. Caii au fost lăsaţi să se odihnească puţin şi să se adape înainte să ne continuăm drumul. Generalul Dumas arăta drumul, cu busola strălucindu-i în mână. Am ţinut cursul râului până când el a schimbat direcţia, conducându-ne printr-o deschidere îngustă între doi pereţi ai canionului. De acolo, cărarea se bifurca. Generalul a şovăit, s-a uitat la busolă, apoi ne-a dus pe cărarea din dreapta. Cred că n-am mers nici câţiva metri, că am şi ajuns la capăt. La un ordin, ne-am retras, luptându-ne să convingem caii să treacă printr-un îngust pasaj stâncos.

În curând ne-am dat seama că acest canion era un labirint. Fiecare cărare se bifurca în două, apoi în mai multe. Unele aveau semne ce nu păreau naturale, indiciile din piatră arătând că acolo se întâmplase ceva violent. O dată sau de două ori am trecut pe lângă ceva ce păreau să fi fost case de rugăciune. Zidurile erau dărâmate, iar înăuntru erau relicve de picturi murale. Primul Erou s-a uitat la mine dintr-o picură când am traversat o trecătoare prin care caii abia au putut să păşească.

Vedeam că generalul gallan e din ce în ce mai frustrat, pe măsură ce busola ducea din fundătură în fundătură. A patra mi-a atras atenţia. Aveam un mic conflict cu soldatul care mă ţinea. Simţeam cum se scurge între noi sudoarea formată acolo unde pieptul lui stătea lipit de spatele meu. Încercam să mă mişc în şa, să stau mai departe de el, dar el mă tot trăgea înapoi.

Am auzit strigătul din faţă; cuvântul gallan pe care ajunsesem să-l învăţ însemna „fundătură”. Am ridicat privirea la cal. Am simţit că îngheţ. Nicio fundătură nu arătase ca asta.

Zidul canionului fusese vopsit în culori aprinse – aproape agresive, una peste alta, de la pământul nisipos până sus, unde

nu mai ajungeam cu privirea: o fată bălaie, care se prefăcea într-un animal. Un djinn furios, imens, roşu, lângă apa curgătoare. Un om cu pielea albastră, înconjurat de demoni. O luptă în care pământul să crape exact acolo unde stăteam şi să lase un semn cât toată valea. Iar între o fată care dansa cu şerpi în loc de păr şi un demon care flutura un cap proaspăt retezat era o uşă vopsită, fără clanţă. Nu pictată. Gravată în piatră.

Am crescut cu poveşti despre djinni şi lumea lor, despre palate ascunse în nori şi case care, atunci când le invocai, se iveau din nisip. Uşi spre împărăţiile lor tainice, care se deschideau doar dacă şopteai un anumit cuvânt secret în zăvorul lor. Eram sigură că tabăra Prinţului Rebel e în spatele acestei uşi.

Gallanii o găsiseră. Uitându-mă la ceafa generalului care inspecta peretele, pipăind picturile, m-a apucat panica. Apoi s-a întors şi, strigând un ordin în limba gallană, le-a făcut semn soldaţilor să dea înapoi. Cel tânăr s-a chinuit să treacă armăsarul prin crăpătura îngustă, ca într-un dans ciudat. Mintea-mi era copleşită de gânduri şi nici nu-mi mai păsa că trupul mi se lovea dezagreabil de-al lui.

Ei nu ştiau că eu mi-am dat seama.

Erau străini. Nu cunoşteau poveştile deşertului. Ei ne ştergeau poveştile de pe ziduri, în loc să le descopere. Neştiindu-ne graiul, nu puteau afla poveştile pe care le spuneam în jurul focului. De pe oricare ţărm străin ar fi venit, acolo sigur n-aveau djinni şi uşi magice în pereţi din stâncă.

N-aveau habar de aşa ceva şi cu siguranţă nu eram eu omul care să le spună.

Am fost mai vioaie după aceea. Memoram cărarea parcursă de la uşa pictată. Dreapta, apoi stânga pe lângă stânca imensă, ca o cămilă, dreapta din nou. Repetam drumul în gând ca pe o rugăciune până când, în final, am ajuns la o cărare atât de îngustă, încât caii nu puteau trece. Generalul a descălecat şi a dat un ordin în gallană. Ceilalţi doi soldaţi l-au urmat. Cel care călărea cu mine a rămas.

Asta ar putea fi şansa noastră.

Am aşteptat până când ceilalţi au dispărut în labirintul de piatră. Erau şi lucruri la care un bărbat, de oriunde ar fi fost el, nu s-ar fi aşteptat de la o fată. I-am tras un cot în nas cât să-l

dau jos de pe cal şi să cadă la pământ. I-am sărit în spate înainte să se ridice pe două picioare. I-am smuls pistolul din toc şi am ţintit la faţa lui.

N-am tras.

O împuşcătură ar fi atras prea mult atenţia, iar ceilalţi ostaşi nu puteau fi prea departe.

— Să nu cumva să vii după noi! am spus.

Nu ştiam dacă vorbeşte mirajină, dar speram ca tonul meu ameninţător şi pistolul să fie destul de clare ca să mă fac înţeleasă.

— Să nu cumva să mişti sau să strigi după ajutor!

Dădeam încet cu spatele.

— O să ne dai drumul şi n-o să vii după noi!

Am îndreptat pistolul spre el un pic mai mult, să mă asigur că stă liniştit. Am lăsat garda jos, cât să mă urc pe celălalt, lângă Jin. Corpul lui inconştient se apleca pe spatele meu ca un cadavru, dar îi simţeam respiraţia mişcându-mi perii de pe gât. *E încă viu*, mi-am zis.

M-am uitat peste umăr. Gallanul tot nu se urnise de la locul lui.

Am făcut calul să sprinteze, căutând să mergem pe acelaşi traseu până la uşa pictată. Am recitat drumul înapoi, pe care-l memorasem ca pe o rugăciune. Inima aproape că mi s-a oprit în loc în momentul în care calul a ajuns într-o fundătură, nechezând nervos.

Am stat să-mi trag sufletul. Apăsând cu degetele pe pielea lui Jin, îl simţeam rece. Se simţea şi mai rău.

N-aveam timp să greşesc. Trebuia să găsesc ajutor şi încă repede. Am închis ochii, încercând să îmi dau seama unde greşisem, refăcând drumul înainte să mă afund din nou în labirintul de piatră.

Asta, până când am trecut de un colţ şi fundătura pictată stătea acolo, în aşteptarea noastră.

Am simţit o mare uşurare când am descălecat şi l-am dat jos din spate şi pe Jin. Am pipăit cu degetul cadrul uşii. Părea din piatră compactă. Piatră compactă, până când i se şoptea parola perfectă, ca în poveşti. Sau poate eram eu o naivă, cu prostul obicei de a da prea multă greutate poveştilor pe care mi le depăna mama.

— Jin, l-am scuturat eu de umeri, cu un glas aspru din cauza uscăciunii, trebuie să te trezeşti! Am nevoie de parolă.

El leşinase şi era rece. Ar fi fost chiar amuzant, dacă n-aş fi fost aproape de un atac de panică. Dacă n-aş fi fost sigură că soldaţii gallani sunt în clipa aceea pe urmele noastre.

Calul a nechezat nervos în spatele nostru. Apoi, dintr-odată, s-a dat în spate şi a rupt-o la fugă.

Nu! am strigat după el, dar cunoşteam caii suficient de bine ca să ştiu că n-avea rost. Nu s-a întâmplat nimic. Mi se spulberase şi ultima speranţă şi acum mă rezemam de uşă.

Soarele m-a trădat într-o secundă. Am stat o clipă în bătaia ultimei raze de soare, iar în clipa următoare umbra m-a acoperit şi laba metamorficului odată cu ea. Gheare lungi mi-au zgâriat braţul, lăsându-mi pe piele cinci dâre lungi de sânge. Colţii lui mi s-au repezit la gât. Mi-am amintit ce mă învăţase Jin: n-am încercat să mă eliberez. M-am lăsat cu toată greutatea pe monstru. Dinţii lui mi-au trecut prin carne şi sânge, despicându-mi umărul. Corpul mi-a intrat în agonie şi ne-am prăbuşit la pământ amândoi.

L-am împins de pe mine şi m-am întors împleticindu-mă până la zidul pictat. Sângele mi s-a întins peste umbra unei fete călare pe un leopard. Unul dintre lucrurile mărunte pe care le observi înainte de a muri.

Scrâşnetul de piatră care se freacă de altă piatră îmi zgâria timpanul. Într-o galerie acoperită, unde fusese înainte uşa pictată, stătea cea mai aranjată fată pe care o văzusem vreodată. Ca şi cum se născuse frumoasă, dar se dichisise până ajunsese la perfecţiunea la care poate ajunge o fiinţă. Faţa-i era numai şesuri şi dune, dar ochii nu erau blânzi. Şuviţe de păr negru îi erau agăţate de genele ochilor, care studiau scena. A ridicat din sprâncene când l-a văzut pe Jin zăcând inconştient în nisip, lângă mine.

— Tu trebuie să fii cea care a zis cuvântul magic, a spus ea.

Apoi i s-au oprit ochii la Metamorfic. A dus mâna la spate şi, când a scos iataganele din teacă, s-a auzit un şuierat.

Iar tu ai sânge pe labe.

Ea nu se mişca precum Jin sau precum un ostaş. Era ca o furtună iscată de cineva. Metamorficul s-a repezit la ea. Fata s-a dat în lături, iar sabia ei dreaptă l-a tăiat la mână. Monstrul a mârâit şi s-a răsucit chiar când ea i-a înfipt sabia stângă în

burtă, iar sabia dreaptă în gât. Ochii i s-au căscat. O clipă mi s-a oprit inima în loc. Arăta aşa de uman! Apoi a deschis gura plină de colţi.

A smuls lamele din el, negre de la sângele de strigoi. Creatura s-a prăbuşit la pământ spasmodic, tot încercând să se ţină pe picioare. Ea nu i-a dat nicio şansă. Metamorficului i-a zburat capul dintr-o singură lovitură.

N-am avut la dispoziţie decât o clipă în care să înţeleg că am pierdut mult sânge înainte să mi se întunece tot.

17.

M-am trezit cu ochii la stele.

Am strâns pleoapele şi le-am deschis din nou. Stelele erau cusute pe cortul în care mă aflam, constelaţii galbene în lumina lămpii. M-am mişcat, încercând să mă ridic, dar braţul mi-a protestat dureros, făcându-mă să şi ameţesc. Simţeam moartea. Iată privilegiul de-a fi în viaţă, bănuiesc.

Mi-a trebuit o clipă ca să simt că-mi revin cu capul. Braţul meu era bandajat de la încheietură până la umăr. Bandajele miroseau a miere şi încă ceva ce n-am recunoscut.

Lângă mine, Jin sta întins sub o pătură groasă, trasă până la cot. Pieptul gol îi era lac de sudoare. Era înfăşurat în bandaje noi, aşa că nu-i mai puteam vedea rana. Totuşi, pieptul când i se ridica, când îi cobora într-o respiraţie uşoară, suficient să mi se calmeze şi mie respiraţia. Era în viaţă. Amândoi eram în viaţă.

Uşurarea care m-a năpădit a fost tot ce mi-a trebuit ca să mă ridic în coate şi să arunc o privire.

În colţ, un străin. Un băiat cam de vârsta lui Jin, rotund la faţă, cu braţele încrucişate pe piept, cu părul negru, cârlionţat, căzându-i peste ochi, iar bărbia lăsându-i-se în jos în somn.

M-am ridicat încet în şezut, cu grijă să nu-l trezesc. Faptul că eram bandajată, şi nu legată şi cu căluş la gură părea semn bun. Însă nu trebuia să am încredere în ei, doar pentru că mă rearanjaseră. Jin ar fi putut fi unul de-ai lor, dar eu nu eram.

Ochii mi-au căzut pe o grămăjoară de sticle şi bandaje din colţ; printre ele, un cuţitaş ce părea mai degrabă pentru medicină decât pentru lupte. Avea sânge uscat pe el. L-am înhăţat. Trebuia să aflu unde sunt şi n-aveam de gând să mă duc neînarmată.

Băiatul adormit era un paznic de care puteam trece uşor. Soarele m-a izbit cu putere în faţă prin crăpătura cortului, orbindu-mă, din clipa când am pus piciorul afară.

Cât timp eu dormisem, cineva pictase lumea.

Totul era verde. Doar că nu aşa cum o ştiam eu. Credeam că verdele e culoarea unei tufe murdare când îşi făcea loc printre

stânci – nu culoarea asta, care-şi preamărea existenţa, fără teamă, în faţa deşertului. În spatele meu, auriul costişei uriaşe se contura deasupra taberei, dar nisipul ceda repede, scurgându-se de pe ziduri. Priveliştea era o oază, un puseu de culoare şi de viaţă, cu oameni răspândiţi prin ea. La prima vedere, am crezut că e cât Dustwalk de mare, cu vreo sută de suflete. Doar că, a compara acest loc cu Dustwalk era ca a compara un burac cu un măgar. În mijlocul lor se ridica un turn roşu-auriu, atât de înalt, încât parcă zgâria albastrul cerului.

Picioarele mele s-au hotărât să se mişte, în loc să mă predea pământului în ultima secundă. Ţineam cuţitul strâns cu o mână. Nu ştiam cât o să-mi folosească. Eram ameţită, fie de la pierderea de sânge, fie de la sentimentul copleşitor provocat de locul acesta ciudat. Picioarele mi se mişcau singure doar pe jumătate. După câţiva paşi, nisipul fierbinte s-a răcit când am păşit în umbra oazei.

Am trecut pe sub pomi grei care gemeau de portocale şi rodii, dar şi de fructe pe care nici măcar nu le cunoşteam. Răsăreau de peste tot, pe lângă piscine limpezi şi adânci, şi simţeam că, dacă mă apropii un pic mai mult, în roadele acelea pot să văd inima care bate a pământului.

Nu exista o potecă dreaptă care să traverseze oaza. Corturi de toate culorile erau răsfirate printre copaci, sprijinite, pentru mai multă siguranţă, de trunchiurile lor sau atârnând de crengi.

Iar oamenii... Toţi pe care i-am văzut erau îmbrăcaţi în culori parcă vechi de când lumea. Câţiva erau în jurul unei piscine, spălau haine şi trăncăneau; nu m-au privit când am trecut pe lângă ei. Fata care-l omorâse pe metamorfic conducea şase bărbaţi şi femei cu săbii de lemn în ceea ce părea a fi un exerciţiu de luptă. M-am ascuns după un pom, nevăzută de ochii ei. Aproape că am călcat pe doi băieţi care păreau mai tineri decât mine şi lucrau la ceva ce părea o bombă. Amândoi şi-au ridicat privirea la mine.

— O să vrei turul lung, a spus unul din ei.

— Aş prefera să n-aruncăm în aer şi pe al altcuiva.

În timp ce vorbea celălalt, mi-am dat seama că de fapt nu era băiat. Era o fată cu părul tuns foarte scurt şi atât de slabă, încât trebuia să se ridice de două ori ca să i se vadă umbra... dar fată. Niciuna nu părea să se teamă că sunt străină. Poate că o uşă magică te scuteşte de multe bănuieli. Am luat-o pe

drumul lung doar ca să fiu sigură, deşi nu ştiam precis unde duce.

Am ieşit dintre copaci şi am păşit într-un petic mare de nisip. Cel mai mare cort de acolo stătea cu faţa la mine. Avea înălţimea unui om de două ori şi părea că poate adăposti jumătate din tabără – mai mult un pavilion decât un loc de dormit. Pânza era roşie, iar pe acoperiş avea cusut un uriaş soare albastru.

Identic cu tatuajul lui Jin.

Apropiindu-mă, am observat o siluetă singură în cort. Ar fi trebuit să arate mai mic sub acoperişul gigantic, dar el părea să umple spaţiul la fel ca lumina soarelui. Stătea aplecat deasupra unei mese, aşa că-i vedeam doar creştetul capului. Mâinile i se sprijineau de o parte şi de alta a unei hărţi imense. Alte hârtii erau ţinute sub pietre sau căni goale şi arme.

Şi mai era şi o busolă uzată.

Deci iată-l pe Prinţul Rebel! Venit direct din poveştile de la gura sobei pe care n-aveam voie să le spunem şi, acum, chiar în faţa mea. Într-un pavilion încoronat cu un soare. Soarele lui. *Un nou răsărit. Un nou deşert.*

Razele soarelui au atins lama cuţitului din mâna mea, trimiţând licăriri de lumină în cort. Băiatul a ridicat privirea, tresărind, privindu-mă fix. N-aveam nicio idee cum arată Prinţul Rebel, dar sigur nu-mi închipuiam că arată ca un băiat oarecare al deşertului. Era tânăr. Păr negru, tipic deşertului, piele înnegrită de soare, falcă pătrată, puternică, bine ras.

Nu m-a privit ca pe ceea ce eram de fapt – o străină care dă târcoale intrării în pavilion, plină de praf, învineţită, cu părul încleiat cu sânge şi nisip. Şi cu limba brusc legată, incapabilă să scoată vreun sunet. Se uita la mine de parcă aveam tot dreptul să mă aflu acolo.

— Eşti rănită, s-a încruntat el, pasămite a îngrijorare.

O clipă n-am înţeles, apoi mi-am dat seama că sângerez pe sub bandaje.

— M-a muşcat un metamorfic.

M-am simţit prost de cum mi-au ieşit vorbele din gură.

— E doar o muşcătură, totuşi.

Nu era deloc mai bine, dar faţa i s-a luminat pe loc.

— Aha, a aprobat el din cap. Tu eşti fata inconştientă pe care a cărat-o Shazad în tabără ieri.

Deci zvonul c-am murit mi-o luase înainte…

— Trebuie să-ţi mulţumesc că l-ai adus pe fratele meu până în locurile acestea îndepărtate.

A mai spus ceva, dar un singur cuvânt îmi rămăsese în gând şi nu mai lăsa să mai treacă altceva.

Frate.

Capul îmi fierbea căutând altă explicaţie, dar nu se poate să se fi referit decât la o singură persoană. Jin era fratele lui.

Ceea ce însemna că şi Jin e prinţ. Jin nu era în slujba Prinţului Rebel. Era el însuşi prinţ.

Îmi povestise cum îşi rupsese nasul şi fratele lui i-l vindecase. Cum se născuse la Izman, dar era din Xichia.

Însă nu-mi spusese niciodată că e prinţ.

Sărutasem un prinţ. O absurditate care mi-a venit în minte când am simţit o ţeavă de pistol în ceafă, ceea ce mi-a întrerupt şirul gândurilor.

— Aruncă cuţitul! mi-a poruncit un glas de fată. Măcar atât îmi datorezi pentru că ţi-am salvat viaţa.

Instinctul meu de a fi mereu gata de luptă s-a trezit la viaţă, dar eram prea obosită ca să-l mai ascult. Mi-am descleştat degetele, iar cuţitul mi-a căzut exact la picioare. N-am mai simţit pistolul la ceafă, iar fata (aceeaşi care-l omorâse pe metamorfic) a venit în faţa mea, încă ţintindu-mă. Mi-am amintit că Ahmed îi zisese Shazad.

— Bahi, am găsit-o! a strigat ea.

— O, slavă Domnului şi tuturor fiinţelor iniţiale!

A treia persoană s-a năpustit în cort. Era băiatul creţ care moţăia când mă trezisem eu.

— Jur c-am aţipit doar o clipă! Nu e tocmai politicos să te strecori pe lângă cineva după ce ţi-a salvat viaţa, m-a mustrat el ca o mamă, dând din deget.

— Nu e prima oară când fac asta, am recunoscut.

Mintea încă nu-mi stătea locului, dar aveam un pistol la ceafă, drept care mă îngrijora mai mult prezentul.

Nu e prima oară nici când se strecoară aici o fată în timp ce dormi, i-a murmurat Shazad lui Bahi atât de încet, încât doar eu am auzit.

Nu observasem când a nimicit metamorficul, dar accentul ei era la fel de nordic şi de ascuţit ca al comandantului Naguib, aşa că am vrut să iau din nou cuţitul.

— Mă împuşti odată sau nu? am întrebat şi accentul meu a sunat cu totul altfel decât al ei când m-am uitat la ţeava pistolului. Mi se pare că ţi-ai irosit timpul salvându-mi viaţa.

Shazad a ridicat o sprânceană la mine, apoi a lăsat arma în jos.

— Uau! a exclamat Bahi, băiatul creţ. N-am văzut-o niciodată să cedeze atât de uşor. Cred că te place.

Shazad l-a ignorat.

— A ştiut să spună numele lui Zakhr, a zis ea simplu.

— Dar uşa nu s-a deschis, am înfruntat-o eu.

— Uşa nu se deschide decât din interior, a explicat Shazad. Orice muritor care capătă suficientă încredere încât să ştie adevăratul nume al neamului djinn care a construit acest loc poate spune acest nume, şi uşa se deschide. Suntem anunţaţi în interior. Am găsit povestea locului într-o carte veche, unde scria numele adevărat al neamului djinn.

Era periculos să rămână scris aşa ceva.

— Deci cine v-a lăsat pe voi, ceilalţi, înăuntru?

— Mai sunt şi alte căi de intrare. Spre exemplu, dacă poţi zbura. Sau dacă eşti dispus să te caţări, gesticulă ea spre dealurile care ne înconjurau.

Mă gândeam că, dacă ştiai drumul, puteai să intri pe deasupra canionului. Mă întrebam cât o să le ia gallanilor să-şi dea seama că pot folosi astfel busola.

— Dacă Jin are încredere în ea să-i dea parola, e de ajuns şi pentru mine, a zis Ahmed. Nu-mi spui cine eşti?

N-ar fi trebuit să îmi pună o întrebare atât de grea. Adică cine eram eu pentru Jin nici eu nu ştiam sigur... Un tovarăş de drum. O prietenă. Un aliat. O fată atât de proastă, încât să-şi sacrifice viaţa pentru el, fără să ştie nici măcar cine e el cu adevărat.

— Mă numesc Amani, am vorbit eu atunci.

Suna ca o scuză.

— Iartă-ne, a răspuns Ahmed, parcă simţindu-mi neliniştea. Eşti obosită, a adăugat, păşind în jurul mesei. Poate ai dori să te aşezi un pic, să mănânci ceva şi...

— Bahi! a răsunat o altă voce şi s-au întors toate capetele.

Fata care se repezise în cort era mai mică decât mine. Avea părul violet-închis, valuri-valuri în jurul feţei pe care i se citea panica. S-a întors spre mine:

— Se întâmplă ceva cu fratele meu. Ceva rău. Jin bolboroseşte în somn.

Iar cuvântul ăsta*, frate.*

Semăna cu Jin mai puţin decât semăna Prinţul Rebel.

— Normal, a răspuns Bahi. Veninul coşmarului o să i se elimine din corp.

— Sigur? a întrebat înlăcrimată fata cu păr mov.

— Delila…, a întins prinţul braţele spre sora lui s-o liniştească.

— Tu eşti fiica acelei femei djinn, am bombănit, mai mult pentru mine.

Mi se-nvârtea capul, încercând să-mi amintesc ce fusese adevărat şi ce auzisem în jurul focului.

— Din legendă.

Delila a fost distrasă pentru moment de la ce o îngrijorase. Şi-a dat pe spate părul mov, strident, de parcă încerca să şi-l ascundă.

— Te aşteptai la colţi şi solzi? a zâmbi prinţul Ahmed de parcă ar fi fost o glumă, dar se simţea şi un pic de îngrijorare în vocea lui.

— La aripi şi coarne mai degrabă, am glumit eu pe jumătate. Aşa mi s-a spus în Dustwalk că ar arăta sora monstruoasă a prinţului.

Ochii tinerei au coborât în pământ ruşinaţi. Aerul i se legăna în jurul capului ca dogoarea în deşert. Nuanţele mov din păr i-au dispărut, părul făcându-i-se negru ca al fratelui ei. Se juca cu degetele prin el, complexată. Brusc, mi-a părut rău pentru tot ce am spus.

— O să mă duc să-l verific, totuşi, a zis Bahi, încercând să detensioneze situaţia.

A ridicat braţul să ne facă cu mâna. Atunci am văzut în palma lui, desenat cu cerneală albastră, un cerc perfect, îngroşat cu simboluri dantelate.

Eram pradă neliniştii.

— Eşti un Sfânt.

La Dustwalk ne coseam singuri rănile de la gloanţe şi degetele lipsă. Trebuia să ai nişte membre lipsă sau o găleată de sânge ca să ai acces la intervenţia Sfântului Părinte. Îl chemam după ce epuizam toate variantele şi nu ne mai rămânea decât să credem în rugăciune pentru vindecare, dar şi

ca o negociere la venirea morţii. Prezenţa unui Sfânt nu era niciodată semn bun. Era ultima speranţă.

Probabil că gândurile mi se puteau citi pe faţă.

— Nu-ţi face griji! a ridicat Bahi şi cealaltă mână.

Era goală. Tatuajul pereche, cu o lună, care ar fi trebuit să fie acolo, lipsea.

— Nu sunt unul prea bun.

Şi-a pus mâna cu semnul pe umărul Delilei, conducând-o spre ieşire, aplecându-se spre ea, vorbindu-i misterios la ureche. I-a zis ceva care a făcut-o să râdă, nu să se teamă. Mi-aş fi dorit să ştiu ce. Mi-ar fi prins bine şi mie nişte cuvinte care să-mi alunge spaima cuibărită în suflet. Dacă îl târâsem prin jumătate de deşert doar ca să moară, îl omoram pe Jin! Era cât pe ce să-i urmez, când Prinţul Rebel a vorbit în sfârşit:

— Ce s-a întâmplat cu el?

Accentul lui era mai pronunţat decât al meu, dar mai slab decât al comandantului Naguib. *Naguib.* Şi el era fiul sultanului. Era fratele lui Jin la fel de mult ca prinţul.

Jin ridicase pistolul la faţa lui Naguib, dar n-a tras. Era un păcat să-ţi ucizi propriul neam.

— Mai e cineva neam cu Jin? Ca să ştiu înainte să răspund?

Moment mai bun să-mi ţin gura nici că mai trăisem. Nici măcar nu eram furioasă pe ei.

Shazad însă a izbucnit în râs. Un râs grosolan, josnic, care nu se potrivea cu felul ei de a fi, dar nici nu părea să fie *la* adresa mea.

— Nu cineva de care să ştim. Dar, pe de altă parte, nu poţi fi sigur niciodată cu sultanul şi femeile lui...

Dar Ahmed părea să înţeleagă nervozitatea din cuvintele mele.

— Nu ştiai că e fratele meu.

Nu era o întrebare. În ochii lui se vedea şi milă. Umilinţa asta mă tortura. Prinţul Ahmed şi Shazad se uitau la mine, aşteptând să spun cum ajunsesem acolo cu un prinţ în stare de inconştienţă. De ce ar căra cineva prin tot deşertul un om pe care nici măcar nu-l cunoaşte? Nu prea ştiam să explic cum de ne încurcaserăm aşa de tare noi doi.

— Jin a aruncat în aer o fabrică.

Păruse punctul de plecare perfect, doar că nu era...

— Asta, după ce am incendiat noi o clădire, am adăugat. Dar ăla a fost doar un accident.

Shazad s-a luminat la faţă cu un zâmbet. De parcă tocmai ar fi hotărât ceva în privinţa mea şi era mulţumită. Apoi s-a dat în vileag tot.

Zâmbetul i-a dispărut când am ajuns la partea despre Dassama, dar nu m-a întrerupt până n-am povestit ce se întâmplase în ultimele câteva zile. Coşmarul. Tabăra gallană. Evadarea noastră.

— Ai idee ce ar fi putut să provoace în Dassama? am întrebat când am terminat. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Tăcerea care s-a lăsat a fost exact răspunsul de care aveam nevoie. Afară, tabăra era veselă, era soare şi culoare şi se auzeau râsete, dar o povară întunecată se lăsase peste cort. Shazad s-a întors la prinţ; părea să fie un conflict fără cuvinte între ei.

— Jin are încredere în ea, a zis Ahmed în cele din urmă.

— Se aude de-o armă nouă, a spus Shazad. Tata e... E într-o poziţie în care are acces la astfel de ştiri. Ăsta a fost doar un zvon, dar a fost ciudat. Ceva ce construiau tocmai jos, în sud. O bombă care putea pune la pământ oraşe întregi de parcă ar fi fost mâna lui Dumnezeu. Care putea alege ce să distrugă şi ce să rămână în picioare. Noi credeam că e doar un zvon pe care tata îl lansa ca să-i sperie pe oameni. Mai bine teferi decât morţi.

Propria mea respiraţie se auzea uşor acum.

— Jin s-a oferit să meargă în Ultimul Ţinut să vadă ce putea găsi. Bănuiesc că a dat de fabrica voastră de armament. Dar, după ce mi-ai spus despre Dassama, se pare că înaintea lui a ajuns la armă comandantul Naguib.

— Deci Dassama a fost...

— Un teren de încercare.

Shazad s-a dus la harta întinsă pe masă. A cercetat-o cu o privire de general pe câmpul de luptă.

— Sau un mesaj pentru noi. Rebeliunea începuse acolo. Dassama era o bază importantă pentru armata gallană. Mirajinii care locuiau acolo nu se împăcau cu ideea, aşa că s-au întors împotriva lor. De partea noastră. Am avut mulţi aliaţi acolo. Sultanul şi gallanii se stăpâneau din ce în ce mai greu.

Deci Naguib o distrusese. Nu doar pe rebelii din ea, ci şi mii de cetăţeni mirajini. Şi eu, care credeam că mai mult nici nu se poate să-l urăsc...

— Ne trebuie un plan, a spus Shazad, bătând cu degetele pe harta pe care prinţul ne-o întinsese în faţă, arătând pe unde ar fi tabăra gallană. Gallanii şi sultanul se apropie unii de alţii, iar acum ne caută cu busola lui Jin.

— N-am vrut s-o pierd, m-am apărat eu.

— Ahmed, trebuie s-o ducem de-aici pe a ta.

Shazad n-avea nicio problemă să îi dea ordine prinţului.

— Afară cu ea din tabără! E ca şi cum am cere să fim găsiţi. Dacă arma asta e atât de puternică precum spune Amani...

Se întoarse spre mine:

— Ce rază de acţiune crezi că are arma asta?

— Nu cât să arunce în aer tot canionul.

M-am uitat pe hartă, la linia punctată, din cerneală, care arăta dimensiunea uriaşă a Văii lui Dev. Degetul lui Shazad s-a oprit chiar pe hotarul din nord, arătând unde erau gallanii. Era un *x* mic, marcat sub degetul ei, locul taberei rebelilor. La mai puţin de o lăţime de deget, nu mi se părea că suntem suficient de departe pentru a fi în siguranţă.

— Destul ca să nu fie nevoie să fie exacţi. Sau să treacă prin uşa voastră secretă.

Am ezitat.

— Şi cel mai grav e că nu era o singură bucată de şrapnel în Dassama.

— Adică? a întrebat prinţul, privind pe hartă ţara pe care deja o câştigase o dată şi pentru care lupta din nou.

— Adică nu e o bombă de unică folosinţă, a explicat Shazad, care înţelesese tot mai rapid decât prinţul. Asta e ceva nou. Ceva ce ei ar putea folosi iar şi iar.

— Adică nu trebuie să ştie exact unde suntem, fiindcă nu trebuie să ne termine de la prima încercare.

Ahmed avea o privire îndârjită. O căutătură plină de subînţelesuri a schimbat şi prinţul cu Shazad pe deasupra mea.

— Avem nevoie de Imin, a spus Ahmed.

Fata care a urmat-o pe Shazad în cort peste câteva momente părea complet ştearsă. Arăta atât de comună, încât nu puteam remarca nimic la ea. Doar că are ochi galbeni.

— Avem nevoie de-o iscoadă, i-a zis Ahmed acelei fete, Imin. Avem nevoie să te infiltrezi în armata gallană şi să ne anunţi dacă se apropie prea mult de noi. Ah, şi s-aduci înapoi busola, dacă poţi.

I-a dat-o pe a lui.

— Ia-o! Fă-i să bată pasul pe loc.

— Bine.

Fata a luat ursuză busola. Chiar atunci faţa a început să i se schimbe. Buzele i s-au îngustat, pielea i-a pălit la culoare, umerii i s-au lăţit, iar sânii i s-au turtit. Într-o clipită, a fost altcineva. Un bărbat cu un chip nou. Un chip gallan.

Doar ochii şi hainele ei... lui nu s-au schimbat!

— Nu-mi place, a studiat Shazad spionul. Ochii...

Imin a dat ochii peste cap spre Shazad, cu subînţeles.

— Ar trebui s-o trimitem pe Delila.

— Nu, s-a opus Ahmed. O nălucire e prea riscantă. Să trimiţi o demdji într-o tabără gallană e ca şi cum ai trimite un miel în vizuina lupului şi chiar aşa e. Nălucirile mai dau greş; schimbarea formei, nu.

— Cel puţin, Delila îşi poate ascunde semnul, a comentat Shazad.

— Trebuie să rămână Imin.

În cele din urmă, Shazad a încuviinţat clătinând din cap.

— Trebuie să-i raportezi lui Shihabian, i-a ordonat ea lui Imin.

— Dar oare ce voi purta la bal? a întrebat Imin cu sarcasm, arătând spre halatul care atârna ridicol, prea scurt pentru un gallan. Apoi, ochii ei... lui galbeni, tulburători s-au oprit la mine şi la uniforma pe care încă o purtam.

— Am nevoie de hainele tale.

M-am gândit o clipă la tabăra gallană, la umilinţa de-a fi silită să mă schimb de faţă cu soldaţii.

— Hai! a zis şi Shazad. Pot să-ţi împrumut eu nişte straie de schimb.

18.

Am ieşit din pavilion după ea, orbită din nou de lumina aurie şi de culorile aprinse.

— Cum a făcut? am întrebat-o pe Shazad mergând după ea prin tabără şi uitându-mă în urmă la Imin. Nu cumva... metamorfic, nu?

— Bineînţeles că nu. Imin este o demdji, ca Delila, a spus Shazad, de parcă asta ar fi fost un răspuns.

A dat într-o parte prelata de la intrarea într-un cort mai mic decât al prinţului, dar suficient de înalt încât să stai în picioare în el. Era organizat cu o precizie uimitoare: un pat bine aranjat, un teanc de cărţi, un cufăr şi un rând de arme pe jos. Shazad a deschis cufărul.

— Uite! a zis şi a scos o bluză albă şi nişte şalvari maronii. Ar trebui să-ţi vină.

— Ce este o demdji? am întrebat eu, înainte să îmi dau seama că ar fi trebuit să-i mulţumesc.

— N-ai auzit niciodată de demdji? m-a chestionat ea, lăsând jos capacul cufărului.

— M-am născut departe de voi.

Undeva unde prinţii şi femeile care-şi schimbă forma trăiesc doar în basme spuse la gura focului de tabără.

— Un demdji e un copil născut dintr-un tată djinn şi o mamă muritoare, a explicat Shazad. Sunt vreo cinci-şase în tabără. Ahmed a început să-i colecţioneze.

— Şi toţi pot să-şi schimbe forma?

Rana din braţ m-a făcut să-mi amintesc de metamorficul de la canion.

— Nu, depinde, a răspuns Shazad. Djinnii sunt făpturi ale deşertului, foarte naturale cu nălucirile şi manipularea. Aşa că asta moştenesc copiii lor: nălucire, înşelare, formate din fierbinţeala şi vântul deşertului. Delila poate născoci imagini ce par cât se poate de reale, dar sunt goale la atingere, doar aer. Imin poate să-şi schimbe forma ei – sau a lui, depinde de momentul din zi – ca să arate ca oricine doreşte. Mai e o pereche de gemeni care-şi schimbă forma, doar că nu în

oameni, ci în animale. Alta îşi face loc în mintea ta şi ţi-o suceşte până începi să vezi ce vrea ea, ca nebunia provocată de soare. În scrierile vechi asta se numeşte darul rasei djinni. Unii spun că e o apărare pentru a echilibra semnul neamului djinn.

— Semnul?

Mă simţeam o ignorantă ascultând-o cum vorbeşte despre toate astea, de parcă ar fi trebuit să le înţeleg.

— Ochii aurii ai lui Imin, părul mov al Delilei, a zis Shazad, dându-şi şuviţele din faţă. Unii pot trece uşor drept oameni peste tot în lume. Când eram încă la Izman, Delila îşi ascundea părul, vopsindu-l cu henna de culoare închisă, sau arunca o nălucire asupra lui. Sunt însă şi unii care nu pot ascunde ceea ce sunt.

Unii care au primit gloanţe în cap.

— Gallanii îi ucid fiindcă ei cred că toate fiinţele primordiale sunt împotriva zeului lor inventat.

Mi-am amintit de fata din tabăra gallană. Căpitanul Dumas îi zisese „fiică de demon”. Crezusem că are sânge în păr, dar poate că doar era roşu.

— Jumătate din mirajini sunt în stare să-i urmărească pentru ca să obţină ceva de pe urma lor. Cum ar fi darul lor. Sau un deget, ca talisman. Întreabă-l pe Bahi dacă vrei să ştii teologia. Aşa i-ar spune majoritatea...

— Magia deşertului.

Aşadar, de aici porneau poveştile auzite. Eroi şi monştri care vin să lupte şi mor pentru Prinţul Rebel.

Vorbisem cu Jin despre aceste legende. Despre Prinţul Rebel. Apoi el m-a minţit până am devenit doar o prostuţă care s-a băgat într-o chestie cu care nu era nici pe departe pregătită să dea piept.

•

Shazad purta cam aceeaşi măsură ca mine. Doar că, după o viaţă petrecută cu bucate îmbelşugate, era mai plinuţă în părţile care pe mine mă făceau să par mai degrabă băiat, când aveam nevoie. Traversând tabăra, trăgeam jenată de hainele de împrumut, încercând să refac traseul de dimineaţă.

Am dat de Bahi chiar în faţa cortului cu acoperişul plin de stele în care mă trezisem. Ieşea. M-a surprins trăgând de bluză la piept, cu părul ud picurându-mi pe spate şi lipindu-mi-se de piele. Shazad îmi arătase unde pot să mă spăl: o baltă mică,

ferită de ochii celor din tabără, înainte să mă lase şi să plece unde avea treabă. Eu n-aveam unde merge şi nici nu aveam ceva anume de făcut.

— Porţi hainele lui Shazad? m-a întrebat Bahi, măsurându-mă din priviri.

— Cum de ţi-ai dat seama dintr-o privire că sunt hainele ei? am ripostat fără să mă gândesc.

Bahi s-a scărpinat pe spate, făcând feţe-feţe. Era ca un puşti prins cu mâţa-n sac.

— E cam greu să nu te uiţi la ea, a recunoscut el. Să nu-i spui că am zis asta! Sunt sigur că ştie cel puţin cinci metode să mă ucidă fără să mă atingă măcar. Iar, dacă mor, cine va mai avea grijă de prinţul tău?

— Nu-i al meu, m-am apărat. Cum mai e? am întrebat, fără să mă pot abţine.

— L-ai adus la timp, a zis Bahi, trecându-şi mâna tatuată prin păr. Acum nu trebuie decât să aşteptăm.

— Pot să-l văd?

— De ce nu? a dat Bahi din umeri, arătându-mi drumul în spate.

Cum am dat deoparte prelata de la intrarea în cort, cum m-a izbit căldura ca un zid. Jin era întins, la fel cum îl lăsasem. Fratele lui era lângă el. Prinţul Ahmed avea cămaşa descheiată la gât şi, la lumina slabă a lămpii, vedeam replica soarelui de pe pieptul lui Jin.

Auzindu-mă când am intrat, a deschis ochii.

— Maiestate, am rostit eu, dar cuvintele sunau nefiresc, îmi cer scuze. Trebuia...

— Nu, te rog, stai!

Am rămas pe loc. Jin nu era doar un băiat străin, cu un zâmbet de trădător, era fiul sultanului şi nu era de nasul meu să fiu în compania acestor doi prinţi renumiţi.

— Jin măcar e numele lui adevărat? am întrebat.

— Da, a răspuns Ahmed. Dar nu e numele lui întreg. Tatăl nostru l-a numit Ajinahd Al'Oman bin Izman. Lien, mama lui, îl alinta Jin.

Aproape două luni, iar el nici măcar nu-mi spusese numele lui complet.

Ahmed mă privea.

— Tu crezi că el n-are încredere în tine, dar nu e adevărat.

Eu am pufnit.

— Mama lui Jin a fost cea care ne-a scos vii din palat, să ştii.

Nu ştiam. De fapt, nu ştiam mai nimic despre Jin, dar el nu părea să aibă nevoie de răspunsul meu. Nici măcar nu eram sigură că vorbeşte cu mine.

— Lien şi mama mea se aveau ca surorile. Au sosit în haremul tatălui meu cam în acelaşi timp, iar eu şi Jin ne-am născut la câteva ore distanţă. Eu am venit pe lume înainte de termen, iar Jin, după termen. Eu am fost al cincilea dintre băieţii tatălui meu. El a fost al şaselea. Ne-am născut la începutul domniei tatălui meu, aşa că am fost trataţi bine, dar tot era un pic mai atent la noi decât ar fi vrut mamele noastre. Lien zicea că asta e „soarta”. Jin nu crede în soartă. N-am nici măcar o singură amintire cu chipul mamei mele. Eram prea mic când a murit.

Soţia cea frumoasă a sultanului, aşa se spunea în poveştile auzite. Cea omorâtă din bătaie pentru că a născut-o pe Delila. Ea nu reprezenta decât nişte cuvinte în legenda Prinţului Rebel, dar pentru Ahmed existase cu adevărat, în carne şi oase.

Toate amintirile despre mirajini sunt legate de fratele meu. În noaptea în care s-a născut Delila, Jin era bolnav. Lien şi mama plănuiseră o evadare încă de când mama a aflat că poartă în pântece copilul unui djinn. Nu era prudent să-l mute pe Jin, avea febră, însă nu era prudent pentru Delila să rămână. Aşa că Lien a fost nevoită să rişte. Îmi amintesc doar frânturi din noaptea aceea. Mă ţineam de fustele ei în timp ce ea încerca să amaneteze brăţările de aur de la sultan pentru o barcă până în Xicha. Dar acele lucruri ţin de un vis. Cel mai bine îmi amintesc cum stăteam pe un pat, cu mâna la inima fratelui meu, care bătea, el fiind cuprins de fierbinţeală pe o barcă nesigură, ce ne ducea departe de casă, şi cum mă punea Lien să mă rog ca Jin să treacă noaptea cu bine, în timp ce o legăna pe sora mea ca s-o liniştească şi să nu mai plângă.

A înghiţit în sec.

— Am pierdut şirul rugăciunilor trimise la cer pentru fratele meu de atunci ca să rămână în viaţă. A avut partea lui de necazuri în viaţa asta.

— Unii oameni se descurcă mai bine în bătaia puştii, am comentat eu. Maiestate...

— Te rog, spune-mi Ahmed! Nu trebuie decât să priveşti în jur să-ţi dai seama că maiestatea mea este pusă la îndoială.

În acel moment, nu semăna deloc cu fratele lui. Jin îmi zâmbea mereu, de parcă urma să intrăm amândoi în bucluc şi-i plăcea asta. Prinţul zâmbea de parcă te ierta pentru asta.

— Fratele meu nu prea are grijă de siguranţa lui, dar de cele mai multe ori a sărit în bătaia puştii doar ca să se aşeze între moarte şi mine sau Delila. Până la noi, nu l-am văzut niciodată flirtând cu moartea atât de nepăsător pentru nimeni.

Nu ştiam ce să răspund la asta. Mă concentram la Jin, nu la Prinţul Rebel. Numai trăsăturile lui străine îmi păreau familiare în acest loc ciudat, plin de prinţese cu păr mov şi schimbători de feţe cu ochi aurii, deşi poate că şi el ar fi putut redeveni un străin în momentul în care Ahmed l-a numit *frate.*

— Ca să-ţi câştigi tronul, împărăţia, am început eu, merită să moară atâtea suflete?

Merită ca el să-şi dea viaţa?

— Sultanul a ucis-o pe mama *ta,* sultimii au furat tronul *tău* – asta n-are de-a face cu altcineva. Vrei să ştii cine a ucis-o pe mama *mea*? Ţara ta. Războiul tău, goana ta pentru putere nu ne aparţin.

Nu voiam să sune a batjocură. Chiar doream să ştiu dacă exista vreo şansă ca el să transforme deşertul în bine.

— Nu sunt aici pentru putere, a răspuns prinţul Ahmed calm, de parcă nu l-aş fi făcut vinovat de moartea propriei sale mame.

Cumva, nu părea aroganţă.

— Am văzut că tatăl meu conduce de parcă i-ar fi frică să nu piardă nici măcar un pic în faţa altcuiva. El crede că ăsta este singurul mod, de aceea suntem săraci, ocupaţi şi slabi. Eu n-am plănuit niciodată să mă întorc la Miraji să-i iau locul. Am fost peste tot înainte să venim aici. Am văzut Insula Ioniană, unde au un consiliu format din bărbaţi şi femei aleşi chiar dintre ei, atât bogaţi, cât şi săraci, ca să fie ascultaţi la fel. Am fost la Amanpour, unde comerţul şi industria lor i-au făcut bogaţi, nu săraci şi înfometaţi. Am fost la Albis, unde femeile pot deţine pământ, pot avea slujbe şi sunt tratate la egalitate cu bărbaţii în toate cele. Şi la Espa, unde într-o seară de beţie ne-am gândit să facem asta, a spus prinţul, dându-şi deoparte gulerul de la cămaşă ca să văd tot tatuajul cu soare, identic cu al lui Jin, crezând că e o idee bună. Este un simbol al norocului şi al

bogăţiei din Xicha. Era bine venit la vremea respectivă, când n-aveam un trai sigur sau un loc al nostru. Precum vezi, n-am plănuit să devină un simbol al unei revolte. Oamenii din acest deşert ar trebui să aibă o ţară care să le aparţină lor, nu unui singur om. Toată lumea din ţara asta trăieşte de parcă a fost trecută prin foc la naştere. E atâta măreţie în Miraji, dar se-ntâmplă atâtea nenorociri din cauza tatălui meu şi a gallanilor! Oamenii acestei ţări merită mai mult. Shazad merită o ţară unde mintea ei ascuţită nu este ignorată doar fiindcă e femeie. Neamul demdji n-ar trebui să se teamă pentru viaţa sa doar fiindcă tatăl meu s-a aliat cu o ţară care-i arde pe cei atinşi de magie. Mama mea merita mai mult decât să fie omorâtă din bătaie pentru că s-a răzvrătit împotriva unui stil de viaţă pe care nu l-a ales. Am putea transforma miraji în cel mai mare neam de pe pământ. Tata l-ar păstra aşa cum e, un ţinut al războiului şi violenţei, pe jumătate asuprit de regele gallan. Iar fratele meu, Kadir, îl place. Dac-ar fi el sultim, am trăi mai departe sub asuprirea regatelor străine care vin şi storc tot sângele din deşert. Sau... am putea schimba tot.

Prinţul Ahmed s-a înviorat vorbind despre toate lucrurile pe care avea de gând să le schimbe în bine. Cu cât vorbea mai mult, cu atât era mai greu să nu-l crezi. În sfârşit, înţelegeam ce era cu puştiul nebun din tranşee în noaptea în care l-am cunoscut pe Jin. Înţelegeam că astfel de idei le dădeau oamenilor puterea să strige răzvrătindu-se, chiar dacă pentru asta aveau să fie spânzuraţi.

În deşert, îmi dorisem ca Jin să-mi ceară să rămân cu el. Să mă duc cu el în lumea lui. Dar el nu-mi ceruse...

Mi-o cerea, în schimb, Ahmed.

19.

Peste oază s-a lăsat întunericul mai devreme decât aş fi crezut. Nici nu observasem când trecusem deşertul, dar acum îmi dădeam seama că Shihabian trebuie să fie pe aproape. La asfinţit, lumea colorată îşi lua un chip mai blând. Focuri de tabără ardeau printre copaci. De jur-împrejurul fiecăruia se strângea câte un grup mic de oameni care mâncau şi se veseleau. Mă gândeam la cum era în Dustwalk la cină. Toată lumea tăcea acasă, păstrând cu străşnicie orice bucăţică. Aici însă bucatele se puneau pe un covor mare, în mijlocul taberei, cu o stivă de farfurii desperecheate.

M-am aşezat cu Shazad lângă unul dintre focuri. Ea a pus în două farfurii, îngrămădind pe una pită şi fructe şi dându-mi-o mie.

— De unde or veni toţi oamenii ăştia? am întrebat-o eu printre înghiţituri.

Nici nu-mi dădusem seama ce foame mi-e până nu începusem să mănânc.

Shazad s-a uitat la cei o sută de rebeli parcă surprinsă de întrebarea mea.

— Cam de peste tot. Eram doar o mână când am fugit din Izman după întrecerile pentru sultim. În ultimul an însă, grupul s-a mărit. Ni s-au alăturat mai mulţi. Câţiva au fost daţi afară din casele lor şi arestaţi pentru că l-au susţinut pe Ahmed un pic prea vocal. Pe unii i-am scos noi din închisoare. Farrouk şi Fazia sunt orfani din Izman, arătă ea spre cei doi care îi văzusem de dimineaţă meşterind o bombă, iar acum construiau ceva din pâine. I-am angajat să facă un aparat pentru explozibili într-o misiune de acum câteva luni, dar nişte soldaţi de-ai sultanului i-au recunoscut, aşa că acum sunt refugiaţi. Sunt de folos pe lângă tine, deşi uneori mi-e teamă că va veni o zi când vor arunca în aer tot locul şi vor abate asupra noastră mânia neamului djinn, a cărui casă abandonată o împrumutăm...

M-am uitat la turnul care domina oaza. Clădirea uriaşă n-avea nicio uşă. Îi dădusem roată de două ori ca să mă asigur că

într-adevăr n-are. Dacă oaza fusese o casă a poporului djinn, asta ar putea explica turnul precum cele din basmele copilăriei, în care erau trimise fiicele meşterilor bogaţi ca soţii ale unor bărbaţi nemuritori. Şi uşa magică...

— Dar tu? am întrebat.

— Eu sunt o fată care ar fi putut ajunge orice, dacă s-ar fi născut băiat, mi-a răspuns Shazad, luând o muşcătură. Dar m-am născut fată, aşa că asta fac. Mama crede că am un plan să bat pasul pe loc ca să evit măritişul.

O văzusem pe Shazad ucigând un metamorfic. O urmărisem în după-amiaza aceea conducând un grup de răzvrătiţi într-un exerciţiu militar cu săbii cu o siguranţă de sine cu care ar fi putut trece o armată întreagă peste deşert. Dacă ea nu putea obţine un loc al ei în Izman, ce speranţe să-mi fac eu?

— E prea modestă, a replicat Bahi aşezându-se lângă Shazad, la lumina focului, strângându-şi picioarele sub el pe o pernă.

Avea o farfurie pe genunchi.

— Shazad s-a născut pentru măreţie. Tatăl ei este generalul Hamad.

M-am uitat absentă la amândoi.

— El este generalul-şef al sultanului de douăzeci de ani, a lăudat-o Bahi. E cunoscut pentru strategiile lui neconvenţionale. A avut o fiică puternică şi un fiu slab.

— Nu e slab, e, bolnav, a intrat Shazad în defensivă.

— Majoritatea oamenilor şi-ar fi ucis fiul încercând să-l întărească. Aşa cum a încercat tata cu mine, dar n-a reuşit.

Shazad m-a salvat la timp, înainte să răspund la declaraţia asta făcută de Bahi cu un zâmbet care-i etala dinţii, dar nu era un zâmbet de om care se amuză.

— Tatăl lui Bahi e căpitan de armată. E subalternul tatălui meu, eu şi Bahi ne cunoaştem de când aveam şase ani.

— Şi suntem prieteni, fiindcă eu sunt un tip fermecător, a adăugat Bahi.

— Eşti un pic mai puţin dobitoc decât restul fraţilor tăi, a conchis Shazad. Căpitanul Reza – i-am simţit o mustrare în ton, iar Bahi a imitat un salut – are şase copii, aşa că s-a gândit că ar putea să-i sacrifice pe unii. Nu conta cât de mult îi plăcea să se laude la superiorul lui că are şase fii puternici, în timp ce tata avea doar unul slab.

— Şi pe tine, am intervenit eu.

— Căpitanul Reza nu m-a pus niciodată la socoteală.

— Greşeala lui, a adăugat Bahi.

— Tatăl tău ştie că..., am vrut eu să întreb, dar nu eram sigură cum. Că te-ai întors împotriva lui?

Probabil că nu aşa ar fi trebuit s-o formulez.

— Eu nu m-am întors împotriva lui, a zâmbit Shazad cu blândeţe. Eu sunt împotriva sultanului. Şi tatăl meu s-a răzvrătit împotriva lui acum ceva timp. El ne-a spus de zvonurile despre arma care se construia în Ultimul Ţinut. Atât de secretă era, că sultanul nici măcar nu-i zisese, dar are el alte metode să obţină informaţii.

Auzind asta, mi-am îndreptat spatele. Dacă ne luam după poveşti, ajungeam să credem că rebelii lui Ahmed sunt doar o adunătură de neghiobi idealişti din deşert. Adevărul era că rebelii se săturaseră într-atât de stăpânirea asupra Dassamei, că merita s-o distrugă. Generalul era om cu greutate la curte, dar *şi el* îi era credincios lui Ahmed...

— Aveţi aliaţi la curtea sultanului?

Shazad s-a luminat la faţă. Era, de departe, cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată, iar când zâmbea cu toată gura devenea şi cea mai periculoasă fată.

— Câţiva. Când a venit prima oară în Izman, Ahmed a fost inclus într-o elită de erudiţi. O mulţime de băieţi foarte deştepţi, foarte idealişti, inclusiv fratele meu, care stăteau şi discutau filosofie şi despre cum ar putea fi mai bine în Miraji. Mulţi sunt copii ai oamenilor de la curtea sultanului.

A mai luat o îmbucătură, apoi a continuat:

— Într-o noapte, i-am găsit pe fratele meu, pe Ahmed şi pe alţi trei prieteni idioţi de-ai lor cu mâinile şi picioarele legate de butuci, în centrul Izmanului, fiindcă răspândiseră ideea că femeile ar trebui să aibă dreptul să refuze o căsătorie.

Asta m-a lovit direct în inimă.

— Din fericire, a povestit mai departe, eram fiica generalului Hamad şi asta m-a ajutat să negociez cu soldaţii. L-am luat pe frate-meu acasă, iar Ahmed ne-a urmat. Când am ajuns, l-am muştruluit bine, pentru că din pricina lui frate-meu fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa. Habar n-am cum, ne-am trezit certându-ne pe filosofia lui Ataulla despre rolul conducătorului în stat, apoi am fost de acord să-l pregătesc pentru întrecerile pentru sultim.

— Pe-atunci eu eram închis în Ordinul Sfânt, a vorbit Bahi cu gura plină. Că, de nu, i-aş fi băgat eu ei minţile în cap.

— Îi zici ce ai făcut de fapt când ai fost dat afară sau îi zic eu? a întrebat Shazad.

Brusc, Bahi a devenit foarte atent la mâncare.

— Nu-mi aduc aminte.

— S-a îmbătat criţă şi a venit să-mi cânte o serenadă în faţa casei tatălui meu, a dezvălui Shazad fără să piardă timpul.

— Ce serenadă? am întrebat eu, neputând să mă stăpânesc după ce am izbucnit în râs.

— Nu-mi aduc aminte, a mormăit din nou Bahi.

— *Rumi şi prinţesa,* cred, a răspuns Shazad.

— Nu, a ridicat el privirea, încercând să se apere. Am cântat *O djinni şi un dev* şi era foarte frumos! a răsuflat el, iar Shazad s-a tăvălit de râs.

Era contagios, ajunsesem şi eu să râd cu ei. Bahi a mai cerut de băut, spunând că-l mai cântă o dată dacă facem cinste cu ceva de umezit gâtul.

În timp ce el se ciondănea cu Shazad, eu m-am uitat în tabăra rebelilor.

Noaptea, cu culorile şi hohotele ei de râs, cu simţul puterii şi al încrederii în ce făceau ei, mă îmbăta şi pe mine. Revolta asta era o legendă în devenire. Era genul de poveste care începuse înaintea mea şi pe care nu o puteam înţelege pe de-a întregul. Era genul de poveste care se spune iar şi iar pentru a explica cum lumea n-a mai fost la fel după ce mâna asta de oameni au trăit şi au luptat, au câştigat sau au murit încercând. După ce urma să se petreacă, povestea părea inevitabilă, ca şi cum lumea ar fi aşteptat schimbarea asta, ca şi cum ar fi avut nevoie să fie salvată, iar personajele din poveste ar fi fost smulse din propriile vieţi şi mutate în locurile unde trebuiau să fie, ca piesele de pe o tablă de joc, doar ca să prefacă povestea în realitate. Doar că ea era mai sălbatică, mai înfricoşătoare şi mai ameţitoare, dar şi mai nesigură decât aş fi crezut vreodată. Religia lui Bahi. Familia lui Jin. Filosofia lui Shazad. Eu puteam să fac parte din toate astea. Dacă voiam. Se făcea mult prea târziu ca să mă rup de istoria asta sau ca s-o rup pe ea din mine.

— Unde ai fost până acum, sfinţişorule?

Un glas necunoscut m-a făcut să tresar din visare. Crezusem că Delila şi Imin sunt o privelişte, dar fata care s-a aşezat neinvitată cu noi la masă, lângă foc, era din aur. Totul, din cap, de la pleoape până-n picioare, parcă era turnat în metal, mai puţin părul, care era la fel de negru ca al meu, iar ochii îi avea închişi la culoare. Altă demdji.

— Poţi să te ocupi de asta?

Ea a întins o mână la el. Era plină de sânge şi semne de la arsuri.

— Ce s-a întâmplat? a sâsâit Bahi printre dinţi, apucând-o.

— O mică explozie, a răspuns sec fata de aur.

— Arsurile nu sunt chiar aşa de grave, a zis Bahi. E mai greu să te arzi când ai un tată creatură primordială, alcătuită din foc.

— Când te-ai întors, Hala? a întrebat Shazad.

Hala n-a răspuns, doar a arătat cu un gest ironic spre hainele de drum pline de sânge într-un fel care părea să sugereze că Shazad e proastă, dacă nu înţelege că abia ajunsese în tabără.

— Am ajuns prea târziu acolo, a spus ea. Deja o luaseră gallanii. Credeam că mai rezistă. Schimbătorii de formă sunt foarte buni la ascuns. Imin a rezistat două săptămâni, îţi aminteşti? Dar se pare că asta e proastă. Se zvoneşte că au dus-o în tabăra gallană care a răsărit ca o buruiană acum câteva luni.

Adică în cea din care tocmai sosisem eu.

— Am venit pentru întăriri. Eu zic să plecăm la noapte, să ne furişăm înăuntru şi să-i zăpăcim înainte să apuce s-o spânzure.

— În tabăra gallană care e la nord de aici? am întrerupt-o eu, fără să mă gândesc.

Pentru prima dată, fata de aur a părut să mă zărească.

— Eu am fost acolo.

— I-ai văzut luând alţi prizonieri? a întrebat ea.

— Era o fată, o demdji, am vorbit eu, dar vorba încă-mi părea ciudată. Avea părul roşu şi o faţă care se schimba.

Chipul i s-a luminat când fata ciudată s-a aplecat nerăbdătoare în bătaia focului şi am simţit că vorbim despre aceeaşi persoană. Următoarele mele cuvinte au blocat-o:

— Gallanii au împuşcat-o în cap.

Atmosfera veselă care domnise în tabără acum o clipă deja se risipise.

— Şi cum se face că tu eşti încă în viaţă?

Ceva din vocea ei îmi spunea că se aştepta să mă ploconesc, să mă dau peste cap cu explicaţii despre cum am îndrăznit să supravieţuiesc, în timp ce persoana pentru care plecase s-o salveze nu reuşise.

— Pentru că pe mine nu m-au împuşcat în cap, am răspuns.

Rânjetul ei batjocoritor mi-a amintit de un pieptene de aur şi fildeş pe care îl avea mama lui Tamid. A dat din mână ca şi cum m-ar fi zorit să continui. Am observat că avea doar opt degete la mâini. De la stânga îi lipseau două despre care puteam jura că fuseseră acolo înainte. A observat că văzusem, iar peste o clipă mâna i-a fost din nou intactă.

— Nu-i frumos să te holbezi.

Un gândac negru s-a iţit din nisip peste cizma mea, apoi s-a apucat să urce pe mine.

— Şi nu-i frumos să laşi pe cineva să moară ca să-ţi salvezi pielea.

Am pocnit gândacul, dar când l-am atins cu mâna el pur şi simplu a explodat în alţi zece gândaci negri, apoi fiecare dintre ei a explodat în alţi zece gândaci, până când m-au umplut. Mâna mea mi se înroşise şi mă durea de cât plesnisem la ei.

— Hala, opreşte-te din ce faci! a ordonat Shazad.

Mă înşelasem. Vocea nu-i era stridentă, ci limpede, ca o tăietură curată. Gândacii au dispărut.

Shazad zisese de o demdji care se strecura în minţile oamenilor. Cred că tocmai o cunoscusem. Deja o uram.

— Acolo de unde vin eu oamenii au grijă de-ai lor.

Hala îşi zgândărea unghiile de parcă nu s-ar fi jucat deja cu mintea mea.

— Asta a şi făcut, a spus Jin în spatele meu.

20.

Jin se trezise şi acum stătea sprijinit de umărul fratelui său, în afara zonei în care cădea lumina focului. Arăta stors de puteri şi obosit, dar măcar era în viaţă. Se uita la mine. Am reacţionat instinctiv când l-am văzut, trupul împingându-mă spre el de parcă ar fi fost legat cu un elastic de el. De parcă ar fi fost acul busolei duble care-şi regăsise perechea.

Dar înainte să apuc să mă ridic s-a auzit un sunet ascuţit din partea cealaltă a taberei. Delila s-a repezit înainte şi s-a aruncat în braţele lui Jin, vorbind într-o altă limbă ce mi-am închipuit că e graiul din Xicha. A început să plângă cu capul pe cămaşa lui. Toată tabăra era în curând în picioare, oamenii venind de peste tot lângă el, punând întrebări, salutându-l.

— Uşor, uşor! a strigat Bahi. Abia am reuşit să-l pun pe picioare.

În cele din urmă, privitorii au pornit înapoi spre focurile şi spre mâncarea lor. Când Delila i-a dat drumul, Jin s-a întors spre Shazad.

— Generale! a zis Jin.

Vocea-i era groasă după atâta timp în care n-o folosise, dar felul în care pronunţase cuvântul suna dureros de familiar. *Bandito,* aşa îl auzisem zicând în deşert.

— Nu-mi spune aşa! l-a îmbrăţişat Shazad cu un singur braţ, mai atentă decât Delila la bandajele lui. Cum rămâne cu „mă duc doar să arunc o privire pe-aici, mă întorc imediat”?

În micul cerc format în jurul lui Jin s-au auzit chicoteli în timp ce eu şedeam în afara lui. Mă întrebam ce-ar fi potrivit să-i spun lui Jin aici, în acest loc de care n-aparţineam, dar mi s-a părut că redevenise doar un străin. Aceşti oameni stătuseră umăr la umăr, urzind o revoltă încă de pe vremea în care eu trăgeam în cutiile de conservă de pe gardul din spatele casei unchiului meu.

— Mai bine mai târziu decât mort, a comentat Hala.

Ea nu l-a îmbrăţişat, dar, în lumina focului ce-i dansa pe chip, făcându-l să pară topit, am văzut că asprimea ei se mai domolise.

— Da, şi trebuie să-mi mulţumeşti mie pentru asta, a adăugat Bahi cu gura plină. Chiar şi în picioare, înfuleca mai departe, vorbind cu gura plină.

— Nu că mi-ar fi mulţumit careva...

— Credeam că Sfinţii Părinţi trebuie să-şi facă treaba pentru slava lui Dumnezeu, nu pentru lauda muritorilor, a răspuns Jin, cu grijă să nu ni se întâlnească privirile în timp ce se adresa lui Bahi.

— Ei bine, atunci, e bine că nu mi-am dus la capăt pregătirea, nu? a răspuns el, gesticulând dramatic cu mâncarea în mână, făcând să sară firimituri pe Delila.

— Odată şi odată, tot o să-ţi mai rămână unul şi în viaţă, a zis Shazad. Şi Amani e cea care te-a cărat până aici.

Îmi venea s-o îmbrăţişez şi s-o înjur în acelaşi timp. Nu-mi dădusem seama cât încerca Jin să-mi evite privirea până când, în cele din urmă, n-a mai avut încotro şi a trebuit să se uite în ochii mei.

Cercul din jurul lui s-a desfăcut atât cât să mă vadă. Încă nu mă ridicasem de la marginea focului.

Ne legau două luni pe care le petrecusem în deşert împreună. Tot ce-mi povestise şi tot ce nu-mi povestise. Conştientizarea faptului că eu nu-l părăsisem în acest timp. Că, în două luni, din fata care-l drogase şi-l lăsase cu faţa în jos pe o masă doar ca s-o ia la sănătoasa mă transformasem în fata care l-a târât printre soldaţi duşmani şi strigoi ucigaşi numai ca să-i salveze viaţa.

— Ei bine, a spus Hala, lăsându-se neglijent pe umerii Delilei, cel puţin una din noi a avut succes şi a adus acasă un demdji.

Cuvântul nou încă-mi suna aşa de straniu, că numai după un moment am înţeles că Hala gesticula spre... mine.

— Demdji? am întrebat eu nedumerită.

Expresia lui Ahmed arăta că şovăie. I-a spus ceva lui Jin în graiul din Xicha. El a răspuns clătinând din cap, fără a se uita la mine.

— Faptul că eu nu vorbesc limba voastră nu vă dreptul s-o folosiţi ca să discutaţi despre mine.

Tonul mi-era mai ridicat decât aş fi vrut. Ţipam în prezenţa prinţului. Doi prinţi.

— Amani, mi s-a adresat Ahmed cu delicateţe, n-ai vrea să iei loc o clipă?

Farfuria de la Shazad îmi căzuse de pe genunchi în nisip. Mă ridicasem fără să-mi dau seama, fără un scop anume, dar sigur aveam nevoie de ambele picioare bine înţepenite ca s-o fac.

— Poate că nu vreau.

Am băgat de seamă că lui Jin i-a tresărit gura la un colţ şi m-au apucat nervii.

— Să minţi, am spus uitându-mă la el, este un păcat.

— Eram în drum spre iad cu mult înainte să te cunosc pe tine, mi-a vorbit Jin în sfârşit, ceva din glasul lui sunând a regret.

— Habar n-ai că eu...

— Nu te păcăli singură, Bandito-cu-ochi-albaştri! m-a întrerupt Jin...

Avea vocea seacă a unui străin resemnat.

— Ştiam că eşti o demdji înainte să mă prind că nu eşti băiat. A fost de-ajuns să-ţi văd ochii.

Ochi de trădător.

Părul Delilei. Ochii lui Imin.

Semnul *djinnilor.*

— Mi-am dat seama că nu ştii când ai început să-mi povesteşti despre soţul mamei tale. Îi spuneai tată. Demdji care ştiu ce sunt nu fac aşa ceva.

M-am uitat la cele două demdji de lângă el. Delila şi-a muşcat buza, iar Hala, pe umărul ei, parcă era gata să aplaude neplăcerea mea.

— O mulţime de soldaţi gallani au ochi că ai mei, am combătut eu.

— Nordicii au ochii ca apa limpede. Ai tăi sunt diferiţi. Ai tăi au culoarea focului când arde prea tare. Şi nu e doar atât.

Acum, că nu mă mai ignora, Jin îmi acorda toată atenţia lui.

— Tu ştii legendele mai bine decât mine. Ştii că djinnii nu pot minţi. Şi nici copiii lor. Pun pariu pe viaţa mea că niciodată n-ai scos pe gură o minciună.

O clipă am râs cu putere. Shazad a făcut un pas spre mine, dar m-am retras.

— Spui că-s cinstită?

— Nu, te pricepi foarte bine să înşeli, dar nu eşti mincinoasă!

Mi-am amintit ceva ce-mi zisese Jin în magazinul din Dustwalk. *Te pricepi să minţi... pentru cineva care nu ştie să mintă.*

— La magazine, te-am ascuns de Naguib...

— Nu l-ai minţit.

Orice şansă de a-l ierta a zburat odată cu râsul care i-a însoţit vorbele.

— *Nici măcar o singură dată.* I-ai spus că e o zi liniştită. I-ai spus că nu sunt mulţi străini în Dustwalk. Adevăruri înşelătoare, dar adevăruri. L-ai păcălit. Cum ai făcut şi cu caravana. Cum ai făcut şi când mi-ai zis că pot să te strig „Oman". Un djinn e o fiinţă puternică şi înşelătoare.

Mi-am adus aminte cât de uşor se încrezuse Jin în mine, de şocul de pe faţa lui când i-am înapoiat busola după ce-i spusesem c-o lăsasem cu buraqi. Nu, n-am spus asta; doar am sugerat. L-am păcălit. Am deschis gura gata să neg, dar cuvintele nu ieşeau.

— Deci ce scuză ai? am izbucnit, dar el n-a clipit.

— Pot să continui, dacă vrei.

— Jin! a răsunat avertismentul lui Ahmed de departe.

Lumea se redusese la Jin şi la mine.

— Nisipul şi soarele nu te istovesc aşa cum ne istovesc pe noi, muritorii de rând. Locul tău e lângă ei.

Mi-am amintit una dintre ultimele noastre nopţi din deşert. *Eşti deosebită,* îmi spusese.

— Poţi să înveţi limbi noi *uite-aşa,* a zis el pocnind din degete, iar eu îmi dădeam seama că ultimele două cuvinte le rostise în graiul din Xicha.

Toate nopţile acelea din deşert, în care îmi spusese poveşti din locuri îndepărtate şi frânturi din limbile vorbite acolo... Mă punea la încercare.

— Încetează! abia am reuşit eu să îngaim.

Ce zisese Shazad despre demdji? Că ei – noi – sunt de folos. Oare de aceea mă salvase Jin de la bun început? Mă târâse prin deşert nu ca pe un aliat, nu pentru că aveam nevoie unul de altul pentru a rămâne în viaţă, ci doar fiindcă ştia că fratele lui se poate folosi de mine?

M-am apropiat, cei din jurul lui dându-se deoparte ca să-mi facă loc. M-am oprit când am ajuns atât de aproape, că aş fi putut să-l sărut din nou. Sărutul a fost şi el un truc. Al meu. Eram o făptură înşelătoare, dar nu eu eram mincinoasa aici.

— De ce ar trebui să cred ce spuneţi voi?

— Atunci, nu crede!

Îi vedeam petele din ochi.

— Dovedeşte-mi! Spune-mi o minciună! Spune-mi că te cheamă Oman şi de data asta, direct. Spune-mi că eşti un băiat pe nume Alidad. Spune-mi că nu eşti o demdji!

— De ce aş vrea să fac asta? mi-am simţit eu buzele luptându-se cu vorbele pe care mă provoca să le spun.

— Pentru că nu poţi.

În timp ce mă privea cum mă lupt, simţeam că se crede învingător. Mâna mea a lovit cu putere. Lui i-a alunecat faţa într-o parte, iar palma mă ustura. Şi, înainte să apuce cineva să-mi mai îndruge ceva, am fugit.

•

— Deci plănuieşti să ne furi toate armele sau crezi că ai nevoie doar de una pentru fiecare mână? mă răsuceam eu de jur-împrejur.

Ahmed mă privea de la gura micuţei peşteri din zidul canionului. Abia puteam să-l desluşesc. Hotărâsem să plec. Hotărâsem chiar dinainte când mâna tot mă ustura de la palma pe care i-o trăsesem lui Jin. Dar nu plecam neînarmată! Am înfipt al patrulea pistol între sheema pe care mi-o legasem de talie ca pe o eşarfă, din moment ce n-aveam curea.

— Poate ar fi mai bine să-ţi păzeşti arsenalul straşnic, dacă nu vrei ca oamenii să se servească.

— Nu m-am gândit la asta înainte de tine, a spus Ahmed.

— Atunci, ar fi bine să te gândeşti data viitoare când fratele tău îţi aduce vagabonzi nepoftiţi acasă.

Am trecut pe lângă el şi am pornit la drum. Ahmed m-a urmat.

— Sunt prizonieră? m-am întors eu să-l întreb după câţiva paşi.

— Nu, şi-a strâns Ahmed mâinile la spate. Deşi Jin a spus să trimitem pe cineva după tine ca să te aducem acasă vie, când o să te prăbuşeşti, după ce-ţi trece încăpăţânarea.

— Câtă încredere are în mine!

Nu m-am străduit să-mi ascund amărăciunea din glas în timp ce mă jucam cu degetele pe pistolul din talie.

— Chiar are, a zis prinţul. Era convins că ajungi şi mai departe, să ştii.

Loveam uşor, fără încetare, în pistol. Nu greşea. Eram epuizată. Şi rănită. Şi flămândă. Şi la kilometri distanţă de

oriunde aş fi vrut să fiu. Mai mult decât orice, înainte să se trezească Jin, înainte să zboare cuvântul *demdji* din gura Halei şi să aterizeze pe mine, îmi dorisem să rămân.

— De ce? am întrebat eu şi vocea mi se sugrumă un pic, dar am dres-o imediat.

— Ei bine, a conchis Ahmed, din ce am înţeles, ai mers mult pe aici. Jin credea că ai trecut măcar de punctul fără întoarcere...

M-am oprit din râs la timp. Aproape reuşeam să mă prefac că e doar un băiat din Ultimul Ţinut, doar că are un accent mai bun.

— De ce nu mi-a spus?

— Să-l întrebi pe Jin ce motive personale a avut să nu-ţi spună. Dar, dacă vrei un răspuns sincer din partea mea, suspină Ahmed.

Arăta mai mare de optsprezece ani.

— Demdji sunt o valoare, Amani. Nu mă înţelege greşit; fiecare bărbat şi fiecare femeie din răzmeriţa asta este valoros. Imin însă e cel mai bun spion pe care-l am eu. Iar Hala cred că a salvat mai mulţi oameni chiar şi decât Shazad. Datorită surorii mele n-am murit la sfârşitul întrecerilor pentru sultim. În câteva zile unii pot parcurge distanţe care unui om normal i-ar lua săptămâni să le parcurgă. Într-un război, iei ce slujeşte mai bine cauzei tale.

Mi-aş fi dorit ca Jin să încerce să mă convingă. Ar fi mult mai uşor de contrazis. Logica lui Ahmed însă nu putea fi combătută atât de uşor, aşa că eu eram problema.

— Nu pot..., am îngăimat. Eu nu pot face ce fac celelalte demdji. Presupun că aş fi observat, dacă mi s-ar fi schimbat faţa sau dacă aş fi putut face nălucirile să plutească în aer. Mă gândeam că aş putea să rămân şi... să fac ce face Shazad.

Deşi o spusesem cu voce tare, suna stupid. Shazad putea foarte bine să fie fiinţă umană pe de-a întregul, dar o văzusem ucigând un metamorfic fără niciun efort. Fără armă, nu eram decât o fată. Nu o demdji.

— Nu mă gândeam să rămân ca să scot gândaci din pielea oamenilor sau să mă transform în altcineva.

— Dacă-ţi doreşti să pleci, poţi să pleci, a spus Ahmed. E periculos în Miraji pentru o demdji, dar pari să te fi descurcat foarte bine până acum.

— Mă gândeam la fata pe care soldaţii gallani o uciseseră în cetate. Era ca mine. Ţin minte că Jin mă avertizase să am grijă. Mă avertizase în privinţa lui Izman.

— Dar, dacă te hotărăşti să rămâi, mai sunt alte şase demdji care ar putea să te ajute să înţelegi ce putere ai, orice ar fi acel lucru pe care ai *putea* să-l faci ca să dai o mână de ajutor la revoltă. Dacă mai doreşti.

Dar asta era mai mult decât o dorinţă, ăsta e adevărul.

21.

Trei rodii atârnau de o creangă. S-au făcut apoi două, după care s-au făcut patru. M-am uitat la Delila, care mi-a zâmbit:

— Vezi? Nu e chiar aşa de greu.

Trecuse o săptămână de când se trezise Jin şi Ahmed îmi făgăduise că ei mă vor ajuta să-mi descopăr puterile ascunse. O săptămână de meditaţii cu Bahi şi de instrucţiuni de la Delila, care zicea, fără a putea să-mi explice cum anume, că ea pur şi simplu *face* nălucile. Câteodată credea că e util să mai facă o demonstraţie.

— Nu e util deloc, am spus eu. Nici măcar n-aveam de unde să ştiu că am talent la năluciri.

— Este cel mai obişnuit dar demdji, a filosofat Bahi.

— Doar încearcă! m-a îndemnat Delila.

— Da, m-a încurajat şi Hala, privind de pe margine. Fă să dispară una, şi vei fi ca un iluzionist de pe străzile din Izman.

M-am uitat insistent la copac. Nu eram sigură unde trebuie să ajung. Hala spunea că ei îi vine în gând. Delila credea că-şi trage puterea din piept. Eu nu găseam nimic în niciunul din aceste locuri. Frustrarea mi se transforma brusc în isterie. Nu eram în stare să-mi schimb forma sau faţa, nici să intru în mintea cuiva sau să invoc imagini de nicăieri. Oamenii din tabără făceau pariuri pe cât timp o să-mi ia să mă lămuresc ce puteri am. Sau poate nici n-aveam, şopteau unii.

Cum mă uitam eu aşa la copac, una dintre rodii a plesnit şi o zeamă neagră a ţâşnit din ea. Ştiu că asta e opera Halei. Pistolul mi-a sărit în mână din instinct. Am ţintit uşor şi am tras. Rodia a explodat într-o erupţie de seminţe şi suc roşu, făcând iluzia Halei să dispară.

— Uite, am spus eu, băgând pistolul înapoi în teacă, acum sunt două!

Un hohot de râs m-a făcut să întorc capul. Mi-am dat seama că Jin se uita de mult. Trecea pe lângă noi, cărând pe umăr o grămadă de lemne de foc spre centrul taberei. Primind un tratament bun, se recuperase rapid după muşcătura de coşmar. În ziua dinainte, îl văzusem antrenându-se într-o luptă cot la cot

cu Shazad. Dar ea tot l-a bătut. Rău de tot. S-a ţinut însă bine o vreme.

Simţind că-mi arde ceafa de la aşa o umilinţă, m-am întors cu spatele când Jin a salutat. Toată săptămâna participaserăm la acest dans, Jin prefăcându-se că nu se întâmplase nimic rău între noi, iar eu prefăcându-mă că nu există.

Ca şi cum n-ar fi contat că mă păcălise ca să mă aducă acolo. Că mă coborâse din tren ca să n-ajung în Izman, nu ca să fiu în siguranţă. Că mă convinsese că, da, cel mai bine se ajunge acolo cu caravana, profitând de faptul că nu prea ştiu lucruri despre propria ţară. Că eu crezusem tot fiindcă fusesem atât de proastă, încât să-mi închipui că suntem cu-adevărat o echipă.

Mi-am alungat gândul. Era jalnic din partea mea să-l urăsc. Mă dorea, aşa cum şi eu aveam nevoie de el, dar era scris să fim şi aliaţi în acelaşi timp. Era război. Făcuse ce trebuia să facă.

— Ştiai că tu creezi năluciri în somn? am întrebat-o pe Delila.

Îmi ieşise pe gură într-un fel mai aspru decât intenţionasem.

— N-o să devin vreo demdji atotputernică peste noapte concentrându-mă.

— Ar trebui să luăm o pauză, oricum, a intervenit Bahi înainte ca Delila să poată răspunde. Mai sunt doar câteva ore până se întunecă, iar în noaptea asta e Shihabian.

Hala s-a uit neliniştită spre cer. Soarele cobora. Ceva ce nu era un rânjet i s-a văzut pe faţă. Şi Delila a observat. A pus o mână pe umărul fetei.

— Imin e în drum spre noi, a anunţat Delila.

Gândul mi-a zburat la prima zi în tabără, când fusese trimisă Imin, care arăta ca un soldat gallan. Trebuia să se întoarcă de Shihabian.

— De unde ştii că o va face? am întrebat-o eu pe Delila.

Cu cât petreceam mai mult timp în tabără, cu atât eram mai îngrijorată pentru busola pe care o lăsasem în mâinile gallanilor. Oaza nu semăna cu niciun loc pe unde fusesem înainte, iar, dacă mă luam după toţi cei de aici, veniţi de peste tot din Miraji, nici nu mai exista ceva asemănător. Numai gallanii şi arma lor l-ar fi putut distruge.

Delila părea uşor jenată.

— Am învăţat asta când eram mică. Când fraţii mei au început să lucreze pe vapoare şi să plece în depărtări, lăsându-

mă acasă, nu ştiam niciodată când se vor întoarce. Aşa că în fiecare dimineaţă deschideam gura să spun că sunt încă în viaţă, că sunt în siguranţă, că vor veni acasă. Apoi încercam să zic că aceea era ziua în care vor acosta. Dacă nu puteam s-o spun însemna că nu acela e adevărul şi că nu aşa avea să se întâmple. Imin se întoarce, e pe drum, a conchis ea cu siguranţă, de parcă ar fi făcut o profeţie.

Brusc, mi-am dat seama de ceva: noi nu puteam vorbi nimic, dacă nu era adevărat; ce-ar fi dacă ar funcţiona şi invers? O mai făcusem o dată, ţineam minte, cu soldatul gallan. Sub ameninţarea pistolului, îi zisesem că urma să ne lase să plecăm şi că nu o să vină după noi. Şi aşa a făcut.

— Ce-ar fi dac-aş declara că puterile mele o să-şi facă apariţia mâine? Sau dacă aş spune...

Ochii Delilei s-au deschis larg, iar într-o clipă Bahi mi-a pus mâna peste gură. Mâna cu tatuajul. Mirosea a uleiuri şi fum, ca o casă de rugăciune. Pentru prima oară arăta serios.

— Demdji n-are trebui să transforme în adevăruri lucrurile care nu sunt adevărate. Niciodată nu poţi să prezici cum se vor sfârşi.

— Nu, sună vocea Halei cu amărăciune. Ai putea zice că Ahmed va câştiga întrecerile pentru sultim, dar să omiţi să spui că va lua tronul. Spre exemplu. Şi, dacă ai fi lăsat lucrurile să meargă firesc, să fi fost un sultan minunat, care să conducă ţara până la adânci bătrâneţi. Şi nimeni n-ar mai trebui să moară.

Se vedea pe faţa ei că vorbeşte din experienţă. M-am gândit la toate poveştile pe care le ştiam despre bărbaţi care-şi puseseră dorinţe prosteşti ce le fuseseră îndeplinite în chip neinspirat, ceea ce le spulberase fericirea. Soldatul gallan nu m-a urmat. În schimb, a fost mâncat de viu. Bahi s-a oprit, vrând parcă să se asigure că am înţeles înainte să-şi ia mâna de pe gura mea.

Când am privit-o, Hala se uita la picioarele ei. Nu era de mirare că nu mă iertase pentru acea demdji cu părul roşu. Îi fusese ciudă pe ea însăşi un an întreg. Şi doar pentru că încercase să înşele universul ca să forţeze ridicarea lui Ahmed la rang de sultan, rostind că el va fi unul.

— Presupun că şi eu aş fi făcut la fel.

Hala m-a răsplătit cu imaginea mâinilor mele cuprinse de flăcări, iar agonia m-a pârjolit înainte să dispară. Orice simpatie simţisem înainte acum se evaporase.

— Da, dar nu tu ai făcut asta, ci eu. Iar, dacă n-aş fi făcut-o, acum n-am mai fi fost în război, iar oamenii n-ar mai trebui să moară.

Fără niciun alt cuvânt, s-a repezit să plece.

— Cum am spus, e timpul să luăm o pauză, a zis Bahi, pocnind din palme.

•

Delila şi cu mine ne-am întors încet în tabără, unde se făceau pregătiri pentru Shihabian. Oamenii atârnau lămpi prin copaci şi toată tabăra mirosea a carne friptă şi pâine pusă la copt. Nici măcar când visam la Izman, nu-mi imaginam un loc ca acesta. În afară de Hala, toată lumea era fericită. Fiecare părea să se bucure de atribuţiile sale, lucrând cu un singur scop: să ajungă Ahmed pe tron. Să facă astfel încât şi restul din Miraji să semene cu acest mic colţ de lume.

— Cum de n-a concurat Jin în întrecerile pentru sultim? am întrebat eu, tulburând liniştea ce se aşternuse peste noi. Ahmed e al cincilea născut, iar Jin, al şaselea, deci avea dreptul.

— De ce mă întrebi pe mine, şi nu pe fratele meu?

De emoţie, Delila îşi muşcase uşor degetul mare. Şi-l scoase din gură complexată.

Pentru că îl evit.

— Fratele tău are urâtul obicei de a nu-mi spune direct lucruri.

— El n-a vrut să aibă de-a face cu Miraji, a spus Delila într-un final.

S-a întins, smulgând o portocală dintr-un pom pe sub care treceam, şi a curăţat-o, evitând să mă privească în ochi.

— Ahmed s-a îndrăgostit de Miraji de cum s-a întors. De parcă astfel i s-ar fi dat înapoi o bucată din sufletul lui, una pe care o uitase, după cum mărturisea el însuşi. Când s-a hotărât să rămână, Jin n-a înţeles de ce. Nici eu n-am înţeles până n-am văzut-o. Pur şi simplu e... ca acasă. S-au certat când Ahmed a decis să nu mai plece. Jin a sperat întotdeauna că Ahmed se va răzgândi şi se va întoarce pe mare. Apoi mama noastră, Lien, de fapt mama lui Jin, dar şi a mea...

Nu-i făcea nicio plăcere să vorbească despre asta, de parcă era un lucru cu care se luptase mult timp.

— ... a murit, iar Jin şi cu mine am venit la Ahmed, a povestit mai departe. Era cu doar câteva luni înainte de întrecerile pentru sultim. Jin aşteptase ca Ahmed să se răzgândească, iar între timp îşi făcuse această armată de oameni loiali în Izman. Am crezut că Jin o să-i spargă nasul când, în sfârşit, i-a dat de urmă cu ajutorul busolei. Numai că Shazad i-a spart lui nasul înainte.

Jin mi-a spus că i-a spart nasul o fată şi că fratele lui i l-a pus la loc, dar mă gândeam la o ceartă între îndrăgostiţi, nu la Shazad. Mă bucur, totuşi, că nu erau minciuni.

— El credea că tot ce putem spera era ca Ahmed să nu fie ucis în întrecerile pentru sultim. Apoi că o să plecăm şi că Ahmed n-o să mai lupte, a spus ea, arătând spre tabără. A greşit.

— Şi atunci, de ce a rămas?

— Jin a luptat pentru Ahmed încă de când erau copii. Împărţea pumni oricui îi spunea lui Ahmed că e un...

S-a încurcat în traducerea cuvântului din Xicha.

— Înseamnă „străin ticălos”, cred. Asta ar face şi acum. Cred că încă nu l-a iertat pe Ahmed că s-a îndrăgostit de ceva din afara familiei. Ei bine... poate că începe acum.

M-a privit şi o clipă mi-a zâmbit. Simţeam cum îmi arde faţa.

— Nu e..., m-am împotmolit eu. Nici Jin, nici eu nu suntem...

— Dacă ar fi adevărat, a început să cânte Delila cu o voce de fetiţă, ai putea s-o rosteşti.

A râs când a plecat de lângă mine sărind peste un foc mic, lăsându-mă şi mai nedumerită.

•

Era după-amiaza târziu, ceea ce însemna că Shazad va fi terminat antrenamentele şi că revenise în cortul nostru. Dormisem acolo în prima noapte, prea extenuată de revelaţia că sunt o demdji ca să mă opun. Apoi pur şi simplu am rămas acolo. Încă nu mă dăduse afară şi la mine pe podea se făcuse deja o grămăjoară de haine pe care mi le împrumutase şi aşa se formaseră două jumătăţi de cameră, în a ei domnind o ordine ca în armată. Era aproape ca acasă.

Intrând în cort, am fost întâmpinată de o mulţime de haine care-mi zburau direct în faţă.

— Prinde! a spus Shazad prea târziu.

Am luat-o de pe jos. Iar între degete mi s-a desfăcut un bandaj auriu, cu nişte cusături roşu-închis.

— Ce-i asta? am întrebat eu.

— O ocazie excepţională la care se cuvine să porţi cele mai frumoase haine.

Mi-am dat seama că Shazad se îmbrăcase deja pentru Shihabian. La ea, era ceva firesc să fii atât de aranjat. Părul negru îl avea strâns în valuri mici, clamele aurii sclipind în lumina slabă, şi era înfăşurată într-un halat atât de verde, că pomii păreau spălăciţi.

— Când alergam să-mi salvez viaţa, nu m-am gândit să-mi iau cele mai bune haine.

Mi-am trecut mâna peste material şi mi-am imaginat că îl pun pe mine şi mă transform într-o pasăre phoenix din poveşti, din foc şi aur.

— Atunci, te vor ajuta veşmintele cele mai frumoase ale prietenei tale, a răspuns Shazad.

Prietenă. Cuvântul acesta simplu mi-a atras atenţia. Nu mai aveam prieteni de la Tamid.

Shazad trebuie să-mi fi simţit ezitarea.

— Am şi alte haine, dacă nu-ţi place, mi-a spus ea repede, trăgând o şuviţă de păr în spatele urechii de parcă ar fi fost emoţionată, ceea ce era imposibil.

— S-a întors Imin? am întrebat.

Indiferent ce zisese Delila, era neliniştită în legătură cu acea demdji cu ochi galbeni din tabăra gallană.

— Nu, a devenit Shazad serioasă. Încă nu. O mai las până la final de Shihabian, iar mâine plecăm s-o căutăm. Ca să ne asigurăm că n-a sfârşit ca fata târâtă prin tabăra gallană.

— Cum adică „plecăm”? am întrebat, începând să mă dezbrac.

— Eu, Jin şi cu tine, dacă vrei.

Mâinile mi-au şovăit pe nasturi, iar vorbele Delilei îmi răsunau în minte.

— N-ar trebui să părăsesc tabăra înainte să-mi recapăt puterile.

Nici eu nu credeam ce am spus, iar Shazad a scos un sunet din gât, sugerând că nu mă crede.

— Oricât de scurtă ne-ar fi viaţa, în caz că revoluţia asta eşuează, nu poţi să-l eviţi la nesfârşit, să ştii.

Până în momentul acela, reuşisem asta destul de bine.

Timpul sacru pentru Shihabian începea când apunea soarele, aluzie la noaptea când venise Distrugătorul de Lumi şi adusese întunericul. Cu un an în urmă, Tamid mă învârtise până ameţise, apoi râseserăm amândoi până ne sprijiniserăm unul de altul, ameţiţi de băutură şi dans. Petrecuserăm până la miezul nopţii, când toată lumea se întrista în amintirea primei nopţi. Apoi, când stelele şi luna reveneau, ne rugam până în zori.

Sărbătorile din Dustwalk n-aveau nimic în comun cu cele din oază. Erau atâtea lămpi în copaci, că abia vedeam crengile de lumină. Smochinele se culegeau direct din pomi, iar prăjiturile erau aşa de dulci, că mi se lipeau degetele de la ele. Aerul mirosea a uleiuri, esenţe, fum, mâncare, deşert şi viaţă în deşert.

Îmi era ruşine de cum îmi simţeam pe piele halatul împrumutat, din mătase şi muselină. Materialul auriu de drapa se agăţa de mine altfel decât orice purtasem până atunci. Îmi încinsesem talia. Corpul lui Shazad avea forme mai rotunde decât ale mele, dar, în astfel de veşminte, sigur n-aş fi fost confundată cu un băiat, mai ales după ce ea a desfăcut primele trei capse mai jos de gât. Mă împotrivisem un pic, dar Shazad din naştere era o luptătoare mai bună decât mine, aşa că până la urmă a trebuit s-o las pe ea să hotărască în privinţa mea. Mă gândeam că va încerca şi să mă transforme într-o figură strălucitoare şi elegantă ca ea, dar va renunţa. Însă, când mi-a înmânat o oglindă, din ea s-a uitat la mine o creatură sălbatică.

Părul răsucit şi pe jumătate strâns, cobora de o parte şi de alta în valuri care-mi sărutau obrajii şi linia gâtului, de parcă aş fi fost prinsă într-o furtună de nisip. Îmi făcuse buzele cu roşu, încât aveam senzaţia că simt gustul sângelui. Ochii mi-i înnegrise în jurul albastrului, încât îmi era teamă pentru oricine ar fi fost prins în bătaia lor.

Arătam ca o creatură al cărei loc e într-o răzmeriţă.

Am mers amândouă de la un foc la altul, iar oamenii încercau să intre în vorbă cu noi, atrăgându-mă în discuţiile lor la fel de uşor ca şi pe Shazad. Am mâncat prăjituri cu miere şi le-am stropit cu vin dulce. L-am zărit pe Jin în partea cealaltă a taberei, jucând câte un joc cu sora lui şi râzând când pierdea.

Erau şi două pisici lângă foc. Una albastră, iar cealaltă gri cu un petic albastru pe cap. M-am sprijinit pe un genunchi s-o mângâi pe cea albastră, dar, în loc de pisică, m-am trezit cu mâna pe burta unui băiat foarte gol şi foarte albastru.

— Shihabian fericit, generale! a salutat-o acesta pe Shazad, care nici măcar nu s-a sinchisit să se uite la el când a călcat peste trupul lui.

Am încercat să mă concentrez pe faţa lui şi să nu-i observ nicio altă parte din corp.

— Izz, a răspuns Shazad, dând din cap la băiatul cu piele albastră, ţi-o prezint pe Amani. Amani, ţi-i prezint pe gemeni. Sau pe unul din ei. Tocmai s-au întors după ce azi-dimineaţă au fost să cumpere cele necesare pentru noi.

Am făcut repede cu mâna şi am privit mai departe, surprinzând-o pe Shazad că se amuză. Şi cealaltă pisică s-a prefăcut într-un băiat. Era identică cu Izz, dar avea pielea închisă la culoare. Doar părul era albastru-deschis ca pielea fratelui său.

— Iar el este Maz, a arătat Shazad.

— Unicul şi inegalabilul! a zâmbit Maz, etalându-şi dinţii.

Eu mă uitam când la el, când la geamănul lui.

— Cine te-a învăţat să numeri?

Gemenii radiau la mine.

— Deci tu eşti noua demdji, a zis Izz, stând în picioare să mă inspecteze, fără să fie preocupat de goliciunea lui. Chiar doream să te cunoaştem.

— Ne întrebam dacă ai vrea să fii sora noastră, a zis şi Maz. Din cauza ochilor tăi.

A arătat spre părul lui de un albastru nefiresc, care se deosebea doar cu câteva nuanţe de culoarea ochilor mei. Dacă amândoi moşteniserăm trăsătura asta de la taţii noştri, se prea poate ca Jin să fi avut acelaşi tată. Dintr-odată după şaptesprezece ani, era posibil să am un frate, ceea ce mă tulbura.

— Întotdeauna mi-am dorit o soră, a spus şi Izz bucuros. Ai cunoscut-o pe Hala? Ea şi Imin aveau acelaşi tată djinn, ştiai? Mamele lor locuiau pe aceeaşi stradă în Izman.

Deci eu eram de vină că sora cu ochii aurii ai Halei îşi risca viaţa în tabăra gallană. Se pare că toate lucrurile pe care le făceam o împingeau să mă urască.

— Amani nu e sora noastră, totuşi...

Spunând asta, Maz părea tare dezamăgit.

— Altfel, n-am putea rosti că ea nu e sora noastră.

— Stai! a zis Izz, ridicând capul. Poate că ai puterea de a-ţi schimba forma, ca şi noi. Ar fi la fel de bine.

— Nu vrei ceva de băut? m-a tras Shazad de lângă gemenii dezbrăcaţi, ceea ce a fost o binecuvântare.

Dansul a început curând. Nu mai dansasem ca lumea la Shihabian înainte. Nu cu piciorul rănit al lui Tamid. Nu suportam gândul să-l las pe margine. Dar corpul mi s-a relaxat în scurt timp şi se unduia printre pâlpâirile focului, de la un partener la altul. Băutura curgea râuri-râuri, oamenii se mişcau din ce în ce mai liberi, ne învârteam cu toţii din ce în ce mai frenetic. M-am aplecat pe lângă Shazad, care dansa cu Bahi, când am simţit că mă apucă mâinile următorului partener de dans, întorcându-mă spre el.

Eram la pieptul lui Jin. Ne-am oprit amândoi, lăsând dansatorii să treacă pe lângă noi. Îi simţeam căldura mâinilor prin materialul delicat al halatului. După săptămâni în care fusesem lângă el ca băiat, doar mâinile lui mă făceau să fiu fată. M-a privit, încet, de sus în jos, oprindu-se o clipă pe cingătoarea roşie din talie. Era cea pe care mi-o dăruise el. Atunci, în Sazi.

— Parcă te-ai născut din flăcări.

— Jin..., am început eu.

Dar n-am apucat să termin. Miezul nopţii coborâse ca o manta peste cer, cum se întâmpla mereu de Shihabian. Dacă acolo fuseseră înainte focuri, lampioane, stele şi lună, acum nu era decât întuneric.

Chiar dacă buraqi erau mai puţini, iar poporul djinn nu mai trăia de mult alături de oameni, oricâte fabrici se ridicaseră, pline de fier şi fum, asta era magia care nu se sfârşea niciodată. Trăia în memoria lumii înseşi. Primul întuneric adevărat, când chibriturile nu se aprind, iasca nu arde şi stelele se ascund. Mâinile lui Jin s-au desprins de mine şi nu mai simţeam nici măcar prezenţa lui. Nu puteam să-l urmez. Nu prin bezna asta. Toţi stăteam nemişcaţi exact acolo unde ne opriserăm. Aşteptam să revină lumina.

Un foc a ţâşnit în dreapta mea. Stelele reveneau la viaţă una câte una, strălucind. Totuşi, nimeni nu vorbea încă. Orele de

până la miezul nopţii fuseseră pentru festivităţi; acum era timpul pentru rugăciuni şi comemorări. Îl căutam din ochi pe Jin în timp ce mulţimea mă ducea cu ea spre unicul foc aprins, ca moliile.

Povestitoarea era o tânără. Stătea pe o piatră înaltă, lângă foc, cu demdji adunaţi lângă ea şi cu faţa spre restul taberei.

— Lumea a fost făcută în lumină, a început ea, aşa cum cerea tradiţia.

Fiecare poveste era altfel, însă întotdeauna începea cu aceleaşi cuvinte.

— Apoi s-a făcut noapte. Distrugătorul de Lumi a venit din întunericul care exista doar în locurile unde soarele nu putea ajunge.

Am observat ceafa lui Jin când încerca să iasă din mulţime. L-am urmat, croidu-mi drum printre oamenii care se plecau în rugăciune, mergând până când zgomotul, lumina, nălucirile, râsetele au rămas departe, iar marginea deşertului se iţea în faţă.

— Bandito-cu-ochi-albaştri!

Auzindu-i glasul, am tresărit. Începeam să-l văd, acum că stelele scânteiau din nou.

A tras o duşcă din sticla ce i se legăna între degete şi o clipă am crezut că bea ca să-şi facă curaj să mă înfrunte în sfârşit.

— Vrei o gură? mi-a întins el sticla. Am cunoscut odată o fetiţă din Ultimul Ţinut care ţinea la băutură, chiar şi când eu cădeam cu capul pe masă.

Se referea la Djinn cea Beată, de lângă minele părăsite din Sazi, pe vremea când eu eram fata cu pistol, care ţinea la băutură, iar el era un străin care nu rezistase la drogurile pe care i le strecurasem în pahar. În loc de o demdji şi un prinţ. Când încă mai credeam că deţin adevărul, iar el începuse să mă mintă.

— Pe de altă parte, a continuat Jin, luând altă înghiţitură, fata aia nu pleca la mijlocul poveştii.

În clipa aceea, chiar m-am făcut foc. Mâna mea a făcut sticla să zboare la pământ, iar nisipul a înghiţit iute lichiorul vărsat. Mă aşteptam să mă oprească, mi-am dat eu seama, să mă apuce de braţ înainte să-l lovesc.

— Poveştile şi minciunile, mi-am regăsit eu glasul şi m-am abţinut de la orice altceva care-mi stătea pe limbă ca să nu-mi

vină să plâng. Nu-mi mai plac ca înainte. Dar, ştii, toate minciunile tale ca să mă aduci aici au fost în zadar. N-ai auzit ce se spune? Că sunt singura demdji din lume fără puteri?

S-a străduit să învingă aburii beţiei şi să se concentreze la mine.

— Te-ai gândit vreodată să-mi spui ce sunt?

Dintr-odată, Jin mi-a umplut toate simţurile, mirosul lichiorului, căldura, vederea locurilor îndepărtate pe faţa lui, a tatuajelor abia vizibile prin cămaşă...

— Vrei să vorbeşti despre asta? Acum?

— De ce nu? am desfăcut eu larg braţele, provocându-l. De ce nu mi-ai dezvăluit planul? Dacă lucrurile ar fi stat altfel la Dassama, m-ai fi legat ca pe un prizonier şi m-ai fi cărat aici? Sau aveai alte minciuni pregătite?

— Nu eu te-am făcut să vii aici.

Ochii lui mă sfredeleau, dar nu dădeam înapoi. Spusese că am ochi de trădător. Las să vadă acum trădarea din ei! Să se înece în ea.

— Nu te-am păcălit şi nu ţi-am cerut să faci asta.

— Ce mai puteam să fac? Să te las să mori?

— Ai fi putut.

— Aş fi făcut-o.

— Adevărul e că habar n-aveam ce fac când era vorba de tine, Amani. Am încercat să te las în Dustwalk, fiindcă nu voiam să-i dau lui Ahmed satisfacţia că te-am târât până la el ca pe un trofeu. M-am întors după tine fiindcă n-am vrut să mori de mâna lui Naguib. Oricum, era clar că urma să fac una din astea două. Întrebarea era pentru care frate.

Mâna lui parcă a vrut să mă apuce, dar s-a lăsat în jos.

— Eram bucuros în Sazi când am văzut că plecaseşi, fiindcă asta însemna că ai scăpat de una singură, şi m-am bucurat când ai luat busola, căci aveam un motiv să te caut. Şi da, am minţit ca să nu ajungi în Izman, pentru că mă temeam că cineva va şti ce eşti, că vei fi răpită şi vândută sultanului. Te-am pus pe drumul Dassamei fiindcă era o şansă să te pot conduce la mare şi să te scot din ţara asta înainte ca ea să te ucidă.

Faţa-i era acum atât de aproape. Mi-am amintit ce-mi zisese cândva, străbătând deşertul: că marea are culoarea ochilor mei.

— N-ai niciun drept să hotărăşti pentru mine.

L-am împins, încercând să-l scot din spaţiul meu personal, din gândul meu.

— Dar *el* are? mi-a strigat. Fratele meu spune că eşti o demdji şi crezi că viaţa ta o să conteze mai mult decât să fii Bandita-cu-ochi-albaştri?

L-am înconjurat, iar părul mi s-a desprins din împletitură.

— Nu poţi să mă judeci fiindcă îmi doresc să fiu mai mult decât un fir de nisip din deşert. Nu cât timp te-ai născut fiind mult mai mult decât atât. Nu când *tu* te-ai născut puternic şi important.

— Serios?

A făcut doi paşi atât de repede, că a fost aproape violent.

— M-am născut în acelaşi an cu zece fraţi şi doisprezece surori. Şi a te naşte nu înseamnă neapărat a conta. Dar tu ai contat când te-am cunoscut, erai fata care se deghizează în băiat, care învăţase singură să tragă cu pistolul, care visa, salva şi-şi dorea atât de tare. Fata aceea ajunsese singură să conteze. Îmi plăcea. Ce s-a întâmplat cu ea de când ai venit aici, din moment ce *ea* e atât de lipsită de valoare pentru tine? Ce s-a întâmplat, dacă numai aprobarea fratelui meu şi o putere de care n-ai avut nevoie până acum te fac să simţi că contezi? De aceea n-am vrut să te aduc în răzmeriţa asta, Amani. Pentru că n-am vrut s-o văd pe Bandita-cu-ochi-albaştri dezmembrată de un prinţ fără regat.

Voiam atât de mult să-i spun că greşeşte, dar mi se legase limba la acest gând. Ceea ce nu însemna că are şi dreptate.

— Şi ce cauţi să lupţi pentru ţara asta, dacă n-o faci pentru el? Ţara asta, pe care n-o înţelegi şi pentru care ţi-e ciudă că trebuie să lupţi…

— Ai dreptate, m-a întrerupt. N-am înţeles niciodată ţara asta. N-am înţeles niciodată de ce a ales să lase tot în urmă şi să se mulţumească cu asta. Până te-am cunoscut pe tine.

Mă simţeam de parcă mă împinsese, de parcă eram în cădere şi aveam nevoie să pună cuvintele la loc ca să mă ajute să rămân în picioare.

— Tu *eşti* ţara asta, Amani, a vorbit el, acum mai încet. Eşti mai vie decât ar trebui să fie orice de aici. Numai foc şi pulbere, mereu cu degetul pe trăgaci.

Stăteam aproape unul de altul, furia pulsând între noi. Inima îmi bătea puternic – sau poate a lui bătea. Ne respiram unul pe celălalt.

Doar el şi cu mine.

Era mai mult foc în mine decât simţisem din ziua în care aflasem că sunt o demdji. Am deschis mâinile şi le-am împreunat la loc, dorind să-l cuprind.

— Jin, te caută Ahmed, a spulberat clipa vocea lui Bahi, cu o mutră mai serioasă decât oricând. Are veşti despre arma lui Naguib.

•

— Arma e pe drum.

Imin a băut apă cu poftă.

— Ea… el fugise de pe frontul gallan.

— Ai văzut-o? a întrebat Shazad.

Imin a clătinat din cap. Încă avea forma soldatului gallan. Toţi cei de la vârful taberei îi stăteau în jur, agăţându-se de fiecare vorbă: prinţul, Shazad, Jin, Bahi, Hala. Şi eu.

— Sunt doar zvonuri. S-au tras nişte focuri din greşeală în Izman, pentru care încearcă să dea vina pe noi. Şi pentru trei vase ancorate în port, care au ars. Dar a venit o misivă de dimineaţă. Pentru tabăra gallană. Comandantul Naguib vine ca un reprezentant al tatălui său ca să negocieze termenii alianţei.

— Ei bine, asta mie sigur îmi sună ca „o să vă aducem noi o armă să înăbuşiţi revolta”, a comentat Hala, punând o mână pe umărul surorii fratelui ei.

— Ne-au dibuit?

— Încă nu.

Imin a scos ceva din buzunar şi l-a pus pe masă. Erau două busole. A lui Ahmed, cea cu care plecase, şi a lui Jin, pe care eu o lăsasem în urmă. Inima mi s-a liniştit un pic.

— Dar au fost foarte aproape.

— Păi, mutăm tabăra.

— Şi unde să mergem? a intervenit Bahi. Dacă mergem spre miazănoapte, intrăm direct în mâinile gallanilor. Dacă o luăm spre apus, trecem graniţa în Amanpour, dacă nu ne distrug clanurile din munţi. La răsărit, ne ucide tatăl tău, iar la miazăzi, privilegiul ăsta îl are deşertul. Era altceva când am fugit din Izman, dar rebeliunea s-a înteţit de când eram numai o mână

de oameni. Nu poţi muta o împărăţie atât de uşor. Nici măcar una mică.

— Are dreptate, a încuviinţat Shazad.

Ahmed strângea masa cu mâna, care se albise de la puterea strânsorii.

— Atunci, rămâne s-o interceptăm, a conchis Jin.

Şi-a luat înapoi busola de pe masă. Acul se învârtea frenetic, arătând spre Ahmed.

— O cară cu trenul?

Imin dădu din cap, buclele blonde de gallan căzându-i pe faţă.

Ahmed n-a vorbit imediat. Toţi ne agăţam de tăcerea lui.

— Ei n-au de unde să ştie că noi o căutăm, a zis el în cele din urmă.

I se adresase lui Jin, nu generalului său, nu unei demdji. Fratelui său.

— Voi faceţi lucrurile să pară c-aţi fi nişte bandiţi de rând, care jefuiesc trenurile. Jin, ia tu...

— Mă duc eu, mi-au ieşit mie cuvintele pe gură fără să mă gândesc.

Toată lumea era cu ochii pe mine.

Cearta mea cu Jin încă o ţineam foarte bine. Avea dreptate. N-aş fi fost bună la nimic, niciodată, dacă doar aş fi stat în aşteptarea puterilor mele demdji. Şi-aşa aşteptasem deja prea mult.

— Tu eşti un risc, a zis Ahmed franc.

Dar nu era un „nu” clar.

— Eu mi l-aş asuma într-o clipită, a continuat Jin, uitându-se la fratele lui. N-am nevoie să fie o demdji.

— Amani e cea mai mare valoare din câte am văzut, mi-a luat apărarea Shazad, şi poate trece drept om. A făcut asta toată viaţa.

— Da, pot să fac asta, am insistat eu.

Ochii lui Ahmed s-au întâlnit cu ai mei şi, pentru un moment, nu mi s-a părut să fie fratele sau prietenul cuiva; părea un prinţ. M-am îndreptat, încercând să arăt ca un soldat valoros.

— Pleci spre răsărit, a hotărât el, încuviinţând din cap.

22.

— Ştii de ce i se spune Creasta Mortului? a întrebat amuzat Bahi.

Pălăvrăgea încă de când aterizaserăm, aduşi aici pe spatele lui Izz după ce el se prefăcuse într-un roc imens, deşertul imens alergând sub noi. Acest demdji cu piele albastră se strânsese printre rocile deşertului ca o şopârlă mare şi albastră. Măcar nu mai încerca să ajute la instalarea taberei pe post de băiat gol-puşcă.

— Poate fiindcă o să te omor dacă nu taci? a replicat Shazad, aruncând în el cu un lemn de foc.

— Din păcate, creatorii hărţilor n-au anticipat că tu o să exişti, Shazad.

Bahi a luat-o de umăr cu braţul. A făcut cu mâna spre muntele pe care stăteam. Sub noi, deşertul se întindea în toate părţile. În afară de nord, unde se zărea ceea ce Jin îmi spusese că ar fi marea. Şi, imediat sub noi, direct prin munţi, era o cale ferată.

— Pentru că mulţi muncitori au murit aruncând în aer tunelele, a explicat Bahi. Se spune că sufletele lor neîmpăcate se plimbă pe aceste şine.

— Altă împlinire măreaţă reuşită de alianţa sultanului cu gallanii! a zis Jin, dând cu piciorul într-o piatră înainte să-şi aşeze patul ambulant.

Jin îi spunea „sultan”, am observat eu. Ahmed îi zicea „tată”, dar Jin niciodată.

— Şi tu ne anunţi abia *acum*? l-a înghiontit Hala pe Bahi. Chiar când ne pregătim să aruncăm în aer un tunel?

— Încerc doar să inspir pe toţi să se gândească la situaţie.

Glumele lui Bahi mergeau prea departe pentru gustul meu, care abia puteam să-mi stăpânesc neliniştea.

Calea ferată care dădea în Creasta Mortului venea din Izman, după care străbătea muntele până la tabăra armatei gallane de pe partea cealaltă. De-acolo mai era un drum de doar o zi până la tabăra lui Ahmed.

Voiam să ne asigurăm că arma n-ajungea până acolo. Trenul trebuia să treacă pe aici peste două zile. În ziua următoare urma să distrugem tunelul cu explozibil, ceea ce ar fi făcut trenul să se oprească, oferindu-ne timp să urcăm şi să pretindem că suntem nişte bandiţi.

Hala ar fi intrat în minţile pasagerilor, care ar fi văzut o bandă de tâlhari, nu doar patru, câţi eram noi, distrăgând soldaţii în timp ce noi le luam arma.

— Sfinţii Părinţi n-ar trebui să mediteze în linişte? am întrebat eu, desfăcându-mi patul.

Starea de spirit al lui Bahi nu s-a schimbat câtuşi de puţin.

— Sunt prea tânăr şi prea chipeş ca să fiu părinte, oricum.

— Sara nu e de aceeaşi părere, a murmurat Shazad.

Mă întrebam dacă eşuase ca Sfânt Părinte din pricina Sarei. El susţinea că o dată băuse prea mult înainte de rugăciunile de dimineaţă, iar cina din seara precedentă ajunsese pe roba Sfântului Părinte, dar auzisem o mulţime de variante despre motivul pentru care Bahi nu-şi terminase pregătirea profesională.

— Nu poate dovedi nimeni că acela e copilul meu, s-a posomorât Bahi.

— Are aceeaşi gură spartă, a replicat Shazad.

— E un bebeluş, a spus Bahi. Nu asta fac tot timpul bebeluşii, plâng şi ţipă?

— Sună exact ca un copil de-ai tăi, am murmurat şi eu.

— Mă rog, a pufnit Bahi, scoţând o sticlă din geantă. În cinstea fiului meu, atunci!

— De ce ai de băut la tine? a întrebat Shazad masându-şi tâmplele, de parcă ar fi fost deja mahmură.

Drept răspuns, el a mai scos două sticle.

— Din motive medicale. E scris în cartea sfântă. Caută! Doamnele mai întâi!

Mi-a întins sticla.

Pe faţa lui Bahi se citea victoria când degetele lui Shazad s-au închis peste ale lui. Şi-a lăsat degetele să se odihnească acolo încă o secundă. Începeam să cred că făcuse bine să lase preoţia pentru o fată, doar că nu pentru Sara. Mă întrebam dacă şi Shazad observase sau doar se prefăcea de dragul lui.

— Ştii că n-am voie să beau, a zis ea, luând o duşcă mare.

— N-ai voie să bei?

Nu-mi puteam stăpâni tonul sceptic. Ea mi-a înmânat sticla. Era marfă ieftină, care pe unde trecea făcea pârjol.

— Generalul nu e de acord, a intervenit Bahi.

Înţelegeam că se referă la tatăl ei, nu la ea.

Shazad a salutat în glumă, dar zâmbetul ei era prea sincer ca să cred că nu-şi iubeşte tatăl.

— Un soldat beat e un soldat mort, zice el.

— E limpede că generalul s-a înşelat măcar o dată, a spus Bahi, scoţând o nouă sticlă. Altfel, taică-meu ar fi un căpitan mort de mii de ori.

Shazad era gata să-i dea o replică, dar Bahi deja îi atrăsese pe Izz, Jin şi Hala într-un fel de joc de-a băutul – aruncau în aer două monede, apoi dădeau cu palmele de stâncă înainte de-a lua o duşcă.

Mi-am dat seama că puteam să murim aici. Ei erau obişnuiţi. În anul ce trecuse se aruncaseră cu toţii în pericole de viaţă şi de moarte de multe ori, doar pentru şansa la o lume mai bună. Şi eu făcusem la fel. Când intrasem în Groapa Pistoalelor nu avusesem decât posibilitatea să mor pentru o şansă la un loc mai bun. Dar asta fusese doar pentru mine. Ei se băgau în bucluc pentru ei înşişi şi pentru toţi ceilalţi. Pentru tot ce înseamnă Miraji. Astfel încât nimeni să nu mai moară ca în Dassama. Astfel încât nimeni nu mai trebuie să trăiască cum trăisem eu în Dustwalk.

— Doamnelor, a strigat Bahi, scoţându-mă din propriile-mi gânduri, nu vă alăturaţi nouă? Până acum, eu am câştigat.

— Nu credeam că scopul jocului e care bea mai mult, i-a răspuns Hala.

— E clar că tu şi cu mine avem păreri diferite pentru câştig.

Bahi s-a ridicat în picioare, clătinându-se un pic.

— Când o să te trezeşti şi tot sângele o să ţi se prefacă în lichior, a vorbit Shazad, renunţând la mutra serioasă, o să înţelegi că ăsta a fost primul tău pas spre eşec.

Am râs fără să vreau. După ce s-a golit o sticlă, Bahi şi-a făcut curaj să reconstituie serenada lui, făcută la beţie sub geamul lui Shazad. Eram ameţiţi de speranţă şi de lichior, sub stelele care păreau să se aşeze pe cer după voia noastră. Am înţeles că, aşa speriaţi cum eram, nu mai fusesem niciodată atât de fericită cum eram în noaptea aceea.

•

În dimineaţa următoare, m-a trezit ceva înainte de răsăritul soarelui. Am rămas nemişcată, încercând să-mi dau seama dacă e doar o amintire dintr-un vis pe care deja îl uitam.

Ceilalţi din tabără încă dormeau lângă mine. Focul se stinsese. Shazad era pe partea ei, cu o mână acoperindu-i cuţitul, de parcă se aştepta să fie atacată în orice clipă. De cealaltă parte a focului, Hala stătea ghemuită în sacul de dormit.

Izz trebuia să fie de strajă pe cer, în forma unui roc, dar sacii de dormit ai lui Jin şi Bahi erau amândoi. M-am ridicat. Îmi pocneau încheieturile. Am pornit spre răsărit, trăgându-mă peste creasta ce proteja tabăra. Acolo i-am găsit.

Bahi n-avea covoraş de rugăciune, dar era în genunchi, cu capul plecat şi buzele lipite de mâini. Am stat foarte tăcută. Auzeam cuvintele rugăciunii de dimineaţă murmurate ca un secret. Mă simţeam martoră la ceva foarte intim. Am făcut un pas înapoi; nu voiam să deranjez. L-am zărit pe Jin ghemuit aproape, pe o margine îngustă, cu spatele la munte şi mâinile atârnându-i dincolo de zăbrele. Am mers până acolo, peste pietrele prăfuite, cu picioarele goale.

— Nu-i *chiar aşa* de rea mahmureala, mi-am auzit eu propria voce gâtuită când m-am aşezat lângă el.

— Oricât aş vrea să dau vina pe lichiorul ieftin al lui Bahi, ţin la băutură. N-am mai avut un somn bun de când m-a muşcat coşmarul. Când închid ochii, văd că arde tabăra, dacă nu interceptăm arma. Îmi văd familia că arde. Şi pe tine.

Am ridicat privirea, auzind aceste ultime cuvinte. Şi a expirat prelung.

— Nu trebuie să rămâi, ştii, nu? Aveai dreptate. Eşti aici fiindcă eu… fiindcă eu te-am băgat în toate astea. Fiindcă am vrut să rămâi. Dar n-aş vrea să mori. Încă mai poţi pleca. La Izman sau oriunde vrei. Să te duci de aici.

Mă uitam spre deşert. Părea interminabil, dar soarele răsărea de la stânga, ceea ce însemna că undeva, pe direcţia în care priveam, era Dustwalk.

— Sunt acolo unde mi-e scris să fiu.

— Ştii, mi-e cam dor de fata aia gata să lase tot ca să-şi salveze pielea, a spus Jin. Părea puţin probabil să moară făcând o tâmpenie eroică.

— O iau ca pe un compliment! am râs eu, dar m-am oprit brusc.

Dincolo de zăbrele am văzut lumina soarelui în spatele a ceva.

— O fi...

Cerul s-a activat cu un ţipăt înainte să apuc să termin.

Ne uitam amândoi la Izz, care a dat ocol taberei, apoi a coborât în spirală, prefăcându-se din pasăre în băiat la câţiva zeci de centimetri de pământ şi aterizând ghemuit.

Eram în picioare, cu faţa spre tabără, iar panica deja mi se cuibărea în piept. Mâinile lui Jin pe mijlocul meu mă întoarseră spre el cât ai zice peşte. Iar gura i s-a apăsat tare şi cu hotărâre pe gura mea.

Mâinile lui parcă mă ardeau pe spate. Atingerea lui se simţea ca nişte scântei pe marginea hainelor mele. Nu ştiam dacă sărutul lui mă aprindea sau dacă el doar reaprindea un foc stins din mine.

S-a desprins înainte să fim mistuiţi, mâinile rămânându-i pe faţa mea.

— Tot te mai simţi nemuritoare, Bandito?

Am alergat amândoi spre tabără. Shazad era deja trează şi înarmată. Izz avea o privire sălbatică.

— Vine un tren.

— Nu mai e niciun tren programat să treacă înainte de-al nostru, a negat Shazad clătinând din cap parcă pentru a-şi limpezi gândurile, confirmând ceea ce noi deja gândeam.

I-am citit asta în ochi în acelaşi moment în care am gândit-o.

— Au trimis-o cu alt tren, am spus eu ceea ce cred că gândeam cu toţii. Arma e în trenul ăsta.

•

Nu mai era timp să distrugem tunelele, să oprim trenul şi să ne urcăm în el. Ei pe asta contau. Nimeni n-a scos o vorbă în timp ce ne cocoţam pe creasta ce dădea spre tunel, aşteptând să sosească. La început, auzeam doar respiraţia lor în liniştea deplină, apoi respiraţia amestecată cu ţăcănitul roţilor de tren, apoi doar muntele vuindu-ne sub picioare în timp ce trenul fugea prin tunel.

Aşteptam.

Aşteptam.

Trenul a ţâşnit pe partea cealaltă într-o explozie de fum negru.

— Du-te!

Pe jumătate alergam, pe jumătate alunecam în josul muntelui şi ne-am aruncat în fumul negru. Norul întunecat mi-a invadat plămânii şi nările, m-a orbit şi am aterizat cu braţele şi picioarele lăbărţate. M-am ridicat şi am sărit înainte să simt usturime la pielea smulsă de pe cot.

Era când doar stâncă sub picioarele mele, când doar aer. Întreaga lume era suspendată.

Tălpile au lovit nesigure acoperişul trenului şi au alunecat. Panica m-a cuprins când am căzut pe marginea trenului. Am simţit o mână strângându-mă. Jin m-a tras înapoi. Nu mai aveam cum să-i mulţumesc prin zgomotul asurzitor al trenului. O clipă mi-am strâns degetele în jurul degetelor lui.

Apoi ne-am despărţit, mâna smulgându-i-se dintr-a mea. Shazad şi cu mine ne străduiam să ajungem în faţa trenului. Iar Jin, Bahi şi Hala, în spate. Nu m-am uitat în jos, nici la şinele alergând dedesubt, nici la altceva până când n-am fost cât se poate de aproape de locomotivă, fără a intra însă.

M-am lăsat eu în jos prima, spre uşa dinspre interior, atârnând de exteriorul trenului care încerca să mă scuture de pe el cu fiecare mişcare zăngănitoare şi cu aerul urlându-mi în urechi.

Shazad a aterizat lângă mine cu graţia unei pisici. Mi-am verificat pistolul de la brâu, iar mâna ei s-a înţepenit pe mânerul lamei.

Era şi îngrozită, şi însufleţită. Vedeam în ochii ei că simte şi ea tot ce simt eu. Deveniserăm una.

Uşa vagonului s-a deschis cu o bufnitură sub picioarele noastre.

Rânduri de scaune goale se holbau la noi. Lampadarele înalte şi prăfuite jucau uşor în loc de la mişcările trenului. Shazad şi cu mine am lăsat armele. Una dintre ferestre era spartă, o masă răsturnată.

Fără o vorbă, am înaintat cu degetul pe trăgaci. Cealaltă mână era pe pistolul de rezervă.

Ne mişcam împreună în tren, câte un vagon pe rând. Pe la jumătatea drumului, Shazad a dat glas fricii:

— Ceilalţi ar fi trebuit să ajungă până acum.

Am strâns pistolul şi mai tare, dorindu-mi să apară ceva de împuşcat.

Când am deschis şi cealaltă uşă, un gol cât un braţ de lung se întindea înaintea noastră până la următorul vagon. Stând pe o parte a lui, era mare ca Valea lui Dev.

Nu puteam să mă uit în jos. Nici nu voiam să mă uit. Nu cât timp şinele alunecau cu o viteză ameţitoare dedesubt. Trebuia să continuăm însă. Trebuia să găsim arma înainte să ne găsească ea pe noi.

— Dă-te înapoi! i-am spus lui Shazad, punând pistolul la locul lui. Mă duc prima.

Nici n-a avut timp să se opună, că am apucat de rama uşii, am făcut un pas în spate şi m-am aruncat înainte.

Vântul mi-a şuierat în ureche, clătinându-mă cât să mă doboare.

M-am prăbuşit în celălalt vagon. Uşa n-a cedat. M-am împiedicat, braţul s-a întins să se sprijine de ceva. Căutam prin aer să m-apuc de ceva, iar inima stătea să-mi sară din piept şi să mă tragă cu totul între şine.

Mâna mi s-a încleştat pe un obiect solid şi metalic: o scară din stânga uşii. M-am căţărat înapoi, tremurând în timp ce mă ţineam de bara rece de metal. Nu vedeam decât mâinile şi metalul. Shazad a strigat ceva, dar n-am auzit din cauza vântului.

M-am întors cât am putut ca s-o apuc de mână şi pe ea. Degetele ei abia le zăream întinzându-se după mine.

Uşa s-a deschis cu zgomot. Nu vedeam decât o uniformă aurie care-mi părea propria mea moarte.

Dar Shazad a fost mai iute ca moartea. A zburat de-a lungul spaţiului gol. Am surprins strălucirea unui cuţit în mâna ei, apoi roşu peste auriu şi alb. Dacă soldatul o fi ţipat înainte să cadă sub şine habar nu am, căci ţipătul i s-a pierdut în duduitul trenului.

Nu l-am văzut murind. Am văzut-o doar pe Shazad aterizând prea greoi pe gleznă, iar piciorul cedându-i dedesubt.

Vântul îi flutura părul negru, încolăcindu-i-l în jurul gâtului ei ca pe un lasou. Ochii ei au apucat să mă privească înainte să alunece spre şine.

23.

O clipă lungă cât o viaţă n-am avut decât aer între degete.

Apoi mi s-a încleştat mâna pe încheietura lui Shazad. Am răsuflat uşurată când s-a întors şi m-a apucat de braţ cu degetele de la cealaltă mână, de parcă o forţă superioară ne-ar fi ţinut împreună.

Se sprijinea cu un picior de marginea îngustă, ceea ce mă ajuta s-o ţin în timp ce greutatea ei se lupta cu gravitaţia. Tălpile căutau să se sprijine mai bine ca să se poată trage din poziţia periculoasă, aplecată pe spate, din care ar fi putut să cadă, dacă vreuna dintre noi ar fi slăbit strânsoarea, oricât de puţin.

Am încercat s-o apuc cu o singură mână, degetele tremurându-mi de frică să nu alunec. Striga ceva ce vântul ducea mai departe.

— N-aud, ţipam eu.

— Mai sunteţi mulţi? s-a auzit în aer o voce ca dintr-un vis urât.

Uitasem de uşa deschisă şi de uniformele din spatele ei. Era cu spatele la ei şi le-ar fi putut înfige un cuţit în orice clipă.

— Suntem invadaţi.

Recunoşteam vocea. Ascuţită, nordică şi ameninţând să trimită un glonţ direct în piciorul lui Tamid, cu pistolul aţintit spre mine.

Râsul comandantului Naguib s-a rotit în vânt.

Eu eram cu ochii la Shazad. Nu puteam să-mi iau ochii de la ea nici măcar un pic, pentru că s-ar fi prăbuşit. Şinele-i alergau pe sub picioarele ce se chinuiau să se agaţe de ceva, iar brâul i se lărgise şi îi flutura în aer. Cu mâinile tremurând, mă străduiam s-o aduc pe un loc stabil.

Shazad însă vedea. Vedea ce e în spatele meu în vagon. Doar că n-avea pistolul.

— Cineva să le tragă înăuntru! a ordonat alene Naguib.

Ochii ei s-au fixat pe pistolul de la şoldul meu, apoi peste umărul meu. Puteam să scot pistolul, să mă întorc şi să-i trag un glonţ lui Naguib direct în ceafă.

Dar nu fără să-i dau ei drumul.

Dă-mi drumul, iată cuvintele pe care buzele ei le formau în aer.

Era dispusă să ucidă şi să moară pentru cauza asta. Dacă nu murea comandantul Naguib, am fi murit noi. De undeva dinlăuntrul meu am zărit faţa lui Tamid. Nu mai eram aceeaşi fată, cea care părăsea oamenii.

Mâna mi s-a strâns pe încheietura ei.

Nişte braţe m-au apucat de mijloc, trăgându-mă cu tot cu Shazad înapoi în siguranţa vagonului. Adică *siguranţă* nu era exact cuvântul potrivit.

Alte mâini m-au pipăit, căutând arme. Mi-am înfipt fruntea în covor, gâfâind în timp ce ei îmi cercetau trupul. Picioarele îmi tremurau atât de tare, că n-aş fi fost în stare să stau ridicată, oricum. Shazad a trebuit să mă apuce de cot ca să mă ridic.

Eram într-unul dintre vagoanele private de lux. Era plin de uniforme elegante şi de rebelii noştri bătuţi. Am numărat peste douăzeci de soldaţi.

Doi îl ţineau pe Jin. El era în genunchi şi parcă se străduia să nu se prăbuşească pe podea. Totuşi, mi-a zâmbit firav şi trist, iar eu am încercat să-i zâmbesc, la rândul meu.

Hala avea un pistol la ceafă, iar braţele îi erau legate la spate. La început, nu l-am văzut pe Bahi şi o clipă prostească sperasem că reuşise să sară din tren. Apoi, l-am recunoscut; avea cămaşa roşie la guler de la sângele care-i şiroia din nas. Aproape că nu mai era el însuşi.

În picioare, lângă barul din lemn lucios, ca şi cum ar fi fost gazda unei petreceri nebuneşti, stătea Naguib.

— Ei bine, asta e o misiune jalnică.

Atenţia i s-a îndreptat spre mine, apoi spre spate.

— Şi uite-o şi pe căţeaua cu ochi albaştri! Nu eşti aliată cu trădătorul, parcă aşa spuneai, nu?

— Acum s-a schimbat situaţia.

Alegeam cuvintele cum le-ar fi ales şi Shazad: elegante, ferme şi clare. Dacă le-aş fi folosit pe ale mele, aş fi putut să mă aleg cu un glonţ.

— Nimic nu e mai sigur decât un pistol la cap ca să treci de partea cealaltă, *comandante.*

— Sunt sigur, a plecat Naguib de lângă bar, cu un tropăit nefiresc şi nervos. Şi sunt sigur şi că *fratele* meu, aici prezent, a fost foarte convingător.

I-a tras un picior zdravăn lui Jin în coaste când a rostit ultimul cuvânt, făcându-l să se încovoaie pe covorul roşu. N-am reacţionat. Nu voiam să-i dau satisfacţie lui Naguib.

— Serios. Păcat de frumoasa ta verişoară că nu te-am găsit! N-a fost nici pe departe atât de utilă pe cât se lăuda. Şi nici prietenul tău olog.

Tamid. La asta obţinuse o reacţie de la mine.

— Ştiţi, şi-a îndreptat el manşetele, mi-aţi putea spune unde e celălalt frate uzurpator al meu, ceea ce v-ar scuti de o groază de belele. Până la urmă, am şapte din voi, dar n-am nevoie decât de unul care să vorbească. De fapt, îmi trebuie doar unul din voi care să rămână în viaţă, a zis, atingând pistolul de la şold.

— Evident. Eşti un jucător prost, a spus Shazad.

M-am gândit că accentul ei îl făcuse pe Naguib să reacţioneze.

— Shazad Al'Hamad?

Ea a dat din gene la el de parcă într-adevăr am fi fost oaspeţi la o petrecere.

— Iartă-mă, ne cunoaştem?

— Sigur că da, a răspuns, schimbându-se la faţă. Nici nu mă aşteptam ca unica fiică a generalului să-l remarce pe unul dintre numeroşii fii ai sultanului. Deşi mulţi dintre noi te-au remarcat *pe tine.*

— I-am remarcat pe fiii care contează, a replicat Shazad.

Am văzut că vorbele ei l-au rănit pe Naguib, fiul căruia nu i se îngăduise să concureze la tron, ceea ce-l rănise pe băieţelul din interiorul lui.

— Tatăl tău o să te spânzure, îţi dai seama. Asta nu mă deranjează pe mine, fiindcă mie tata mi-a promis că voi fi general după moartea lui.

Naguib s-a îndreptat spre faţa lui Shazad:

— O să ajungi la spânzurătoare, dar *numai dacă* tata o să fie generos. Cred că o să mă ocup de tine…

— Dacă-i faci vreun rău, o să arzi în iad, s-a auzit vocea lui Bahi, groasă de la sângele care i se închega în nas. Dacă nu mă

crezi pe mine, îţi zice fata demdji. Ea nu poate spune nicio minciună.

Privirea lui Naguib s-a oprit la mine, părând să-mi observe în sfârşit ochii neobişnuiţi.

Acum însă el îmi cerea să fac asta. Pentru Shazad. Ca să rămână ea în viaţă şi în siguranţă.

— Dacă te-atingi de ea, o să mori în chinuri!

În clipa în care-am reuşit să le rostesc, am rostit adevărul. După avertismentul lui Bahi, crezusem că voi simţi altceva. Că o putere va ieşi din mine şi că voi simţi cuvintele rearanjând universul pentru ca Shazad să fie în siguranţă. Dar tocmai ăsta era pericolul: nu erau decât nişte cuvinte. Au ieşit uşor. Ca oricare alte cuvinte.

— ... şi o să implori să rămâi în viaţă, a continuat.

Degetele lui Naguib s-au oprit lângă bărbia lui Shazad. Era precaut la jocurile noastre.

— Minciuna e un păcat, până la urmă, s-a uitat Jin în ochii mei.

Chiar şi cu un pistol la gât, am izbucnit în râs.

— Ce ştii tu despre păcate? S-a auzit din colţ un glas sec, oprindu-mi râsul şi dându-mi fiori reci pe şira spinării.

Am strâns din ochi, încercând să văd în întuneric acolo unde mai devreme erau doar grămezi de arme şi căşti.

Apoi o armură de modă veche s-a mişcat.

În poveştile străvechi, înaintea muritorilor, soldaţii djinn sculptau sclavi din lut, creaturi mute, care se mişcau ca nişte marionete. Armura de-acolo arăta de parcă ieşise exact din poveştile acelea.

De fapt, era un bărbat din metal pur. Mâinile cu platoşe din lanţuri de aramă i se îndoiau odată cu degetele, încheieturile de bronz îi trosneau când mergea. Chiar şi faţa era o mască netedă, din cupru, ce capta razele de soare care treceau prin ferestrele trenului.

Nu mi-a plăcut cum i-au făcut loc ostaşii, parcă speriaţi de el.

— Stai drept, predicatorule!

Buzele de metal nu i se mişcau când vorbea, iar vocea îi suna a gol din spatele măştii, cu un accent ca din Ultimul Ţinut. Bahi se străduia să-şi ridice faţa însângerată până când două gărzi l-au rezemat de un perete, moale şi neputând să se ţină pe picioare.

Omul de bronz s-a dus la Bahi şi l-a luat de una din cele două mâini, una tatuată, cealaltă goală. Creatura îşi apleca în toate părţile capul, ca o pasăre curioasă. Aşa i-am zărit fâşia de piele de la gât. Nu era, aşadar, o făptură de bronz. Era un bărbat îmbrăcat în metal.

— Noorsham, a spus Naguib, gata să dea un ordin.

Cunoşteam numele acela. Prin crăpăturile din cupru nu vedeam decât albastru. Albastru ca cerul din deşert, ca apa din oaze. Albastru ca ochii mei.

Era soldatul din Dustwalk. Cel care venise la magazinul mătuşii Farra. Cel care vorbise neîntrebat şi-mi spusese că deşertul meu e plin de păcate. Cel care făcuse aerul din acel magazin să se simtă aproape.

— Eşti un trădător.

Glasul lui Noorsham părea să vină de departe când şi-a întors privirea arzătoare şi albastră la Bahi. M-am încordat împotriva soldatului care mă ţinea.

— Trădătorii ar trebui înapoiaţi în braţele Domnului. Pentru a fi judecaţi.

A ridicat o mână de bronz şi a pus-o pe fruntea lui Bahi ca într-o binecuvântare. Bahi a zâmbit printre buzele umflate şi însângerate.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc. Cred că m-am rătăcit prea tare ca să mai ştiu să găsesc drumul..., apoi a început să ţipe.

Shazad l-a strigat pe nume.

Înainte să mă pot mişca, fierbinţeala a cuprins tot vagonul într-un val violent şi sufocant, mâna de pe fruntea lui Bahi aprinzându-se la culoare precum chihlimbarul. Pielea i-a sfârâit şi s-a înnegrit în timp ce noi toţi ţipam.

Strânsoarea braţelor mi s-a slăbit. Eram la doi paşi de Bahi când fierbinţeala a devenit de nesuportat. Am căzut în genunchi, inspirând greu.

Lui Bahi i s-a înnegrit pielea, care apoi a albit. Am văzut atunci cum un băiat se face scrum.

Găsiserăm arma.

24.

Căldura s-a risipit. Pielea parcă-mi era cuprinsă de febră. Plămânii îmi ardeau.

Eram în patru labe, căutând aer, cu inima bătându-mi iute ca ritmul roţilor trenului de sub mine.

Bahi era mort. Murise în chinuri, cum spusesem că ar fi trebuit să moară comandantul Naguib. Răsturnaserăm universul şi retrăseserăm pericolul de la Shazad direct asupra lui Bahi. Vagonul se liniştise acum, cu excepţia candelabrului de deasupra mea, uşor pârlit, care se legăna frenetic dintr-o parte în alta, odată cu mersul trenului.

Jin a păşit în faţă. Unul dintre soldaţii care-l ţineau i-a înfipt un genunchi în spate, forţându-l să se lase la pământ.

— Arestează-l!

Naguib se străduia să pară plictisit, dar avea o şovăială în glas. Părul i se lipise de piele de la transpiraţie. În clipa aceea l-aş fi ucis cu mâinile goale. Hala a suspinat uşor, fără să se mişte.

— Pot să sugerez ca stimatul meu frate străin să fie următorul?

Noorsham îşi ignora comandantul. În schimb, era cu ochii pe mine.

— Încă trăieşti, a spus vocea de metal.

Nu l-am înţeles la început, apoi mi-am dat seama că am hainele negre, pline de cărbune şi arse în unele locuri. Doar că eu nu eram neagră. Aveam piele de demdji. Fiicele creaturilor nemuritoare n-ardeau aşa uşor.

— Am crescut în deşert, am zis cu vocea tremurândă. Sunt obişnuită cu căldura.

— Nu, a lăsat el jos o mână de metal, de parcă ar fi vrut să-mi atingă faţa.

O simţeam că radiază căldură.

— Tu eşti ca şi mine.

Şi avea dreptate. Până şi accentul, şi ochii noştri erau la fel. Nu puteam să-i spun că nu. Amândoi eram demdji şi nu puteam minţi.

— Pleacă de lângă mine!

Toată fiinţa mea îi respingea atingerea.

Noorsham îşi îndreptă bărbia cu aceeaşi privire de pasăre confuză.

— Vreau să rămân singur cu ea! a strigat ca să-l audă Naguib.

— S-o crezi tu!

Shazad zăcea pe jos, în vagon, dar când a rostit aceste cuvinte mi-am dat seama că încă mai are putere.

— Nici nu puteam s-o zic mai bine! a răspuns Jin, chinuindu-se să se ridice în genunchi.

Cizma lui Naguib l-a lovit însă iar şi a căzut într-o parte. De data asta, am tresărit.

— O să mă duc cu Noorsham, am zis tare şi am înghiţit în sec. Cât sunt cu el să nu le facă nimeni niciun rău!

M-am uitat la cealaltă pereche de ochi albaştri, cei adânciţi în chipul de metal. Oare erau şi ai mei la fel de tulburători?

— Ne-am înţeles?

Ochii i-au zâmbit, dar gura de metal n-a schiţat nicio mişcare.

Mă întrebam dacă şi el crescuse, ca şi mine, fără să ştie ce e.

— Ai cuvântul meu. Nimeni nu le va face niciun rău cât eşti plecată.

A întins mâna. Nu conta că sunt fiică de djinn; mănuşa lui de metal tot mi-a făcut numai băşici în palmă când am apucat-o.

•

M-au percheziţionat de două ori înainte să mă lase singură cu el, dar în grabă. Aveam sentimentul că până şi soldaţii mor de nerăbdare să se îndepărteze de arma lor demdji. Apoi am rămas singuri în vagonul alăturat, unul restaurant. Arăta aproape la fel ca acela din trenul cu care plecasem din Juniper City şi în care mâncasem. La mişcarea trenului, paharele se ciocneau cu un clinchet de clopoţel. Noorsham s-a aşezat într-un scaun roşu-aprins, privindu-mă în timp ce păşesc prin vagon.

— Te gândeşti cum să evadezi, a spus şi aşa era.

Nu puteam să spun că nu e aşa, dar nu puteam nici să zic că mă uit la rocul uriaş care ştiam că e Izz şi care dădea târcoale trenului. Spuneam adevărul, dar asta nu însemna că nu putem să păcălim.

— Tu eşti din Sazi, am schimbat eu subiectul. Simt în accentul tău.

— Eşti foarte inteligentă, m-a aprobat Noorsham, dând uşor din cap.

Lauda răsuna fals din spatele măştii. „Foarte inteligentă” ar fi zis Ahmed. „Tare isteaţă” mi-ar fi spus cei cu accentul. Dar ei nici măcar n-ar fi fost sinceri. El parcă imita ca un papagal felul de-a vorbi al altcuiva.

— Minele.

Bucăţile din puzzle începeau să se potrivească: oraşul ars îmi amintea de ceva de care nu eram sigură... Două dezastre uriaşe, despărţite de un deşert.

— N-a fost un accident. Ai fost tu!

— Am distrus minele în ziua în care mi-am descoperit darul.

Avea aceleaşi mişcări greoaie ale un Sfânt Părinte.

— Ziua în care am adus lumină şi urgie asupra păcătoşilor.

— Iar Sazi era păcătos, aşa-i?

Atingeam lemnul barului cu degetul. Atâta vreme cât eram aici, prietenii mei erau încă în viaţă. Atâta vreme cât eram aici, mai puteam trage de timp. Trebuia doar să-l ţin de vorbă. Când m-am uitat pe fereastră, Izz dispăruse. Cât îi lua să-şi dea seama că suntem în primejdie?

— Tu eşti şi din Ultimul Ţinut, a spus el. Cât de buni erau oamenii de pe-acolo?

Avea dreptate.

— Ai ucis mai mulţi oameni decât oricine altcineva din Ultimul Ţinut.

Noorsham şi-a întins braţele, iar lumina a sclipit pe platoşele de metal.

— Am fost ales pentru lucruri măreţe. Acesta este scopul meu.

Mi-era scârbă. *Lucruri măreţe.* Semăna prea tare cu ce-i spusesem lui Tamid despre plecarea din Dustwalk. Că acolo, departe, mă aşteaptă o altă viaţă. Una care să nu fie atât de mică, atât de măruntă, atât de scurtă. Lucrurile pe care le gândisem în tabăra rebelă. Oi fi avut eu acelaşi accent ca el, care ucide cu voie bună, dar nu acceptam să am şi aceleaşi vorbe.

— Oricum, ce ţi-au făcut ţie oamenii răi din Sazi?

Mâinile i s-au lăsat în jos. Chiar dacă era din metal, o clipă a părut foarte uman.

— Ţii minte când a venit armata gallană, acum şapte ani?

Degetele lui băteau un ritm pe masă.

— A venit de mai multe ori, am răspuns eu.

— Nu te preface că nu-ţi aminteşti!

S-a împotmolit în accente şi pe cel din Ultimul Ţinut l-am simţit mai puternic decât înainte. Limba îşi cerea din nou dreptul.

— De data asta a fost altfel.

— Ţin minte, am recunoscut, deşi nu mi-aş fi dorit. Fusese un an secetos. Nelinişstea ajunsese la cele mai înalte cote şi erau mai mulţi străini în uniformă albastră decât de obicei.

— Mama şi cu mine ne-am ascuns sub casă o zi întreagă. Încerca să mă convingă că e un joc, dar eram destul de mare ca să înţeleg oarecum motivul.

Noorsham a dat din cap.

— Şi sora mea, Rabia, era destul de mare. Apoi, când armata a plecat, oamenii din munţi au azvârlit cu pietre în ea şi în celelalte fete care se culcaseră cu bărbaţi străini. Până le-au omorât. Iar mama i-a lăsat.

La asta, n-aveam ce să răspund.

— Ani întregi am aşteptat să-i pedepsească Dumnezeu. M-am rugat. Nu mi-am închipuit niciodată că pedeapsa va veni de la mine.

Glasul lui mi-a amintit de glasul Sfântului Părinte, care străbătea mesele în zi de sărbătoare. Uneori auzeam credinţa fierbinte chiar şi din gura lui Tamid, uneori.

— Ieşisem din mine de ceva timp. Eram prea bolnav să mai muncesc. Am încercat să mă duc, dar mama nu mă lăsa şi n-aveam voinţă. Când m-am întors, toţi ceilalţi bărbaţi se uitau la mine cruciş. Tot pomeneau de Suha, cealaltă soră a mea. Pe la prânz, unul s-a îmbătat atât cât să-mi spună. Fusesem prea bolnav ca să muncesc şi rămăsesem fără bani. Mamei îi era teamă c-o să murim de foame, aşa că o vânduse pe Suha ca prostituată bărbaţilor din mină. Aceiaşi bărbaţi care o uciseseră pe Rabia pentru că se culcase cu străini. Când aflasem, mă apucase o furie ca o lumină trimisă de o forţă superioară care o să-i distrugă pe ei şi pe mine o să mă lase întreg.

Ba bine că nu!

— Focul nu deosebeşte binele de rău şi nici glonţul, am spus.

Dacă neamul demdji era o armă a lui Dumnezeu, atunci greşise cu Noorsham.

— Iar tu eşti încă în viaţă, a spus, aplecând capul într-o parte.

— O dovadă care ar trebuit să fie suficientă.

M-am rezemat cu spatele de bar, ascunzându-mi mâinile tremurânde când m-am apucat de margine.

— Dacă ar fi fost Dumnezeu cel care-ţi conducea mâna împotriva duşmanilor sultanului, ar fi trebuit să ard.

— Oamenii sfinţi din casa de rugăciune din Dassama au supravieţuit, a zis Noorsham simplu.

— *Tu* ai salvat casa de rugăciuni.

— Focul meu este motivul pentru care sultanul a trimis după mine.

Îi simţeam zâmbetul din glas pe sub buzele tulburătoare din metal.

— Prinţul Naguib m-a găsit pe munte şi m-au dus la el. Sultanul mi-a spus că şi el vorbise cu Dumnezeu, că Dumnezeu era mânios că lăsaserăm forţe străine, necredincioase să pătrundă în deşert. Mi-a zis că are nevoie de mine să dăruim pământul înapoi oamenilor noştri. Focul meu putea şterge de pe faţa pământului armatele inamice, care voiau să ne facă rău, să ne controleze, să ne ia ce nu le aparţinea. Care mărşăluiseră cu uniformele lor albastre şi luaseră femei şi arme din deşert. Care mă lăsaseră fără putere.

Noi greşiserăm. Naguib şi arma lui nu erau pe urma noastră.

Dassama nu numai că fusese aliată cu Ahmed, ci fusese şi o bază importantă a armatei gallane. Sultanul nu încerca să oprească revolta pentru aceasta din urmă. El alunga străinii din deşert.

Aşadar, nu numai Ahmed punea la cale o revoltă. După douăzeci de ani, sultanul avea o oaste pe care nu trebuia s-o predea gallanilor. Presupuneam că are atâta putere cât să deţină deşertul fără să se bazeze pe susţinerea gallanilor, pe care-i folosise ca să ajungă pe tron. El încerca să ia înapoi deşertul.

Deşertul nostru.

Aşa cum plănuia şi Ahmed. Doar că Ahmed lupta pentru oameni. Sultanul lupta pentru putere. Şi pentru el nu conta dacă unii erau prinşi în bătaia puştii.

— Mă gândeam la cum stăteam în cortul lui Ahmed, speriat că tatăl lui vine după noi. Ce prost şi ce naiv! Sultanului nu-i păsa de o mână de rebeli care visau la o lume mai bună. Construia şi el, la rândul lui, o lume nouă. Una în care nu trebuia să-şi slăbească puterea împărţind-o.

— Dacă eşti atât de loial sultanului, am început eu, desprinzându-mă de bar, cum de te-a băgat în armură, Noorsham? Ştii la fel de bine ca şi mine, pentru că eşti din Ultimul Ţinut, că amestecăm bronz cu fier ca să-i supunem pe buraqi. El pare să creadă că şi tu trebuie să i te supui.

Nu mi-a răspuns.

M-am dus până la fereastră, prefăcându-mă că vreau să-mi fac puţin vânt în căldura înăbuşitoare. Încă îl zăream pe Izz zburând în înaltul cerului. Fereastra s-a deschis cu o zdruncinătură, lăsând înăuntru aerul proaspăt.

— Ştii ce cred? Că lui Naguib îi e frică de tine.

Şi nu puteam să-l învinovăţesc. Am dat drumul la cingătoarea pe care o furasem de pe o sârmă de rufe din Sazi, care a căzut fluturând în nisip, ca un steag însângerat. Mă rugam ca Izz s-o vadă şi să înţeleagă.

— Şi doar te foloseşte. Tu eşti doar o armă.

Degetele lui au scârţâit.

— Pari foarte sigură pe tine.

— Pentru că am dreptate.

Căutam în gând ceva de care să-i vorbesc. Un adevăr pe care să-l împărtăşesc. N-avea rost să-i spun că e doar un demdji, nu o armă a lui Dumnezeu. Nici că lupta de partea cui nu trebuie. Şi el putea să-mi zică mie acelaşi lucru. El credea în sultan, eu credeam în Prinţul Rebel. Jin îmi explicase odată că nu poţi să argumentezi împotriva unei credinţe. Ar fi fost ca o limbă străină pentru logică.

— Nu eşti obligat să-i laşi să te folosească. Vocea-mi căpăta nuanţe de disperare. Prinţul Ahmed, dacă ar fi sultan, ar putea să-i alunge pe gallani. Fără să ucidă atâţia oameni. Şi el are oameni ca tine de partea lui. Doar că el nu-i foloseşte să şteargă oraşe de pe faţa pământului.

— Te-a trimis însă pe tine, a vorbit Noorsham. Cu armele tale. Să mă ucizi pe mine.

— Nu e acelaşi lucru.

Păream disperată şi nesigură. Dar însuşi faptul c-o puteam spune tot era ceva.

— Cum aşa?

— A fost şi alegerea mea.

— Şi eu am ales asta. Armura e pentru siguranţa mea, a spus Noorsham de parcă ar fi spus pe de rost o lecţie la şcoală. Să mă apere de oameni ca tine, cu pistoale.

Poate că Jin avea dreptate. Poate că n-avea niciun sens să te opui unui crez. M-am uitat iar pe geam. Izz era mai aproape de pământ, ţinând pasul cu trenul.

— Şi-atunci, cum se face, am întrebat eu, rezemându-mă de bar, că nu poţi s-o scoţi?

Chiar în clipa când a dus degetele la încheietoarea sudată în mască, Izz, sub forma unui roc uriaş, s-a izbit în tren.

Trenul s-a clătinat atât de tare, încât am crezut că o să sărim de pe şine. M-am izbit de bar şi am rămas fără suflare. Am auzit că se rupe ceva de metal, iar cu coada ochiului am văzut o bucată din peretele vagonului smulsă de ghearele ascuţite ale lui Izz.

Prin deschizătura îngustă am zărit întinderea deşertului de jur-împrejur.

Apoi, o siluetă în haine pestriţe s-a aruncat în nisip. Shazad a aterizat cu o rostogolire pentru care se antrenase îndelung, apoi s-a ridicat în picioare şi a fugit din ochii mei, urmărită de doi soldaţi. O fată de aur, într-o încleştare cu un ostaş, a aterizat în nisip după aceea.

Când s-a deschis uşa, vântul a adus vocea cuiva care mă striga. M-am mişcat cu viteza pe care încercase Shazad să mi-o insufle, ajungând la bar. Mâna mi s-a înfăşurat pe gâtul unei sticle. M-am întors brusc şi am aruncat-o, dar a trecut milimetric de faţa lui Naguib. El m-a apucat de încheietură, răsucindu-mi-o. Am simţit un fior de durere în tot corpul şi am ţipat. Sticla s-a spart de pământ, distrăgându-i atenţia.

Cineva m-a strigat iar. Jin stătea în pragul uşii deschise. Între cele două vagoane era o spărtură uriaşă, dar tâmpitul se gândise să vină după mine?

— Du-te! am ţipat la el. O să fiu în spatele tău!

Ştia că n-are rost să mă contrazică. A sărit când eu am luat-o la fugă spre spărtura din laterala vagonului.

Nu eram departe, iar braţele-mi erau deja lângă gaură.

Un strigăt m-a făcut să întorc imediat capul şi să mă uit în spate.

Era Noorsham.

O lovitură îl pusese la pământ. Avea o crăpătură în casca de metal, dar acum se ridica. M-am uitat prin gaură şi am zărit că ne apropiam de un canion în care şinele treceau peste o prăpastie.

Trebuia să sar. Acum! Doar că nu puteam să-l las pe Noorsham. Nu puteam să-l las în viaţă. Nu puteam să-l las acolo, în mâinile lui Naguib. Trebuia să-l ucid. Sau să-l salvez. Ochii albaştri ni s-au încrucişat printre molozul din vagon.

Agitaţia dinlăuntrul meu suna ca strigătul lui Bahi implorându-mă să traversez vagonul şi să-i smulg masca, să-l târăsc de acolo. Dar hăul era aproape sub noi; poate că deja aşteptasem prea mult.

Dacă m-aş fi întors, m-ar fi prins şi oricum n-aş fi avut timp să sar.

Dacă aş sări acum, s-ar putea să mă tot duc...

Oricum aş fi dat-o, aş fi sfârşit rău.

M-am aruncat prin spărtură. Vântul m-a prins şi m-a învârtit. M-am izbit de pământ, iar corpul mi-a explodat într-o constelaţie de dureri. Din cauza vitezei cu care sărisem, mă învârteam prin nisip de parcă aş fi fost în aer; eram în agonie, nu aveam cum s-o opresc... Vederea mi s-a limpezit exact în clipa în care am avut în faţă hăul canionului, deschis parcă să mă înghită. Degetele mele goale apucau nisipul. Încercam să mă agăţ de ceva care să mă ţină, dar n-aveam decât nisip în jur.

Picioarele mi-au luat-o înainte peste margine, trăgându-mi şi restul corpului.

25.

Degetele mi s-au agăţat de ceva. Am simţit căzătura până în stomac când m-am prins cu mâna rănită. M-am balansat peste peretele canionului şi mi-am auzit coastele scoţând sunetul ăla oribil de oase care se sparg. Am ţipat şi am intrat în agonie. O clipă n-am putut decât să stau agăţată, cu ochii închişi şi cu respiraţia tăiată, repetându-mi să nu mă uit în jos. Strunindu-mi mâna să se ţină bine.

Abia atunci mi-am dat seama că nici măcar nu ştiu de ce anume mă ţin.

Tremuram atât de tare, că abia mă puteam mişca. Mi se părea că a durat o veşnicie până să deschid ochii. Mi-am dat încet capul pe spate, căci orice mişcare ar fi putut să mă dezechilibreze şi să mă arunce în fundul prăpastiei.

Mă agăţasem de nisip. Sau, mai bine zis, nisipul se agăţase de mine. Un braţ din nisip mi se încleştase în jurul încheieturii. Îmi salva viaţa.

Am lăsat capul în jos, strângând din ochi. Încercam să-mi amintesc cum ar trebui să-mi funcţioneze plămânii. Cât de repede ar trebui să-mi bată inima.

În şaisprezece ani văzusem multe lucruri născute din nisip, din vânt şi din duhurile deşertului. Auzisem toate poveştile despre nemuritori şi strigoi iviţi din nisip. Dar asta era ceva nou. Părea ceva complet străin de mine, şi totuşi familiar.

Asta nu era o creatură a deşertului. Asta eram eu.

Am tras adânc aer în piept. Coastele mi s-au ridicat într-o durere nesfârşită, care mi-a copleşit tot corpul. Am ridicat şi mâna stângă şi am scot un ţipăt; am apucat braţul de nisip de încheietură şi mă prefăceam că nu simt grăunţele de nisip alunecându-mi printre degete.

Încet ca un melc, s-a retras în nisip, trăgându-mă şi pe mine. Mâna mi-a alunecat, dar o altă mână de nisip a şerpuit din nisip, apucându-mă. Apoi încă una. O mulţime de mâini mă ţineau, trăgându-mă de haine şi de mâini. Eu mă trăgeam înapoi spre deşert.

În curând am ajuns sus, trântită pe burtă în nisip. M-am târât mai departe de margine, iar trupul îmi tremura. Nu ştiam dacă durerea sau ceva mai mult urma să-mi vină de hac. Ceva ce corpul recunoaşte înaintea minţii. Nu mă gândeam la nimic. Priveam fără să înţeleg. În jurul meu, o mulţime de braţe de nisip se desfăceau în bucăţi. Am tresărit.

Nimic altceva nu se mişca. Nici măcar eu. Apoi m-am îndreptat spre o dună de nisip care-mi salvase viaţa. Nici măcar n-o atinsesem înainte să se ridice spre palma mea ca şerpii dintr-un coş mânaţi de îmblânzitorul lor.

Deci ăsta era felul meu demdji de a fi.

Atunci s-a descărcat o armă. Nisipul s-a aşezat la loc când m-am întors spre locul de unde venise sunetul. Şi imediat am revenit cu picioarele pe pământ. Deja erau cadavre în nisip. Am ajuns la timp s-o văd pe Shazad înfigându-i unui bărbat un cot în gât şi un cuţit în burtă. Un soldat venea spre ea din dreapta.

— Nu!

Nu mai eram cu mintea goală. Eram furioasă. Nisipul s-a ridicat, explodând între ei şi punându-i la pământ. Am alergat la Shazad când se aşeza la loc.

Tocmai tuşea şi scotea nisipul înghiţit când am îngenuncheat lângă ea. Când m-a văzut, a început iar să tuşească.

— Am crezut că ai murit! Am văzut că te-ai dus peste margine, a reuşit ea să îngaime printre accese de tuse. Am văzut când ai căzut.

În dreapta noastră s-a declanşat un pistol. Fără să mă gândesc, am scuturat mâna; un val de nisip l-a trimis pe soldat pe spate. L-a îngropat. Pistolul lui a aterizat la picioarele mele. Nu l-am luat. Iureşul mă ameţea şi mă speria. Parcă-mi mai crescuse un picior şi nu ştiam încă să-l controlez cum trebuie.

Am apucat-o pe Shazad de mână, trăgând-o sus. Încă tremuram prea tare ca să pot vorbi. Când m-am întors, nisipul de sub mine s-a întors şi el; am ştiut fără să mă uit. Am *simţit.* Ca întotdeauna, fără ca măcar să ştiu. Deşertul din jur, nisipul ca o fiinţă vie ce mă chema, mă implora să-l folosesc. Să fiu una cu el.

Lupta se ducea în jurul meu, dar mai departe.

— Amani!

Shazad mi-a dat drumul din strânsoarea mâinii. Nisipul mi se mişca sub picioare, un vârtej ca o tornadă mică, apoi din ce în

ce mai mare, crescând până a fost peste tot, trăgându-mă de păr, de haine, chemându-mă în el, în deşert.

Să mă înec în el.

Nu puteam să respir. Nu puteam să-l controlez. Era prea mult nisip. Nu puteam să respir.

M-a apucat de mână o altă mână, dar una din carne şi oase. Jin s-a ivit prin nisip, cu sheema legată strâns peste faţă, înaintând orbeşte. Ţinea ceva metalic cu o clipă înainte să mă cuprindă cu braţul şi să mă tragă la pieptul lui. Spunea ceva ce n-auzeam din cauza furtunii de nisip. N-am simţit decât apăsarea mâinii peste braţul meu. Era un glonţ rece şi tare, care muşcase din pielea mea goală.

Răceala lui mi-a străpuns fierbinţeala.

Nisipul cădea în spirale din ce în ce mai jos, până când mi-a ajuns iar sub picioare şi i-am auzit inima bătând sub fruntea mea, simţind cum durerea glonţului mă apasă prea tare în carne, auzindu-l cum îmi şopteşte numele iar şi iar, până când n-am mai tremurat.

26.

În sfârşit, ne-am oprit din zbor cu câteva ore înainte de răsărit ca să se odihnească Izz după ce ne cărase pe toţi patru. Eram la jumătatea drumului dintre casă şi locul în care săriserăm din tren. Peste tot doar deşert întins, deşi se zăreau munţii Văii lui Dev la orizont. Nu ne-am scos proviziile şi nici măcar n-am aprins un foc. Ne-am prăbuşit cu toţii unde eram. Izz s-a prefăcut într-o felină uriaşă, cum nu mai văzusem, şi a adormit. Shazad s-a rezemat de el. Avea ochii roşii, deşi nu o văzusem plângând.

Jin stătea lângă mine fără să scoată un cuvânt. Avea ceva în mâini. Sheema roşie, mi-am dat eu seama. Cea căreia îi dădusem drumul pe geam. Mi-a luat braţul drept uşor, fără să întrebe. Mâna mi-era umflată şi mă durea, dar începusem să mă obişnuiesc. Era luxată. Nu ruptă. Simţeam absenţa lui Bahi ca pe o rană prost cârpită în timp ce mâinile lui Jin lucrau stângace din cauza epuizării, legându-mi braţul cu sheema. A înnodat-o, iar degetele i-au alunecat peste material înainte să-mi dea drumul la mână.

— Eşti bine? m-a întrebat.

— O să mă vindec.

Ştiam amândoi că nu asta întrebase el de fapt, dar a lăsat-o aşa…

— Poţi să tragi cu stânga?

— Dacă trebuie, am răspuns.

— Îl vrei? mi-a întins el pistolul.

M-am uitat lung la armă, dar n-am înhăţat-o cum aş fi făcut-o mai demult. Ieri.

— L-ai încercat, nu?

— E din cauza fierului.

L-am apucat de mâner, cu grijă să n-ating metalul. M-am gândit la cum îmi apăsase un glonţ în piele când nisipul se înălţa. Doar o atingere, şi am rămas fără putere din cauza acelui lucru care-mi definise viaţa, cu voia sau fără voia mea. Era ca buraqi şi potcoavele din metal: cât timp aveam fier lângă piele, nu puteam să mă ating de puterile mele demdji.

— Din cauza asta am trecut prin viaţă fără să ştiu că sunt o demdji. Pentru că sunt din Dustwalk.

Fata care a învăţat singură să tragă cu o armă. Până când a putut să dărâme un rând de cutii de conserve de parcă n-ar fi fost nimic, iar pistolul ar fi fost tot.

— Fiindcă eu sunt fata cu pistol.

Iar Noorsham era băiatul din minele de fier. El a spus că fusese bolnav. Atât de bolnav încât să părăsească minele şi să nu mai inspire praf de fier o vreme. Astfel încât, atunci când s-a întors la muncă, s-a întors ca un demdji.

— Din oraşul unde până şi apa are gust de fier.

Mâna lui Jin se încleşta şi descleşta. Monturile pumnului său erau zdrelite, iar mişcările făceau zgârieturile să-i crape şi să-i sângereze din nou. Trebuie să fi fost tare dureros!

— Când m-ai răpit din locul ăla uitat de Dumnezeu, sunt sigură că nu te gândeai că o să devină atât de complicat.

— Nu te-am *răpit*?

Dar măcar nu-şi mai chinuia mâna până să-i dea sângele. Şi-a dat seama că îl zădărăsc o clipă prea târziu. Umerii i s-au relaxat. Bun... Vulnerabilitatea furioasă nu era o stare care să ţină mult la niciunul din noi.

— Un pic tot m-ai răpit.

Parcă eram din nou în Genunchii Cămilei, doar că nu mai era nimic la fel şi nici nu mă mai prefăceam că sunt altceva.

N-aveam să creez iluzii din nimic, nici să mă joc cu mintea oamenilor, nici să îmi schimb forma. Astea erau puterile djinnilor în poveştile cu care îi păcăleau pe oameni. Apoi erau celelalte poveşti. Massil şi nisipul care a umplut marea într-un acces de furie djinn. Oraşul de aur Habadden incendiat de djinni din cauza corupţiei. Exact cum făcuse Noorsham. M-am întrebat dacă aş fi putut îngropa şi eu marea în nisip.

— Ochii lui Noorsham au aceeaşi culoare că ai mei, am izbucnit.

Nu puteam rezolva singură dilema.

— Suntem cam de-aceeaşi vârstă. S-a născut la o aruncătură de băţ de mine.

Nu credeam că sunt singura care se gândeşte la asta.

— De la Dustwalk la Sazi sunt doar câteva ore de mers călare pe buraqi. Cât de departe crezi că e în pas de djinni? E fratele meu, nu?

— Amani, oricine e, nu e din familia ta. Aşa cum sultanul nu e dintr-a mea. Familia şi legăturile de sânge nu sunt acelaşi lucru.

— Atunci, cum de nu l-ai împuşcat pe Naguib în Dustwalk?

Adevărul i s-a dezvăluit pe faţă suficient cât să pot să-l citesc.

— Nici eu nu vreau să moară fratele meu, Jin.

Ne înţelegeam unul pe celălalt. Atât fratele lui, cât şi al meu erau doar arme ale sultanului.

— Amani, mi-a cuprins el cu mâinile faţa, nu trebuie să facem nimic. El e pe urmele gallanilor. Nu trebuie să-l opreşti.

Eram obişnuită cu siguranţa cu Jin. Piedica din vocea lui, atingerea mâinilor lui, acestea erau nişte necunoscute pentru mine.

— Am putea să ne retragem. Să mai trăim o zi.

— Am trăi doar ca să murim în următoarea.

Mi-am sprijinit fruntea de a lui.

— Noorsham… trebuie să-l oprim. Dacă sultanul are o armă ca asta, e doar o chestiune de timp până când îşi croieşte loc printre străini şi ne caută pe noi. S-ar putea să nu mai avem o altă şansă.

Nici măcar nu eram sigură ce voisem să spun cu „să-l oprim”. Să-l omorâm? Să-l salvăm?

— Se îndreaptă spre tabăra gallană, am zis, iar în acelaşi moment am ştiut că am dreptate. O să-i ucidă. Putem ajunge acolo înaintea lor.

— N-am chef să salvez soldaţii gallani, m-a întrerupt Izz.

Era băiat, făcând-o pe Shazad să stea în şezut. Şi-a trecut mâinile prin păr obosită, de parcă ar fi vrut să-şi adune gândurile. Pentru prima oară de când îl cunoşteam, Izz nu zâmbea.

— Am fost un demdji într-o ţară sub ocupaţie mai mult timp decât tine. Din partea mea, să ardă toţi.

— Are dreptate, a dat şi Hala din mâna fără degete. Ar trebui să avem grijă de-ai noştri. Lasă-l pe sultan s-obosească luptând cu armatele străine şi să sperăm că-l prind şi-l omoară. Aşa, ar rămâne tronul gol pentru Ahmed, pe care ar putea urca fără alte pierderi de vieţi din partea noastră.

— Naguib m-a recunoscut, a zis Shazad. Dacă nu-l oprim, îi va da de ştire sultanului, iar tata, mama şi fratele meu vor arde cu toţii ca Bahi. Apoi vor veni după noi, restul.

Hala a tăcut.

— Dar mai e o cale.

În glas i se simţea ceva din vechea putere.

— Îi facem să se distrugă unul pe altul.

Ne-am uitat toţi la ea, în aşteptare. Îi luă ceva timp să-şi dea seama că e cu doi paşi înaintea noastră.

— Amani are dreptate. Nu putem să-l lăsăm pe Noorsham în mâinile sultanului. Ar deveni de neoprit. Iată de ce te-ai dus în Dustwalk, Jin. Poate că sultanul vrea să-i alunge pe gallani, dar nu-şi doreşte un război pe faţă. De aceea dă vina pe noi pentru distrugerile făcute de Noorsham. Dacă armata gallană îl vede pe Noorsham şi înţelege că el e arma sultanului, nu a noastră, dar noi îl ucidem înainte să-l ucidă ei, sultanul va fi nevoit să facă faţă unui război deschis. Va pierde alianţa cu gallanii. Nouă ne va rămâne doar sultanul de înlăturat, nu şi o întreagă armată străină pe urmele noastre.

M-am uitat de jur-împrejur, prin întuneric, la cercul de chipuri. La Shihabian, cu două zile în urmă... Doamne, numai două zile... mă simţisem ca o impostoare. Care nu se potriveşte cu rebeliunea, oricât şi-ar dori. Bandita-cu-ochi-albaştri cea naivă a lui Jin, care părăsise oraşul fără să ştie de ce. Demdji cea fără puteri, care nu poate salva pe nimeni. Acum însă, stând în acest cerc, simţeam de ce rămâneau toţi şi-şi riscau viaţa. Eram o verigă din lanţ.

— Deci care-i planul? am întrebat.

— Există o expresie străveche, a răspuns Shazad, ridicându-se în picioare.

Nu voia ea să i se spună „generale”, dar se vedea că asta e.

— Despre lupta asta cu focul... Pentru mine, n-a avut niciodată rost. Dar să înfruntăm focul împreună cu demdji care nu ard aşa uşor, asta ar putea să funcţioneze.

27.

Era imposibil să nu-l observi mai întâi pe Noorsham. Deşi era departe, l-am urmărit prin ţeava puştii după soarele ce i se reflecta în casca de alamă.

— Nici măcar tu nu poţi să tragi glonţul ăsta, Bandito!

Auzind vocea lui Jin în ureche, mi s-a pleoştit degetul pe trăgaci.

— E încă departe de bătaia puştii.

De cum am luat degetul de pe trăgaciul din metal, senzaţia înfricoşătoare şi ameţitoare că am întregul deşert la degetul mic, gata să scape de sub control, s-a întors în forţă. Puterile mele erau încă o povară, a hotărât Shazad la urmă. Încă nu ştiam bine ce fac ca să fiu de vreun ajutor ca demdji.

Am răsuflat lung. Noorsham a întors capul spre noi. Puteam să jur că se uită direct în ascunzătoarea noastră. Lângă mine, Shazad îşi ţinea respiraţia.

N-are cum să ne vadă, mi-am spus eu.

Hala avea grijă de asta. Stătea pe stânca de lângă mine, cu ochii închişi. Pe chip îi citeam încordarea, pentru că trebuia să controleze mintea tuturor soldaţilor în acelaşi timp. Să fixeze o nălucire astfel încât toţi, când se uitau, nu vedeau decât muntele gol.

Când a ridicat capul Noorsham, am întrezărit un pic de piele acolo unde bronzul măştii nu se unea cu armura de la gât. Era ceva mai greu de ochit decât o sticlă într-o groapă de pistoale de la celălalt capăt al deşertului. Mă rugam doar să nu fie nevoie să ţintesc aşa.

Planul era simplu. Să folosim nălucirile Halei pentru a-l îndepărta pe Noorsham de micuţa lui armată şi a le dovedi gallanilor trădarea sultanului. Apoi să-l ucidem pe Noorsham şi să fugim, lăsându-i pe Naguib şi pe generalul Dumas să se confrunte.

Chiar generalul Dumas o spusese. Ucisese destui cu sânge regesc. Doar că nu era prinţul care credea el. Fără Noorsham, Naguib n-avea cu ce să înfrunte oastea gallană, o gloată mică de soldaţi mirajini împotriva trupelor generalului. Avea să fie

ucis sau prins. Oricum s-ar fi sfârşit, cu moartea unui prinţ mirajin sau cu trădarea sultanului, avea să fie război.

Uciderea lui Noorsham era partea a treia. Mă bucuram că asta e treaba lui Izz. Eu aveam arma, doar în caz că el ar fi ratat. În speranţa că aş avea câmp liber să trag.

Doar în caz că aş fi avut o şansă să-mi ucid fratele.

Aterizasem pe munte imediat după răsărit. Acum era aproape prânz, iar soarele se afla deasupra zonei în care eram. Din când în când, desluşeam umbra lui Izz trecând pe deasupra muntelui în zborul lui lent, în cerc. Îşi aştepta şansa.

Aşteptarea mă omora. Nu voiam să piară Noorsham. Dar eram la război. Eram soldat. Uneori o alegere e un lux. Inima îmi plesnea între omoplaţi şi stânca pe care stăteam culcată în timp ce mica armată a lui Naguib înainta spre cetatea gallană.

Lângă mine, Jin se încrunta la ceva din palmă. Uitându-mă pe deasupra, mi-am dat seama că ţine busola uzată, din alamă. Acul se învârtea nebuneşte. Îl mai văzusem aşa o singură dată, atunci când amândouă se apropiaseră prima dată.

— De ce face asta? am şoptit.

Acum armata era aproape, suficient de aproape ca orice mai tare de-atât s-ar fi auzit în canion.

— Înseamnă că Ahmed e pe drum. Doar că nu există niciun motiv pentru care să ştie ce facem noi acum.

Încă nu ne întorseserăm la tabără. Nu ceruserăm întăriri. Nu luptam în război. Ăsta era un asasinat.

— Delila i-a spus, mi-am dat eu seama brusc.

Îmi zisese că stă trează noaptea, încercând să-şi repete cu voce tare că Jin e în viaţă. Că urma să ajungă acasă curând. Că era în siguranţă. Că nu putea să rostească ceva decât dacă era adevărat. Necazul era de-ajuns de mare ca unul dintre lucrurile astea să nu fie adevărat.

— Trebuie să plecăm de aici înainte să ajungă Ahmed.

Jin şi-a îndesat busola în buzunar. Dintr-odată, m-a cuprins indignarea. Pentru că el putea să-şi lase fratele în viaţă, în timp ce eu trebuia să îndrept arma spre al meu.

— Hala, a ordonat Shazad, acum!

— O, e chiar aşa de uşor, nu? a răspuns Hala sarcastic.

Dar oricum a tras aer în piept şi a răsucit peste cincisprezece minţi astfel încât să vadă toate acelaşi lucru.

Tuturor oamenilor lui Naguib li s-a creat iluzia că se deschid porţile cetăţii şi ies cinci-şase bărbaţi în uniformă gallană. Aplecându-mă peste marginea canionului, le vedeam doar şepcile în timp ce călăreau spre armata lui Naguib, iar caii ridicau nori de nisip. Chiar şi iluzia lor îmi aducea aminte de ceva.

Nu erau reali. Erau însă destui să înşele ochii altora care nu ştiau. Încât să-i bulverseze pe adevăraţii soldaţi gallani. Pe care, acum, îi vedeam căţărându-se pe zidurile cetăţii. Cercetând soldaţii pe care-i crezuseră aliaţi, călărind spre năluciri.

Naguib s-a aplecat să-i zică ceva armei. Noorsham a descălecat şi s-a dus spre ostaşii gallani. A rămas însă la distanţă destul de mare cât să nu cumva să le dea foc şi celor de partea lui, nu numai inamicilor.

Aproape a ajuns. Încă un pas. A ridicat o mână. *Aproape. Aproape.*

Căldura a fost ca o lovitură fizică. Puteam s-o simt, chiar şi cocoţată deasupra nălucirii. Aproape că am căzut pe spate şi toţi la fel. Primul lucru pe care l-am văzut a fost nisipul înnegrindu-se sub picioarele lui. Apoi, iluzia că soldaţii gallani urlă. Urlă cum urlase Bahi. Urlete implantate de Hala în mintea armatei lui Naguib. Ea umpluse chiar şi aerul de mirosul de ars.

Noorsham a înaintat.

Câţiva paşi în plus. Îmi bubuia inima.

Mâinile îi erau ridicate de parcă voia să-l binecuvânteze.

Şi încă un pas.

Căldura a măturat nisipul şi s-a izbit de zidurile cetăţii. I-a lovit pe adevăraţii soldaţi gallani. Deodată, urletele au devenit reale. Mirosul arsurii i-a distras atenţia Halei. Nu mult, dar destul. Destul să se spulbere iluzia.

Unul dintre ostaşi a strigat ceva, arătând direct spre noi, căci invizibilitatea ne dispăruse. Armele s-au îndreptat spre noi. M-am rostogolit de la marginea canionului cu o clipă înainte ca primul glonţ să ciupească peretele. Eram în picioare, cu pistolul pregătit.

Sus de tot, Izz a scos un ţipăt. Iluzia a dispărut complet cu o secundă înainte ca Izz să se izbească din cer direct în Noorsham. Mica siluetă de bronz a căzut la pământ şi Izz s-a

prefăcut într-o maimuţă uriaşă. Am întors capul. Nu voiam să văd pumnul lui Izz zdrobind cuprul şi craniul.

— Izz! a ţipat Hala, atrăgându-mi atenţia.

Noorsham s-a ridicat în picioare. Izz era încă în nisip, transformat la loc în băiat. Pentru o clipă. A crezut că e mort, apoi s-a întors pe o parte. Până şi pielea mă înţepa la vederea semnului roşu de la arsură de pe gâtul lui.

Noorsham a ridicat mâna deasupra capului lui Izz.

L-am strigat pe nume.

A fost acoperit de un alt ţipăt. Un roc maro, uriaş, cu un moţ albastru de pene, a străbătut canionul.

Maz. Iar Ahmed era călare pe el.

Maz a plonjat direct spre fratele lui. Noorsham deja ridica şi mâna cealaltă deasupra lui. Vârfurile aripii i-au luat foc. Nu!

Într-o clipă am fost în picioare, balansându-mă pe marginea pantei de pe acoperişul muntelui. Noorsham era în raza mea vizuală acum, iar degetul, pe trăgaci.

Glonţul l-a lovit direct în platoşă. Noorsham s-a împleticit înapoi. Capul i s-a dat pe spate. Chiar şi de la distanţa asta puteam să-i văd ochii, puncte albastre în spatele măştii. M-a zărit.

A întins mâinile de parcă ar fi vrut să ajungă la un prieten de mult pierdut.

Valul de căldură m-a doborât.

28.

Sub spatele meu era nisip şi mă uitam spre cer. Aceeaşi culoare ca a ochilor mei, ca a ochilor lui Noorsham. Mă doborâse de pe munte.

Mă prăbuşisem vreo şapte metri. Ar fi trebuit să mor. Dar mi-am amintit cum nisipul s-a ridicat să mă prindă exact înainte să-mi pierd cunoştinţa o clipă.

M-am ridicat pe coate, dar tot trupul îmi protesta. Jin şi Shazad mă urmăreau de sus cu gâtul întins. Jin a făcut un pas înainte, de parcă ar fi vrut să sară după mine, dar Ahmed l-a tras înapoi exact când un glonţ a lovit peretele canionului. Ahmed şi Maz au aterizat în siguranţă. De ce nu fugeau? De ce nu zburau departe? Erau gemenii prea grav răniţi?

Un alt glonţ a lovit lângă cotul meu. Degetele-mi căutau cu înfrigurare pistolul. Trebuie să-l fi pierdut în timpul căderii.

Mica armată a lui Naguib urca pe munte spre grupul nostru.

N-ar fi fost o luptă dreaptă, chiar dacă n-ar fi fost demdji, dar ei îl aveau pe Noorsham. Acum îl vedeam. Ar fi o lovitură sigură, dacă aş avea pistolul. Dar nu-l aveam.

Mi-am întors degetele care mă dureau. Sheema roşie o aveam încă legată în jurul braţului drept ca un bandaj. Am desfăcut-o repede, legându-mi-o la gât. Am simţit nisipul mişcându-se în jur drept reacţie la fiecare mişcare a mea. N-aveam idee ce fac. În ultimii şaisprezece ani fusesem fata cu pistol, nu o demdji. Văzusem ce poate face Hala, creând lumi noi în mintea oamenilor. Delila schimba realitatea. Noorsham îi dădea foc lumii.

De parcă era a doua lor natură.

Pentru mine, a doua natură era un pistol. Asta însă era o putere crudă din mine, nu ceva ce învăţasem. Ceva vechi din mine, care trăgea spre nisip. Pe linie paternă, se întorcea departe în trecut, până înainte ca moartea să existe.

Peste nisipuri, ochii mei au dat de ochii lui Noorsham. Întindea o mână ucigaşă spre prietenii mei. Voia să-i ardă de vii.

Mi-am aruncat mâinile în sus, vărsând prin ele fiecare strop de energie şi concentrare, până în puterile mele nou descoperite. Nisipul s-a umflat ca un zid. S-a ridicat în spatele lui Noorsham, tăindu-i legătura cu restul oamenilor lui Naguib. Cu oamenii mei.

Exaltarea îmi creştea. O făcusem. Tremuram din tot corpul. Sudoarea de la efort mi se prelingea pe faţă. Pe gât simţeam gustul fierii. Noorsham avea dreptate: *eram* ca el. Asta era un tip de putere în stare să distrugă oraşe. Pe care n-o puteam controla. Care putea să dispară uşor şi să se răzbune pe un întreg oraş anapoda ca Ultimul Ţinut. Care de ciudă putea umple mările cu nisip.

Am ridicat nisipul mai sus, despărţindu-ne definitiv pe Noorsham şi pe mine de restul armatei. Noi eram de o parte, iar Naguib şi rebelii de cealaltă.

Acum era o luptă dreaptă.

Noorsham a ridicat mâinile, iar pământul de sub picioarele mele s-a înnegrit. Mă clătinam. Din spatele zidului de nisip am auzit o împuşcătură şi un strigăt. Mă rugam ca glonţul să-l fi găsit pe unul din oamenii lui Naguib.

Noorsham s-a întors la acest sunet. Căldura a ieşit din el, lovind zidul de nisip, care s-a făcut negru. O parte din el s-a transformat în sticlă. Nu reuşeam să-l controlez. Mi-am aruncat braţele în sus, strângând din ochi, împroşcată de sticlă în braţe, cap şi picioare. Când am deschis ochii, braţele îmi sângerau.

— Amani, a răsunat vocea lui Noorsham din adâncul armurii de bronz, de ce te lupţi cu mine? Nu pe tine te urmăresc, ci pe ei.

A întins mâinile cât să-i cuprindă pe soldaţii gallani şi rebeliunea.

Trebuia să-l îndepărtez de ei. Am făcut un pas înapoi, clătinându-mă, trăgând zidul de nisip după mine, forţându-l şi pe el să înainteze. Îndepărtându-l de locul bătăliei. Era doar între noi doi.

Astea erau treburi de demdji. Aveam grijă de-ai noştri.

Am simţit o durere usturătoare când un glonţ mi-a zgâriat călcâiul. Am ţipat, căzând în genunchi. Aş fi putut să jur că în spatele măştii am zărit ochii lui Noorsham mărindu-se de parcă ar fi fost îngrijorat.

Atingerea fierului era suficientă.

Puterea asupra nisipului mi-a slăbit. Furtuna care ne separa de restul luptei s-a domolit. Mi-am ţinut respiraţia, încercând s-o controlez, dar o pierdusem.

Acum vedeam bătălia. Rebelii împotriva armatei lui Naguib. Jumătate din oamenii lui Naguib se luptau cu duşmani nevăzuţi, care existau doar în mintea lor datorită Halei. Gemenii treceau de la o formă la alta, de la animale uriaşe, acoperite cu piele până la păsărele băgându-şi aripile în ochii oamenilor. Shazad îşi măsura forţele cu doi bărbaţi deodată, cu săbii rotindu-se atât de iute, încât dintr-o singură mişcare deveneau roşii. Jin şi Ahmed erau spate în spate, mişcându-se sincron de parcă-ar fi făcut asta toată viaţa. Şi bănuiam că asta şi făcuse.

Nu se dădeau bătuţi. Dar Noorsham deja se întorcea spre ei, gata să radă câmpul de luptă. Mi-am căutat iar puterile mele. M-a oprit însă ţeava de puşcă pe care am simţit-o la gât. Sărutul fierului mă transforma iar în om.

— Mâinile pe cap!

Am recunoscut vocea cu accent puternic a generalului Dumas fără să-mi ridic privirea.

M-am supus.

În câteva momente, eram înconjurată de peste douăzeci de soldaţi gallani, înarmaţi şi acoperiţi cu armură. Gata de luptă.

— Tu eşti una dintre ei, văd eu, a zis căpitanul Dumas. Fiica demonului.

Am tăcut. Ochii îmi erau la Noorsham. Stătea în picioare nemişcat, la doar câţiva paşi. Spatele-i era încă, din fericire, întors la cei care se luptau cu furie: oastea lui şi grupul meu neuniform de demdji şi rebeli. Capul îi era ridicat ca al unei păsări curioase în timp ce ne privea pe mine şi pe gallani.

Generalul Dumas mi-a dat roată, ţinându-mi ţeava armei la cap, fără s-o dezlipească de pielea mea, până m-a ţintit exact în frunte. Până mi-a blocat vederea la locul de bătălie. Şi la Noorsham.

Mi-a smuls eşarfa de la gât şi i-a dat-o altcuiva. Mi-au legat-o la ochi. Eram legată la ochi.

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca lumea să dispară a fost generalul care ridica pistolul să mă ucidă.

29.

Am închis ochii.

A urmat un ţipăt în loc de împuşcătură.

Am simţit metalul rece al armei lăsându-mi fruntea. Am profitat de moment, aruncându-mă în nisip. Aşa mi-am smuls şi eşarfa de la ochi. Priveliştea care mă aştepta era îngrozitoare şi înălţătoare în acelaşi timp.

Generalul Dumas ardea. Ardea cum arsese şi Bahi. Când a căzut în genunchi, l-am văzut pe Noorsham în spatele lui, cu o mână ridicată, ca un Sfânt Părinte dând o binecuvântare. Soldaţii gallani au întors armele spre el. Au urmat împuşcăturile. Cele mai multe gloanţe au nimerit aiurea. Unul sau două au ajuns în platoşa lui, lăsând o urmă şi nimic mai mult.

Ostaşul gallan de lângă mine nu se grăbea, totuşi. Se pregătea, ţintea. Puteam să observ traiectoria glonţului. Puteam să văd că urma să fie o împuşcătură reuşită.

Degetul lui a apăsat pe trăgaci când eu mi-am aruncat o mână în sus. Nisipul de sub picioarele lui a explodat, lăsându-l fără echilibru. Strigătul lui i-a atras atenţia lui Noorsham. O clipă mai târziu era strigătul de durere al unui soldat arzând.

Un gallan s-a întors spre mine. Cu pistolul pe jumătate ridicat. Mâinile mi s-au mişcat instinctiv, cum făcuseră în trecut cu pistolul. Ca şi cum ar fi fost ceva la fel de obişnuit ca atingerea trăgaciului.

Drept răspuns, s-a ridicat un trup de nisip. Am pocnit din degete, iar braţele lui l-au apucat pe soldat de gât, trântindu-l la pământ.

Un alt trup de nisip s-a format şi a intrat în luptă. Un soldat a tras, dar glonţul i-a trecut prin piept fără să-i facă niciun rău înainte ca forma de nisip să se arunce pe soldat, luându-i arma. Apoi altă creatură de nisip şi alta, până când vreo cinci-şase i-au atacat pe ostaşii pe care Noorsham îi ardea unul câte unul. M-am mişcat ca o furtună, cum o văzusem pe Shazad mişcându-se cu sabia. Doar că eu aveam tot deşert la dispoziţie, iar picioarele învârteau nisipul ce se mişca odată cu mine. Am

fentat o sabie şi mi-am săltat mâna, aruncând nisip în ochii soldatului.

Apoi totul s-a liniştit. M-am uitat de jur-împrejur. Mi-am dat seama că, în acel haos, ajunseserăm la zidurile cetăţii gallane. Era goală. Soldaţii fugiseră sau fuseseră ucişi. Noorsham îi făcuse cenuşă. Mai rămăseserăm doar noi doi.

Între noi era o fâşie lungă şi goală de nisip, flancată de clădirile distruse de pe ambele părţi. N-aveam unde să fug ori să mă ascund. Soarele strălucea în armura lui. În dreptul inimii avea o crestătură, acolo unde îl lovise ultimul meu glonţ. Se poate să-i fi lăsat o vânătaie.

Fără nisip, totul a devenit prea liniştit, prea tăcut.

— Şi acum? a întrebat Noorsham.

Ritmul cuvintelor lui era ritmul Ultimului Ţinut. Totul era de mare familiaritate. Oraşul din care plecasem. Căldura deşertului care-mi trăia chiar în piele. Patru ochi ca cerul senin al deşertului când ia foc. Sângele care curgea prin amândoi, amintindu-mi de un cer fără stele şi de un război antic.

— Ai putea să-ţi scoţi armura.

Inima încă îmi bătea să-mi sară din piept...

— Ca să mă ucizi?

A înclinat capul şi am văzut ceva între mască şi armură: carnea moale de la gât.

— N-o să-ţi fac niciun rău, am promis eu.

N-am încercat să-l conving de nimic altceva. Era adevărat. Era tot ce aveam. Mâinile mi se ridicaseră spre faţă, spre mască.

— Noorsham!

El s-a oprit.

Ne-am uitat amândoi în aceeaşi direcţie în acelaşi timp. Naguib stătea deasupra noastră. Era deasupra zidurilor cetăţii. Scăpase din lupta cu rebelii ca să-şi găsească arma.

— S-o arzi!

Noorsham şi-a lungit gâtul ca să se uite la Naguib.

— De ce?

— E un duşman. E o păcătoasă. Ca şi ceilalţi.

Am trimis un val de nisip spre Naguib, dar am ratat ţinta. L-a fentat uşor.

— Naguib e un mincinos, am zis. Sultanul nu e de partea niciunui dumnezeu. E de partea propriei lui puteri...

— Fă-o, Noorsham! a strigat Naguib.

— Dar ea e ca mine!

Fascinaţi, ochii lui nu se desprindeau de mine.

— Noorsham Al'Adi!

Numele lui avea greutate în gura lui Naguib. Numele lui adevărat, mi-am dat eu seama. Numele lui adevărat, aşa cum Atiya avusese numele adevărat al iubitului ei djinn. Cel pe care îl apărau posesivi, dar pe care reuşeau să-l divulge femeilor pe care le iubeau.

Era şi numele meu adevărat, m-am gândit.

Numele tatălui nostru. Nu al bărbatului care fusese căsătorit cu mama mea şi murise de mâna ei. Numele tatălui meu biologic. Care era încă în viaţă.

Unul care ne putea controla pe amândoi, răsucit cu un fel de magie. Naguib a ridicat mâna şi un inel de bronz a licărit acolo, asemănător cu materialul din care era făcută armura lui Noorsham.

— Arde-o!

Privirea albastră arzătoare a lui Noorsham s-a întors spre mine. Am văzut că ne înţelegem. Nu voia să mă omoare. Se abţinea. A ridicat o mână de parcă ar fi vrut să mă îmbrăţişeze, să mă binecuvânteze sau să-mi dea foc. Cel mai mic gest încălzea aerul lângă faţa mea.

Ştiam ce am de făcut. Aveam o singură şansă.

Am mişcat uşor degetele. Am simţit că nisipul îmi răspunde chiar şi prin căldura venind de la Noorsham. Chiar şi împotriva voinţei lui. Chiar dacă el se abţinea. Focul lui se apropia repede de mine. Spre tălpile mele.

Mai aveam o singură şansă.

Aveam o ţintă bună.

Lumea era în concentrarea aceea cunoscută. Cum fusese şi în Groapa Pistoalelor. Cum fusese cu coşmarurile.

Am făcut o singură mişcare. Mi-am aruncat mâna înainte ca o împuşcătură. Nisipul a ţâşnit odată cu ea. Acum n-a fost o explozie violentă şi necontrolată. Un glonţ bine nimerit. A lovit faţa lui Noorsham, care şi-a pierdut echilibrul, ţipând când glonţul de nisip s-a spart din nou în fire de praf.

Mi-am ţinut răsuflarea când Noorsham a ridicat privirea. Încuietoarea din masca lui era deschisă. O lovisem, iar forţa nisipului o zdrobise. I-am văzut mâinile ridicându-se tremurând

spre faţă. Masca de bronz pusă de jur-împrejurul capului i s-a desprins.

Fără ea, arăta teribil de tânăr. Tânăr ca atunci când nu era decât un şmecheraş cu ochii albaştri în magazinul din Dustwalk. Despre care crezusem că e fragil, uman şi sortit pieirii.

Greşisem în toate privinţele.

— Nu ea merită să ardă în flăcări, a spus el, ridicând mâna spre Naguib, trimiţându-şi focul spre tânărul comandant.

Căldura a ieşit din el într-un val furios, distrugând tot în cale.

30.

— Amani!

M-am trezit auzind vocea lui Jin şi simţind că-mi bate ceva în obraz. Mi-am dat seama că zăcusem inconştientă. Ultimul lucru de care-mi aminteam era focul lui Noorsham care mă izbea. Şi ţipătul lui Naguib. Îmi simţeam tot corpul pârjolit. De parcă aş fi mers o săptămână prin deşert fără apă. Doar că aş fi murit. Acum însă simţeam atâta durere, că sigur eram în viaţă. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Jin aplecat deasupra mea.

— Slavă Domnului! a exclamat, iar pe întregul chip i se citea uşurarea.

— Dar tu nu crezi în Dumnezeu, am replicat eu.

Am mormăit pe jumătate, fiindcă el a umplut spaţiul dintre noi cu un sărut.

Cineva şi-a dres glasul în spatele nostru. Ne-am despărţit, iar Jin m-a ajutat să stau în şezut.

Gemenii erau în picioare la câţiva paşi, cu braţele încrucişate. Păreau un pic prăjiţi, dar erau bine.

— Astea sunt urările pe care le primim cu toţii pentru că am supravieţuit? a întrebat Maz. Fiindcă nu-s sigur dacă îmi place.

Părul lui Izz stătea ridicat.

— Eu ştiu cum mi se pare *mie.*

— Iar eu ştiu cum m-aş simţi, dacă v-aş rupe nasul amândurora! l-a împins Shazad pe Izz cu o mână, fără să se oprească din mers.

În mână avea un iatagan plin de sânge. L-a băgat în teacă înainte să-mi întindă o mână. Ea şi Jin m-au tras sus, în picioare.

Ahmed şi Hala veneau în urma ei. Mi-am dat seama că lupta se sfârşise. Eram toţi în viaţă. Aproape că-mi venea să plâng de uşurare.

•

Am izbucnit în râs, dar s-a transformat într-o tuse. Până şi plămânii mei păreau arşi. Poate că Noorsham n-avusese de gând să mă omoare, dar asta nu însemna că a ţinti bine era o tradiţie în familie. Am observat că am hainele carbonizate şi că

iese fum din ele. Nu ieşisem de mult. Strada cetăţii unde stătusem era înnegrită, iar zidurile se făceau scrum din loc în loc. Jin avea sânge pe faţă. Nu ştiam al cui e.

— Gallanii? a întrebat Ahmed.

Chiar avea ţinută de prinţ. Am văzut acum, în afara cortului său, când nu se ascundea. Arăta ca un erou de legendă, proaspăt întors de la război. Ca un bărbat care e în stare să conducă această ţară.

— Unii au reuşit să scape, a zis Jin. I-am văzut plecând călare spre nord. Când vor raporta că sultanul a încercat să-i ucidă, nu va mai avea o alianţă pe mână.

— Noorsham? a întrebat Shazad.

Doar pronunţând numele, durerea morţii lui Bahi a revenit... Se uita la mine, aşteptând un răspuns.

— Nu l-am ucis, am clătinat eu din cap.

— Atunci, a dispărut, a spus Ahmed.

Shazad a scrutat orizontul. Mă simţeam vinovată pentru sentimentul meu de uşurare. El scăpase. Noorsham îl ucisese pe Bahi. Băiatul care îi cântase cherchelit o serenadă şi se alăturase unei rebeliuni pentru ea.

— Nu ne va face rău.

Mi-a scăpat înainte să-mi dau seama că poate n-ar fi trebuit s-o spun. Că poate vedeam adevăruri din lucruri neadevărate. Cine ştie ce-ar fi putut face fratele meu?

— Aş putea să-i iau urma din aer, s-a oferit Izz obosit. Imposibil să fi ajuns departe.

— Nu, a scuturat Ahmed din cap. Dacă Amani zice că nu e niciun pericol, mai bine să nu ne încercăm norocul împotriva focului din puterea lui. Acum trebuie doar să ajungem acasă. Să trăim ca să mai luptăm o zi.

Soarele apunea când am ieşit din cetate spre Valea lui Dev. Eram istoviţi şi răniţi şi ne dureau toate, o adunătură jalnică, şi trebuia să luptăm în războiul următor. Dar eram încă în viaţă.

Iar mâine o să răsară soarele în prima zi a unui nou deşert.

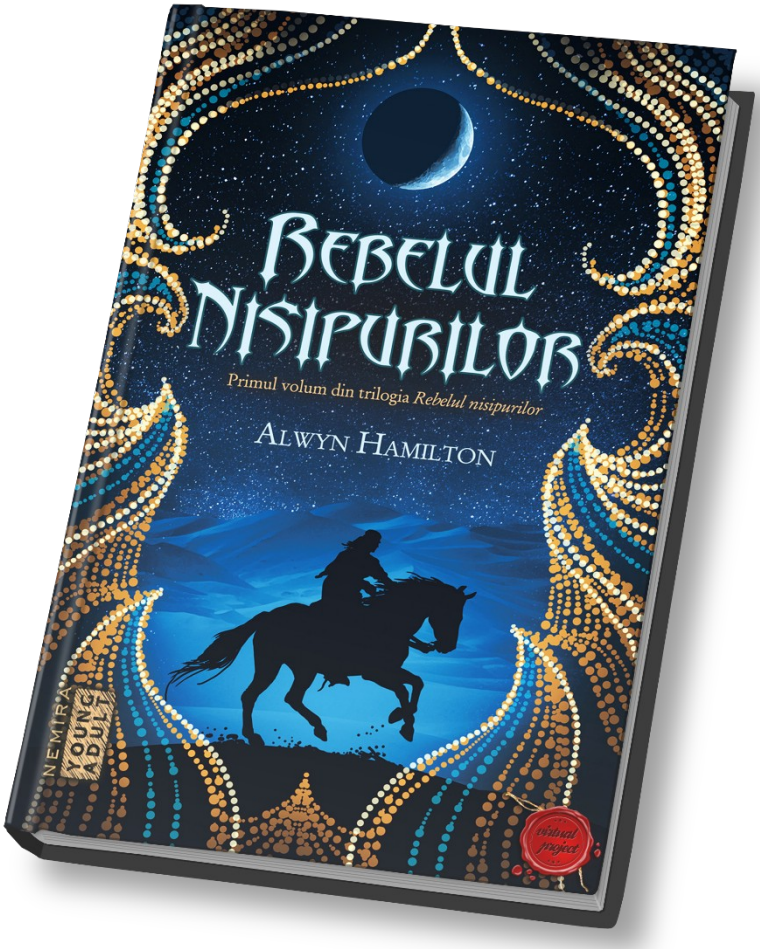

virtual-project.eu